

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 121 / II Legislatura / Novè període

Dijous, 18 de febrer de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 85

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5692).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Obiols (S) (p. 5693).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5694).*

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5695), l'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5695), l'I. Sr. Clotas (S) (p. 5696) i l'I. Sr. Alay (ER) (p. 5696).

Posició dels grups : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 5696) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5698).*

Votació apartat 1 : *rebutjat per 35 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions (p. 5700).*

Votació apartat 2 : *rebutjat per 42 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 5700).*

Votació apartat 3 : *rebutjat per 36 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions (p. 5700).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President fa avinent la supressió del punt setzè de l'ordre del dia (p. 5700).

Interpелlacions tramitades pel procediment d'urgència (Punt desè de l'ordre del dia.)**Interpелlació al Consell Executiu sobre els nous sorteigs de la loteria primitiva establerts per l'Administració central**

Formulació : *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 5700).

Interpелlació al Consell Executiu sobre les competències de la Generalitat en matèria de jocs i apostes

Formulació : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 5702).

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5703).

Rèplica : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 5704).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5705).

Interpелlació al Consell Executiu sobre el reconeixement de les agrupacions comarcals alternatives (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5706).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5706).

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5707).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5708).

Interpелlació al Consell Executiu sobre les residències per a la tercera edat (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5708).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5708).

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5709).

Interpелlació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació juvenil (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 5710).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 5711).

Rèplica : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 5712).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 5713).

Interpелlació al Consell Executiu sobre les dades demogràfiques publicades per l'Institut Nacional de Estadística (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 5714).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5715).

Rèplica : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 5716).

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Vice-president Primer proposa la posposició del punt quinze de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 5716).

Interpелlació al Consell Executiu sobre les vies de comunicació del litoral (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Azorín (P)* (p. 5716).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 5716).

Rèplica : *I. Sr. Azorín (P)* (p. 5718).

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Interpелlació al Consell Executiu sobre el pla de reactivació econòmica per a les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 5718).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 5719).

Rèplica : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 5720).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 5720).

Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre els Cinturons de Barcelona i de les Ciutats de la seva Conurbació (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Madueño (S)* (p. 5721).

Posició dels grups : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 5722), *I. Sr. Díaz (PSUC)* (p. 5723), *I. Sr. Veray (P)* (p. 5723) i *I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU)* (p. 5723).

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 20 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions* (p. 5724).

Votació dels apartats 2 i 3 : *rebutjats per 22 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions* (p. 5724).

Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre els Cinturons de Barcelona i les Ciutats de la seva Conurbació (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Díaz (PSUC)* (p. 5725).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU)* (p. 5725).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Veray (P)* (p. 5726) i *I. Sr. Parpal (S)* (p. 5726).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Díaz (PSUC)* (p. 5728).

Votació : *aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 5728).

Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el Futur dels Agents Forestals i dels Agents Rurals (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 5728).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms 1, d'addició, 2, de supressió, i 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5729).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 5730), *I. Sr. Veray (P)* (p. 5731) i *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 5731).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 5731).

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 22 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions* (p. 5732).

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per 30 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 5732).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei 26/1985, de Serveis Socials (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Barenys (S) n'anuncia la retirada (p. 5733).

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i un minut.

Nota de Rectificació al DSPC-P, 120 (p. 5735).

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència voldria adreçar un prec als seus il·lustres col·legues, en començar aquesta sessió, en el sentit que —si no s'ha equivocat— hi haurà avui setze punts, entre mocions i interpellacions. Això crec que ens induïx a tenir molt de rigor —autorigor, si ho voleu— en l'economia dels temps. Per tant, aquest prec és en aquest sentit, que tothom procuri controlar-se i estalviar el major temps possible, sense, naturalment, coartar la necessària i indispensable llibertat d'actuació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional

Anem, doncs, al punt setè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula. (*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*) Digueu... L'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el cert és que el Grup parlamentari del PSUC va plantejar-se, en acabar el debat de la interpellació que dona peu a aquesta Moció que avui discutirem, si era necessari, si era prudent, si era correcte presentar una moció. Ho dic perquè la interpellació anava adreçada al President de la Generalitat per unes paraules que havia dit i la resposta d'aquesta interpellació ens va venir a través d'un mitjà que va interpretar, que va llegir unes suposades paraules del President de la Generalitat, que li havia escrit, encara que aquest mitjà sigui en una altra part de les seves ocupacions Conseller —per cert, Conseller d'Indústria, és a dir que és una cosa una mica estranya, diguem-ne, que sigui el Conseller d'Indústria el que faci aquest tipus d'afinitats, encara que en l'era dels avenços tecnològics és possible que els mitjans vinguin connectats amb elements que tenen a veure amb el Departament d'Indústria.

Finalment, vam considerar que aquesta manca de respecte del Consell Executiu, però sobretot del seu President, cap als diputats interpellants, no la podíem contestar amb el mateix estil de manca de respecte cap al conjunt dels diputats negant-nos..., no fent ús d'un dret, d'una previsió, que és la presentació de mocions. Per tant, vam decidir presentar-la, i vam considerar que, atès que les paraules anaven adreçades al conjunt de l'oposició i que l'actitud de menysteniment, l'actitud de befa política del Molt Honorable President de la Generalitat cap als diputats interpellants també era comuna a tots els diputats interpellants, era bo que la Moció tingués en els seus trets, en la seva música i en la seva lletra, una sintonia, i és per això que les tres mocions que avui es sotmeten a la consideració de la

Cambra tenen idèntics apartats, idèntic text, idèntic contingut.

La interpretació del nostre Grup parlamentari sobre aquestes mocions és la que jo vaig a exposar. Punt número 1 : «El Parlament considera que l'ús d'expressions impròpies d'un President de la Generalitat, algunes de les quals imputaven fets delictius no demostrats, adreçades al conjunt de grups de l'oposició parlamentària catalana, suposa un atemptat greu al debat, al pluralisme i a la normalitat política i democràtica de Catalunya». Quan s'acusa de calumniadors uns diputats de l'oposició s'està imputant un fet delictiu a diputats de l'oposició i, aquest fet delictiu, és evident que els diputats de l'oposició tenen dos camins : plantejar el debat aquí, cercar el diàleg, cercar la discussió política, no treure el tema de context —que és el que vam intentar fer amb poc èxit davant el President de la Generalitat—, o anar al jutjat, però és que els jutjats, senyors i senyors diputats, no estan per això : el dia que els polítics de Catalunya vagin a dirimir aquestes qüestions al jutjat podem tancar els parlaments; a partir d'aquest estil de fer política, ho discutirem tot en el jutjat de guàrdia i es convertirà allà en la sala de debat; si és aquest estil, el del President de la Generalitat en la festa de Convergència, el que ha d'imperar en la vida política catalana, podem tancar aquest Parlament i anar-ho a discutir a uns quants metres d'aquí, a l'Audiència Territorial.

No seguirem aquest camí, com tampoc seguirem l'exemple de seguir o de fer..., i si algú considera que algun cop el Grup parlamentari de PSUC ho ha fet que ens ho digui, i estem disposats, si hem comès una equivocació, a rectificar —com hem fet sempre—, però mai de fugir en el debat, mai no compareixent, mai enviant textos escrits, mai amagant la cara, sobretot quan no podem provar allò que hem dit, i vostè, President de la Generalitat, no podia provar l'expressió de «calumniadors» adreçada... I parlo només per sis diputats —suposo que la resta de grups ho faran també—, i volem dir que a criteri nostre a cap grup de l'oposició ni a cap diputat de l'oposició d'aquesta Cambra, les expressions que utilitzava... És clar que el senyor Pujol viu, en part, d'això, viu, en part, d'això; viu, en part, dels fantasmes —sovint de les realitats exteriors— que atempten contra competències de Catalunya—, viu de suposats fets indignes, viu d'aquest tipus d'expressions, políticament, viu d'aprofitar sovint opinions absolutament desafortunades, absolutament lesives cap a Catalunya, fetes després d'un dinar copios, amb menjar i amb altres tipus d'elements que configuren determinats menjars, sobretot en el País Valencià —sense cap connotació pejorativa per això—, i fer-ne, d'això, un atemptat a la convivència de Catalunya, al nostre poble, a l'entorn del qual cal mobilitzar-se per defensar les pures essències del fonamentalisme català. És cert que viu en part d'això, però aleshores que faci els seus discursos, que els expliqui, però que no acusi després, com una eina d'instrument polític, de calumniadors l'oposició d'aquesta Cambra. Absolutament intolerable! Al senyor Jordi Pujol, li caldria sovint més sentit de l'humor o més tranquil·litat antifonamentalista —si vostès ho volen—, però sobretot més respecte al pluralisme polític, més respecte al pluralisme polític. Que sàpiga el senyor Pujol —tema u de la Moció— que el nostre Grup parlamentari no es reconeix com a calumniador i que l'estil utilitzat per ell en aquest moment el desqualifica davant del Grup parlamentari del PSUC.

«2. El Parlament considera que el fet que sigui un Conseller

qui doni resposta a interpellacions que afecten exclusivament el President de la Generalitat, sobretot quan ho fa mitjançant la lectura d'un text escrit d'aquest —absent—, és una desconsideració als 135 diputats del Parlament i, consegüentment, al poble de Catalunya». El Parlament està per parlar —d'aquí ve—, per dialogar; hi dialoguen els presents, hi parlen els presents; els absents és realment difícil que hi parlin. El President Pujol ho ha aconseguit; sense anar al Parlament aconsegueix adreçar-nos la seva càlida paraula a través de la lliure interpretació del Conseller Macià Alavedra. Ja no és només les respostes a algunes interpellacions —no a totes—, no és només el posicionament davant determinades esmenes a determinades mocions —no a totes—, no és només quan surt algun diputat —no tots— del Grup de la majoria contestant des de la tribuna amb textos escrits preparats des de la Conselleria, és que ara els mateixos consellers ens surten a la tribuna a contestar-nos amb textos escrits del President de la Generalitat : l'enhorabona, perquè la tècnica que van començar a utilitzar ha afectat ja fins i tot al Govern!

Si les declaracions eren del senyor Pujol, calia que fos ell el que les contestés; és clar que el senyor Pujol té una consideració del Parlament una mica estranya. Ahir sortia, en el debat que teníem, que en unes declaracions a l'entorn d'una pregunta sobre si el senyor Civit havia estat nomenat o no havia estat nomenat el 22 de desembre, hi ha unes declaracions del senyor Pujol dient : «El Consell Executiu de la Generalitat, estàvem reunits...». I fixin-s'hi bé, el Govern de Catalunya està reunit el mateix dia que el Parlament de Catalunya; això són dues coses diferents. És a dir, els senyors consellers, el senyor President, no és bo que escoltin les veus de l'opinió, no és bo que recullin altres opinions d'altres grups parlamentaris d'aquesta Cambra i es permeten una cosa absolutament jo crec que sense precedents en un país que funciona amb normalitat i que funciona amb ple respecte al règim parlamentari, que és que mentre està el Parlament de Catalunya reunit, discutint tal o tal qüestió, el Govern de Catalunya està reunit a la plaça de Sant Jaume, passant del que succeeix en el Parlament i dedicant-se a les seves coses, que és el que realment és rendible, és fer feina, allò de fem feina des del Govern; al Parlament s'hi va a perdre el temps i s'hi va a escoltar coses que a vegades no ens agraden. I, aleshores, el senyor Pujol diu : «I, és clar, no vam poder acabar d'aprovar això del senyor Civit perquè ens van trucar del Parlament que faltava quòrum i vam haver d'anar els del Govern que som diputats a votar, perquè es pogués aprovar la Llei de Pressupostos». Escoltin, això és greu, eh?, això és greu. És a dir que un Govern digui : «No, no, és que estaven reunits al Parlament i resulta que en faltaven, hi havia dos diputats malalts, i ens van fer la guitza, vam haver de suspendre la reunió del Govern i anar corrents a votar, venir aquí...». Sovint, en el nostre Grup parlamentari, fa uns mesos, hi havia algú que deia : «Carai!, avui hi deu haver algun tema important, perquè el senyor Pujol ha vingut al Parlament de Catalunya». No s'ho pensin : quan el senyor Pujol ve aquí, fora de quan està obligat a fer-ho, que és el debat de política general, hi ve perquè algun diputat de Convergència ha tingut alguna dificultat i no ha pogut venir aquell dia —sempre respectable—, ha de venir a votar perquè hi ha alguna votació que requereix quòrum especial o majoria absoluta, i per això ve, i se'n torna a anar de seguida. No es pensin que ve aquí

com a consideració cap als altres diputats a escoltar què passa; no és això.

Aquest dia va arribar a la coronació d'aquesta mala vocació política : va arribar, senyors diputats de Convergència —i no se m'enfadin—, a enviar un dictat, a enviar un dictat, i si la paraula els sona reflexionin una mica sobre aquest tema, perquè d'aquesta paraula arrenquen moltes altres coses. En un règim parlamentari qui dicta des de fora no escolta el que diuen els altres, no escolta el que diuen els altres, i això és un mal precedent polític a Catalunya avui. Espero que els soni, la paraula aquesta.

Punt número 3. «La no-resposta del President de la Generalitat permet creure, als ciutadans de Catalunya, que les manifestacions efectuades en la darrera festa de Convergència Democràtica, motiu de les interpellacions, no tenien el més mínim fonament i responien només a un estil que aquest Parlament rebutja, en nom de l'ètica en el debat polític». Convinclran els senyors diputats que aquest punt no mereix comentaris, que quan algú fa aquestes acusacions i després no té l'honestedat d'anar a intentar l'*exercitio veritatis*, a explicar que això que va dir era veritat, que és l'única manera de poder netejar quan algú injuria o calumnia un altre, perquè la falsa imputació de delictes és una injúria, i quan algú li diu a un altre «ets un calumniador» i no ho prova, i no ho explica, l'altre pot sentir-se legítimament injuriat, i representa, a criteri nostre, el rebuig d'un estil de fer política que no és el que nosaltres volem.

Acabo, senyor President. Algú ha dit que des de les posicions del PSUC, les posicions també d'Iniciativa per Catalunya, aquest parlar tant de l'ètica i intentar posar aquesta ètica en primer lloc del combat polític és intentar revifar una cosa que està passada de moda. Bé, al meu Secretari General, és una frase que li agrada repetir arreu, i que jo la comparteixo amb ell : cal l'existència a Catalunya d'opinions polítiques, de formacions polítiques que intentin, malgrat totes les opinions en contra, malgrat les opinions del President de la Generalitat, posar de moda l'ètica en la política d'aquest país. I segurament els més eixerits de vostès creuran que això no ven electoralment, però el que segur que fa és no provocar clivelles importants en els fonaments d'un país, i les paraules del senyor Jordi Pujol a la festa de Convergència són no un fonament d'un país, sinó clivelles en aquest fonament de país en la mesura en què representen un atemptat important a l'ètica i en la mesura en què no té després l'honestedat política de venir a aquest Parlament a defensar allò que va dir.

El Sr. PRESIDENT : Com que sembla evident, i estic segur que tots hi estem d'acord, que aquestes tres Mocions s'han de tractar conjuntament, jo donaria ara, la paraula a l'Illustre Diputat, Honorable senyor Obiols.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores i senyors diputats, potser, com s'acaba d'assenyalar, les Mocions presentades pel Grup del PSUC, del Grup d'Esquerra Republicana i del nostre Grup Socialista són literalment idèntiques, estalviaré a vostès la lectura o l'explicació de

la Moció concreta i em referiré, simplement, molt breument a alguns aspectes que expliquen i defensen la presentació d'aquesta Moció.

Els fets són coneguts. Vam tenir fa unes setmanes un debat en aquesta Cambra —tres interpellacions que han estat la base de la presentació d'aquestes Mocions— a propòsit de les expressions que es van pronunciar per part de destacats dirigents del grup, o d'un dels partits que avui governa Catalunya, Convergència Democràtica de Catalunya, i en particular el seu Secretari General i actual President de la Generalitat. L'agressivitat extraordinària d'aquelles expressions no és un qualificatiu que estigui subjecte a criteris d'opinió, són fets absolutament objectius, incontrovertibles. Recordin vostès que es va acusar l'oposició —d'una manera indiscriminada— de practicar «un estil barroer,» —cito entre cometes— «miserable, insidiós, rancuniós i enfangat». El mateix actual President acusà l'oposició també —entre cometes— d'«esquitxar, embrutar i empastifar»; es va referir també —entre cometes— als «atacs miserables»; es va referir al fet que gent de l'oposició «són barroers, són capaços d'atacar» —llegeixo literalment— «les persones, les famílies i els morts.» S'acusà també els dirigents de l'oposició de «manipuladors i mentiders», i, finalment, hi va haver una amenaça que va motivar la nostra inquietud i la nostra interpellació fonamentalment. Això altre, els insults que estan citats, potser no haurien merescut més que una protesta per part nostra, no?, però es va produir també una cosa de la qual vam atribuir una excepcional gravetat, la frase del President quan va dir : «L'any 60» —llegeixo també literalment— «ja vam destruir una persona, la vam treure del país i la vam deixar sense feina, i aleshores era molt més difícil de fer-ho que no pas ara.» Parlava, doncs, de destruir una persona, treure-la del país, expulsar-la de Catalunya, de deixar-la sense feina —cito literalment, no faig valoracions en aquest moment.

I bé, vam fer els tres grups una interpellació en el sentit de manifestar, lògicament, la nostra radical disconformitat amb aquest estil, amb aquestes expressions, que perjudiquen greument la convivència política a Catalunya i que poden tenir conseqüències molt negatives, des del punt de vista de la unitat social, de la convivència social a Catalunya, i vam demanar també aclariments al President Pujol en relació amb el sentit d'aquesta amenaça contra una persona o unes persones que, hipotèticament, podien ser destruïdes, expulsades del país i deixades sense feina. Ens vam trobar —com recordava molt bé fa uns moments el Diputat Maties Vives— amb la sorpresa inoïda que, per primera vegada, aquest Parlament —suposo que també per primera vegada en la història parlamentària; en tot cas, no en conec massa precedents— el Conseller senyor Macià Alavedra es va veure en el penós deure de llegir un comunicat, en tercera persona, del President de la Generalitat, i va tractar també de donar algun tipus d'explicació. La llegiré : va dir que «aquesta amenaça no anava adreçada contra ningú» —llegeixo. «La prova d'això és que l'endemà hi va haver un aclariment del mateix President de la Generalitat en aquest aspecte que fa referència concret a aquest afer. No anava absolutament contra ningú, contra cap grup polític, contra cap persona, contra cap director, evidentment, de mitjà de comunicació; era una analogia per demostrar aquesta possible capacitat d'organització.» És una cita textual de les paraules del senyor Alavedra que es presta a reflexions impor-

tants, em sembla.

En tot cas, jo els voldria dir que considerem que el fet és d'una gravetat i..., és extremament penós; que el fet que el President de la Generalitat no vingués a donar una explicació ens sembla una incorrecció realment notable, i que aquestes explicacions són profundament insatisfactòries. Si hi ha unes amenaces, les amenaces van o bé contra algú en un moment determinat, o bé, hipotèticament, contra algú que pugui aixecar el cap en una determinada direcció. Bé, jo entenc que, quan es fan acusacions d'aquesta naturalesa, quan s'expressen expressions d'aquesta extraordinària duresa, amb aquest to profundament insultant, s'ha d'estar extraordinàriament protegit. Jo entenc que una campanya contra el tabac l'ha de fer un no-fumador, però em desagradaria molt veure una campanya contra el tabac, feta amb termes molt enèrgics, feta per una persona que portés un cigarret a la boca. I del que els acuso, senyors de Convergència, és que vostès acusen d'allò, exactament, que estan fent.

Em referiré a un fet molt de la darrera hora. Podria portar un llarguíssim dossier dels seus insults, de les seves calúmnies, dels seus atacs immotivats; però hi ha unes declaracions publicades amb molt relleu, en un diari que en aquest moment es ven a Barcelona, en el qual un honorable diputat d'aquesta Cambra diu, literalment : «Maragall gobierna como un alcalde franquista». Francament, vostès no tenen absolutament cap tipus de legitimitat, cap tipus de fonament per utilitzar un to que considerem absolutament negatiu i destructor, absolutament negatiu i destructor. No voldria donar a les meves paraules un to que accentués una atmosfera que considero, particularment, negativa; ens acostem a un període que serà un període complex de la vida política de Catalunya; no hem de burxar, no hem d'agreuja problemes ni enfrontaments; hem de donar —jo penso— per un sentit de patriotisme un to de serenitat i de dignitat als nostres plantejaments. Però nosaltres, lògicament, estàvem absolutament obligats a presentar, com ho han fet els altres grups, una moció d'aquesta naturalesa per deixar ben clarament assentat un principi : el principi que en la vida política catalana els atacs, les calúmnies, els insults han de ser rebutjats de soca-rel, i això val per a tots, i fonamentalment val per a la gent que utilitza amb més desimboltura, amb més poca vergonya aquest tipus de plantejaments, i, segon, l'objectiu d'assenyalar que la Presidència de la Generalitat, molt en particular la figura del President de la Generalitat, ha d'estar, per un sentit nacional elemental, segregada d'aquest penós espectacle.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la defensa de la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Torres, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria dir, en primer lloc, que aquesta interpellació va ser substanciada pel senyor Víctor Torres, va ser defensada pel nostre portaveu Víctor Torres, i no és pas que, en aquesta ocasió, ell no volgués venir aquí a continuar parlant de l'ètica; evidentment que ell volia parlar-ne, però una lesió traumàtica

del genoll li ho ha impedit. Aleshores, jo ho faig i, naturalment, doncs, voldria que com a defensa d'aquesta Moció —que el text ja es defensa per si mateix— valguessin totes les paraules que ell va dir.

És lamentable, és molt lamentable que hagi de respondre pel President de la Generalitat un conseller, i, a més a més, que ho faci al dictat, llegint un escrit que el President de la Generalitat li dona. És molt lamentable haver d'estar en una cambra legislativa com aquesta parlant de l'actuació d'un president de la Generalitat per unes declaracions que va fer en un acte que era intern d'un partit, però que era un acte que, al cap i a la fi, era públic. És lamentable, a més a més, que n'haguem d'estar encara parlant ara, d'una festa que va tenir lloc el 22 de novembre, però, naturalment, les vacances parlamentàries i la resta, i els tràmits, així ho han fet possible. És lamentable que el President de la Generalitat pogués dir aquelles paraules, i es dirà: «Oh, és que no les deia com a president de la Generalitat, sinó que les deia com a secretari general d'un partit». Bé, hi ha vegades que és una mica difícil poder diferenciar la persona del President de la Generalitat del secretari general d'un partit, i molt més quan, en el partit de referència, resulta que hi ha un secretari general per delegació, que és el senyor Miquel Roca; si això ho hagués dit el senyor Miquel Roca, ara, en aquests moments, potser no estariem aquí dient-ho, sinó que hauríem donat respostes d'un altre tipus. Però va ser el President de la Generalitat, que també és, naturalment, el titular de la secretaria general de Convergència Democràtica. És lamentable haver de sentir i haver de repetir aquí tantes vegades —i avui s'ha hagut de tornar a fer— que s'hagi atribuït a l'oposició paraules com «calúmnia» —les he de llegir, perquè és que n'hi ha tantes que no les recordaria—, «calúmnia», «engany», «brutícia», «embrutar», «esquitxar», «fer xup-xup»; després, en castellà, en una ràdio: «*acoso y derribo*», «*masacre*», «*destrozar a la gente*», «*calumniar*», «*insultar*», «*recelar*», etcètera —ja els n'estalvio unes quantes. Em sembla que és totalment improcedent de dir aquestes paraules, precisament, de tota l'oposició; però és que ni de tota l'oposició ni d'un sol diputat d'aquesta Cambra es poden dir aquestes coses, si no són perfectament demostrables. I, com deia abans el senyor Maties Vives, naturalment no podem pas anar al jutjat de guàrdia a dirimir aquestes qüestions, perquè aleshores ja sobraria aquesta Cambra.

A mi em sembla que aquesta Cambra mereix una mica més de respecte per part del President de la Generalitat. El President de la Generalitat no sol assistir a les nostres sessions; té molta feina, ha de viatjar, i després, quan surt algú i diu una cosa que no li agrada, llavors es permet fer una declaració per televisió o per la ràdio, pels mitjans de comunicació en general, dient: «oh, és que com que vostè no viatja...» Bé, escolti, nosaltres no viatgem, en primer lloc, perquè ens ho hem de pagar i, en segon lloc, perquè hem de venir aquí. Però és que ell dona el mal exemple de no assistir i, aleshores, justifica que, del Govern, avui, hi ha dos consellers només aquí presents i, segurament, potser després en vindrà algun altre i algun altre se n'anirà perquè a la millor hi ha pendent alguna interpellació; però aquest no és el cas! La política a Catalunya l'hem de fer entre tots, i, encara que hi hagi una majoria absoluta, no eximeix la responsabilitat ni del President, ni dels membres del Govern, d'estar asseguts en el banc corresponent. És un mal exemple

que dona, i, a més a més, el respecte que té pels diputats d'aquesta Cambra no és tan satisfactori com caldria. Mirin, hi va haver un debat de política general sobre el joc en què tothom vam dir el que ens va semblar; el President de la Generalitat no va pas assistir, ni de bon tros, a la meitat de la sessió. Es va fer una Comissió d'Investigació sobre el joc; vam demanar que el President de la Generalitat comparegués a la Comissió per aclarir algunes coses, perquè al cap i a la fi era l'únic dels presents que feia vuit anys que estava en el Govern de la Generalitat, presidint el Govern de la Generalitat, i en podia donar alguna llum: no ho va fer. Van quedar, com és obvi i notori, coses fosques, no es van poder aclarir, si més no perquè una majoria va imposar el seu criteri. Aleshores, dos diputats del nostre Grup, amb una carta —suposo que amb prou cortesia—, van demanar al President de la Generalitat una entrevista; la hi vam demanar per carta, dient-li que, quan ell volgués, en fi, que ens agradaria poder-li donar la nostra opinió sobre la qüestió del joc, i la resposta va ser —després de dir que no cal, que ja se n'ha parlat i tot això—, diu: «Si, malgrat això, vostès desitgen reiterar, una vegada més, els seus punts de vista», o sigui, ja pressuposa que hem d'anar a reiterar, una vegada més, els punts de vista «poden fer-ho al Conseller de Governació, el qual ja he informat que potser vostès es posarien en contacte amb ell». No, gràcies, volíem parlar amb el President de la Generalitat. Això és una descortesia a dos diputats, a tots els diputats d'aquesta Cambra, perquè no li costava res, perquè no se li demana gaires vegades; jo, a la casa dels Canonges hi dec haver estat, en vuit anys, dues o tres vegades, no més; per tant —i em penso que amb els diputats d'aquesta Cambra passa exactament igual—, no se'l molesta gaire, no li costava res d'haver dit «espereu un mes, que tindrè més temps o us podré atendre millor», no, no, «distingits senyors...» etcètera.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara correspon als grups que no han intervingut, el senyor... (Pausa.) (Ll. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ: És una pregunta el que vull fer a la Presidència. Em sembla que hi ha dret a fer un torn en contra. En aquest cas, el Diputat que parla el voldria fer.

El Sr. PRESIDENT: Bé, de tota manera, ha d'intervenir en representació de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ: Oh!, naturalment, naturalment.

(Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)

El Sr. VIVES: Senyor President, a criteri nostre, una moció només admet esmenes i torn de posicionament. En conseqüència, no hi ha torn en contra, senyor Subirà.

(Remor de veus.)

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: ...I aquí no hi ha esmenes.

El Sr. VIVES: No hi ha esmenes. Per tant, correspon passar directament al torn de posicionament dels grups, de menor a major, amb el benentès que tots els grups tenim oportunitat de posicionar-nos, atès que hi ha mocions de tots els grups parlamentaris. Per tant, jo tinc el dret de posicionar-me, senyor Vice-president, sobre les mocions del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, aquesta Presidència...

(Pausa llarga.)

El Grup Mixt vol prendre posició en relació amb... No? El Grup Popular. (L'I. Sr. Vives demana per parlar.)

El Sr. VIVES : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. VIVES : És que, en cas que la Mesa insisteixi, nosaltres demanem que es reconsideri a partir del 26.2 del Reglament. És a dir, aquí hi ha tres mocions, presentades per tres grups parlamentaris distints. En conseqüència, qualsevol grup parlamentari —i anunciem que el nostre Grup no ho farà— pot posicionar-se sobre les mocions presentades pels altres grups, perquè són tres mocions presentades per tres grups parlamentaris, i, per tant, d'acord amb el Reglament de la Cambra, tenim dret a posicionar-nos, i anunciem ja, per endavant, que el nostre Grup no farà ús d'aquest dret, però el dret hi és i correspon a la Presidència, vetllant per la seguretat dels grups parlamentaris i la seva perfecta defensa, donar-los la paraula per si volen posicionar-se.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : Cal tenir en compte que es tracta de tres mocions exactes, sense la més mínima diferència (*remor de veus*), i, per tant, en prendre posició respecte d'una es pren posició respecte de les altres.

(Pausa.)

(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Digueu...

El Sr. CLOTAS : Bé, per manifestar el nostre acord amb les paraules del portaveu del Grup del PSUC, senyor Maties Vives, i, a efectes de precedent, únicament, senyor President, advertim que el Grup Socialista tampoc farà ús d'aquesta prerrogativa, però, a efectes de precedent, senyor President, encara que les tres mocions tinguin un contingut i una redacció idèntica, són tres mocions que pertanyen a tres grups diferents; que, per tant, des del compliment del Reglament i des de la motivació que inspira —i que pot ser diferent— aquestes tres idèntiques mocions, la salvaguarda dels drets dels diputats i dels grups parlamentaris permet que hi hagi aquest posicionament. No obstant això, senyor President, el Grup Socialista tampoc farà ús d'aquesta prerrogativa.

El Sr. PRESIDENT : Aquí no es tracta de negar drets, però la Presidència té un mínim de facultats per ordenar el debat, i la mateixa posició que amb tanta lògica prenen el representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya i el representant del Grup Socialista dona la raó a aquesta Presidència. Per tant, es tracta que abregem, dintre del possible, i racionalitzem aquest debat i, per tant, els que ja han manifestat la seva opinió sobre aquestes tres mocions idèntiques, doncs, poden perfectament donar pas que els qui no l'han manifestat ho facin, i, per tant, en aquest sentit és que la Presidència ha ofert al Grup Mixt que intervingui, que ha renunciat a intervenir i, aleshores, ofereix al Grup... Esquerra Republicana de Catalunya ha intervingut també. (L'I. Sr. Alay s'aixeca per parlar.)

El Sr. ALAY : Senyor President, jo entenc, nosaltres entenem que la forma que el debat es desenvolupi amb l'agilitat necessària és precisament que es respectin els drets que reglamentàriament tenim, i el dret ens assisteix perfectament a posicionar-nos, si volem, sobre qualsevol de les altres mocions, perquè, si no, podríem caure en l'absurd que per vulnerar això que vostè suposa canviéssim una cometa en un dels

textos, i aleshores ja tindríem el dret, només per haver canviat una cometa o haver posat un punt i coma. Em sembla que això seria una mica extravagant, que haguéssim de recórrer a això. De tota manera, ja li anuncio que nosaltres tampoc farem ús d'aquest dret que ens assisteix, i que desitjariem que fos reconegut, almenys, per la Mesa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el fet que la Presidència, fent ús de les facultats que qualsevol Presidència té en una Cambra democràtica, faci aquest intent de reagrupament que ara és discutit, no vol dir desconèixer els drets fonamentals que puguin tenir els grups; simplement és una ordenació que aquesta Presidència creu que està dintre de les seves facultats.

Bé, ara, doncs, el Grup Popular, si vol intervenir... (*Remor de veus*.) Bé, invitem, doncs, el Grup d'Esquerra a intervenir. (*Pausa.*) No. El Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya? (*Pausa.*) Tampoc. El Grup Popular? El senyor Jorge Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista —parlo, no lògicament, a títol personal, sinó en nom del Grup Popular—, quelcom està fallant quan encara, després de pràcticament vuit anys d'autonomia plena, i amb una tercera legislatura pròxima, encara són necessaris en aquesta Cambra debats d'aquest tipus.

Jo voldria dir també, d'entrada, que nosaltres tenim per norma no fer judicis d'intencions en la mesura que a nivell personal ens correspongui, perquè normalment és una facultat dels tribunals; s'han de jutjar conductes no intencions. I haig de dir que en aquest cas hem trencat aquesta norma d'actuació perquè si nosaltres no vam presentar una interpellació en el seu moment va ser precisament perquè en contra d'aquesta norma general, que creiem que és la correcta, van jutjar intencions, i no ens vàrem sentir al·ludits per les paraules del President de la Generalitat a la festa del seu partit del que és Secretari General, quan va parlar de forma indiscriminada de l'oposició, i crec que teníem tot el dret, igual que la resta de grups de l'oposició, a sentir-nos al·ludits. I torno a repetir que no vam presentar la interpellació perquè, trencant amb aquesta norma d'actuació, de jutjar conductes, en tot cas, i no pas intencions, vam entendre que la intenció del President de la Generalitat ni era injuriar ni calumniar l'oposició, i, en tot cas, de manera concreta, al Grup Popular, que forma part de l'oposició parlamentària en aquesta Cambra.

La Moció que avui substanciem té per títol, o per títol és : Moció subsegüent a una interpellació sobre l'Ètica en el Debat Polític Institucional. I contràriament al que opinen legítimament altres diputats —i aquí s'hi ha fet referència abans—, nosaltres creiem que no és convenient parlar tant de l'ètica, sobretot de l'ètica aplicada a la política. Vostès ja saben perfectament que l'ètica és un conjunt de principis i de normes morals que regulen les actuacions humanes, i que, en definitiva, l'objecte final de l'ètica és el deure, el deure en general; perquè la bondat o malícia de les actuacions humanes està en relació amb el deure. Creiem que l'ètica és imputable i exigible a totes les activitats de la persona humana : l'activitat pública, l'activitat privada, i, si parlem de l'activitat pública i del debat polític, no entenem per què es qualifica el debat polític institucional, perquè suposem que aquesta qualificació del debat polí-

tic és per diferenciar el debat polític partidista de l'institucional, la qual cosa, per reducció a l'absurd, portaria com a conseqüència que l'ètica no és exigible quan es tracta del debat polític partidista, i aquí es parla de l'ètica en el debat polític institucional. Per tant, em sembla que és un conjunt d'elements que no permeten, precisament, d'avançar en una línia constructiva, pel que fa referència a les relacions que han de presidir les forces polítiques parlamentàries catalanes. I són unes reflexions que des del nostre punt de vista són importants en aquest moment, aquí i ara, quan tenim pròximes unes eleccions catalanes, i quan —com he dit al començament també— resulta que, després de vuit anys d'autonomia, encara hem de fer debats d'aquest tipus en el Parlament de Catalunya.

Hi ha més reflexions que creiem que són importants en aquests moments: el Conseller Macià Alavedra va parlar que podia assentar, aquest Parlament, un precedent gravíssim si es dediqués a controlar l'activitat dels partits polítics, quan la seva funció, al marge de la legislativa, és la de, en tot cas, impulsar i controlar l'actuació del Govern. Jo estic d'acord que el Parlament de Catalunya no ha de controlar l'activitat dels partits polítics, el que passa és que aquí el senyor Conseller Macià Alavedra, des del nostre punt de vista, va formular un sofisme, claríssimament. Perquè si a la festa del seu partit, el senyor Jordi Pujol, el senyor President de la Generalitat va parlar de l'oposició, des del nostre punt de vista el concepte d'oposició és un concepte parlamentari; quan un dirigent de partit parla d'altres partits polítics parla d'adversaris electorals, de competidors electorals, no parla d'oposició; un dirigent d'un partit —i aquí hi ha molts dirigents de partits— mai es refereix a la resta de forces polítiques com l'oposició; el concepte d'oposició és un concepte parlamentari: Govern i oposició, i, per tant, allà no parlava, en aquell moment, quan utilitzava l'expressió «oposició», com a Secretari General del seu partit, parlava, claríssimament com a President de la Generalitat. Com a dirigent de partit pot parlar d'adversaris polítics, de competidors electorals, de forces polítiques competidores, de forces polítiques adversàries, però no d'oposició, parlava com a Cap de Govern, com a President de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, tenim tot el dret, tot el dret de discutir aquest tema en el Parlament de Catalunya, perquè aquelles paraules les feia, des del nostre punt de vista, tenint en compte el que va dir, com a titular de l'Executiu de Catalunya, i l'impuls i control del Govern de Catalunya sí que és competència d'aquesta Cambra. I dic això, perquè és evident que hauria estat un precedent molt perillós, tal com deia el Conseller senyor Macià Alavedra, però crec que no hem assentat, en absolut, aquest precedent perillós.

La democràcia parlamentària catalana, com tots sabem, és molt jove, i una democràcia arrela a base de normes escrites i no escrites; les escrites, les tenim, que són els textos legals —la Constitució, l'Estatut de Catalunya, el Reglament de la Cambra, l'Estatut Interior de Catalunya—, totes aquestes normes escrites conformen un quadre de regles del joc pel que fa referència a la consolidació d'aquesta democràcia parlamentària. Però més importants, encara, són les normes no escrites, els costums, els hàbits que conformen una tradició democràtica parlamentària, és el que estem construint en aquests moments, quan encara l'autonomia catalana, l'experiència d'aquest Parlament restaurat encara és molt limitada. Això va en relació amb

el punt segon de la Moció que avui han presentat tres grups parlamentaris; perquè, des del nostre punt de vista, efectivament, determinades actuacions i actituds del President de la Generalitat davant d'aquest Parlament no van en la línia de crear uns hàbits i uns costums en la millor línia d'una adequada tradició parlamentària i de consolidació d'un règim parlamentari com és el règim autonòmic, de sobirania limitada, però, en definitiva, de democràcia parlamentària a Catalunya. Perquè és evident que un President de la Generalitat és investit per aquest Parlament i que respon personalment i solidàriament del Govern davant d'aquest Parlament i, per tant, hi ha moments en què, políticament, si no ho diu de manera literal el Reglament, és igual, ha de comparèixer davant d'aquest Parlament per donar segons quins tipus d'explicacions, satisfaccions i aclariments, i, sobretot, quan aquestes explicacions, matisacions o aclariments les fa davant dels mitjans de comunicació. I són molt respectables per a nosaltres, evidentment, els mitjans de comunicació, però jo estic segur que ells també compartiran l'opinió que el Parlament no és menys que els mitjans de comunicació, i que els diputats no tenen per què assabentar-se o donar-se per assabentats oficialment de determinats aclariments del President de la Generalitat a través dels mitjans de comunicació, sinó directament des d'aquesta tribuna, perquè és el nostre dret i és la seva obligació. I, per tant, ja avanço que nosaltres demanarem, senyor President, votació separada del segon punt de la Moció, votarem a favor del segon punt de la Moció presentada, perquè creiem que, efectivament, tal com diu la Moció, aquesta actuació del President de la Generalitat, no donant resposta personal i satisfactòria a una qüestió que l'afecta exclusivament a ell, és una desconsideració als cent trenta-cinc diputats de la Cambra. Perquè creiem que efectivament és així, votarem a favor d'aquest segon punt de la Moció, de la mateixa manera que ens abstindrem en els altres dos punts de la Moció.

Pel que fa referència al primer, perquè entenem també que s'han de contextualitzar adequadament les paraules, nosaltres hem llegit, ens hem procurat la informació suficient respecte a les paraules que va pronunciar el senyor Jordi Pujol com a Secretari General del seu partit o com a President de la Generalitat. Segons els moments, des del nostre punt de vista va parlar en les dues condicions —quan va referir-se, ho dèiem abans, a l'oposició, parlava com a President de la Generalitat—, són rebutjables des de molts punts de vista, i no vull reiterar arguments i expressions que s'han fet, que s'han recordat avui des d'aquesta tribuna, perquè les compartim absolutament. Jo estic segur que tots els diputats de la Cambra les han de compartir, que són expressions absolutament, absolutament lamentables.

Però entenem, com deia també abans, que trencant, per generositat i per no crear encara més confusió i enrarir encara més el clima polític català, i, sobretot, en aquests moments, que, generosament, no era aquest el seu desig i no era aquesta la seva voluntat. No va ser aquesta la seva conducta; volem pensar que aquesta no era la seva intenció.

I, pel que fa referència al tercer punt de la Moció, ens abstindrem també, perquè des del nostre punt de vista, també, sí que hi va haver una resposta, aquí diu una «no-resposta» del President de la Generalitat; hi va haver una resposta absolutament insatisfactòria, des del punt de vista del fons i de la

forma. Des del punt de vista de la forma, ja ho hem comentat abans : una resposta dictada a través d'un conseller, i del fons, perquè tampoc responia al fons de la qüestió. I, a més, perquè es torna a repetir en nom de l'ètica i nosaltres, el Grup Popular, no volem barrejar l'ètica contínuament amb la política, i, sobretot, quan s'han fet tantes referències a ètiques socialistes, i resulta que després hi ha ètiques conservadores, liberals... Nosaltres entenem que hi ha una ètica i que aquesta ètica ha de presidir totes les actuacions humanes, en la política i no en la política.

Per aquestes raons, dic, ens abstindrem del primer i tercer punt de la Moció, i votarem a favor del segon.

I, finalment, ja una consideració última. Jo m'alegro molt que avui el debat hagi anat en aquesta línia i no com en la de la interpellació precedent a aquesta Moció. Me n'alegro molt, perquè jo recordava —el dia que es va substanciar la interpellació— un debat de l'anterior legislatura, que jo no vaig viure, perquè jo no era Diputat en aquest Parlament, com vostès saben; molts de vostès sí que eren diputats, i, per tant, ho sabran i ho recordaran millor que jo, i crec recordar que era un debat de la Moció de censura. Quan un diputat, després de sentir determinats tipus d'expressions i una espècie de concurs a veure qui tenia més mèrits adquirits en la lluita per les llibertats de Catalunya i la lluita antifranquista, totes aquestes coses, va dir quelcom semblant a això que desitjaria que un dia un diputat pogués arribar a ser investit President de la Generalitat directament des de l'autobús.

Amb tot respecte per a actuacions i actituds de totes aquestes persones que van contribuir que avui Catalunya tingui la seva autonomia, fins i tot persones que són aquí presents, i que aquestes actituds coherents amb la seva ideologia, el seu pensament, els va portar anys de presó —que jo respecto molt, sincerament—, i, a més, són persones que normalment no fan referència a aquestes coses, haig de dir que per a nosaltres és més important construir el futur de Catalunya a partir de la realitat actual, del present actual, i no estar contínuament present en aquest Parlament aquest tipus de referències, perquè creiem, de veritat, que això ja està passat. No es pot modificar aquell passat i que, en definitiva, aquell passat també forma part de la nostra història col·lectiva.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Grup Socialista a la Cambra vol intervenir? (*Pausa.*) No. El Grup de Convergència i Unió té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, per fer el nostre posicionament respecte a la interpellació presentada per triplicat a aquesta Cambra. Una interpellació de la qual em referiré només breument al títol, només brevíssimament al títol..., perdó, Moció —gràcies, senyor Maties Vives. Nosaltres també som de l'opinió que no és qüestió d'anar utilitzant l'ètica com a arma de lluita política; l'ètica ha de presidir totes les actuacions, però recordin —només ho dic perquè es recordi— que algun grup polític ha fet de l'ètica un element de campanya electoral en el passat, de tota una campanya electoral; no vam ser pas nosaltres.

Bé, preparant aquest posicionament, el nostre Grup parlamentari va haver de superar una sorpresa inicial molt important. La majoria de diputats del nostre Grup parlamentari van assistir a la festa que ha estat objecte de tan de debat, i la realitat

és que els que hi havíem assistit vam quedar enormement sorpresos del gran globus que s'havia muntat al voltant de la festa de Convergència. Llavors, és clar, no ens va quedar més remei —i ho vam fer, a més a més, pensant que era la manera de racionalitzar el debat—, no ens va quedar més remei que agafar la transcripció literal del discurs del President, del discurs de la persona que en aquells moments actuava com a Secretari General i que en aquesta Cambra és el President de la Generalitat (*rialles*), del discurs del President, agafar-lo, llegir-lo atentament i intentar tornar a posar en context les expressions, perquè hem assistit, senyores i senyors diputats, a una immensa operació de descontextualització.

Fa aproximadament 2.500 anys —a la millor m'equivoco de cent anys (*remor de veus*)... bimil·lenari, senyor Ribó, bimil·lenari—, Sòcrates —no un polític de Convergència i Unió, Sòcrates— (*remor de veus*) va dir..., senyor Ribó, Sòcrates va dir : «La reflexió modifica la proposició espontània i produeix un veritable desdoblament del llenguatge.» Sòcrates era un home molt savi i segurament es referia no només a la reflexió positiva, a la reflexió que tendeix a l'aclariment, sinó que també es referia a la reflexió interessada. Aquella reflexió que consisteix a dir : «Com treurem de context aquesta o aquella frase, per tal de provocar un titular de diari?» I aquest és un exercici que tots sabríem fer si ens hi dediquéssim; tots sabríem fer-lo.

El nostre posicionament, doncs, serà, ho repeteixo, examinar les línies mestres, les línies fonamentals d'un discurs que no podem qualificar d'altra manera que de positiu, d'obert i de constructiu. (*Remor de veus i rialles.*) No riguin, perquè és veritat (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SUBIRÀ : El discurs comença dient..., és un discurs en tres parts, és un discurs en tres temps i una coda... (*Remor de veus.*) Senyor Ribó, vostè no el va escoltar... (*Rialles i remor de veus.*) Doncs si el va escoltar, no li va prestar atenció. (*Rialles.*) És un discurs, senyor Ribó, que comença dient : «Benvolguts amics, companys de Convergència, militants, amics d'Unió Democràtica», i és un discurs d'un secretari general dirigint-se al seu partit i als seus coalitzats. En la introducció defineix la línia del discurs, i diu : «Un discurs en la línia del que ha de ser el partit i del que ha de ser una acció constant, diària, de construcció de Catalunya.» Aquest és el lema, la línia inicial del discurs. Continuant la introducció, uns quants paràgrafs més endavant, diu : «La gent que treballa, la gent...», perdó, «La gent treballa, la gent estima, la gent es cuida de la família, la gent es diverteix, la gent viu i la gent, moltíssima gent, no pensa constantment en política, però necessita que en un moment determinat pugui tenir un punt de referència ben concret, ben precís, que pugui tenir un punt de referència ben eficaç al qual pugui dirigir-se, i això han de ser els partits polítics ben constituïts, i això volem que sigui Convergència i Unió.» Zero d'agressió i molt de respecte pel pluralisme polític, evidentment. Continuem. Llavors, el discurs comença amb les tres parts, els tres capítols essencials que els he dit abans.

(*Il·lustres senyors diputats abandonen el Saló de Sessions.*)

Senyor President, senyores i senyors diputats, si la meua afirmació és que s'han tret paraules de context, no entenc la ironia, els riures i els abandons de la Sala, perquè estic inten-

tant posar en context les paraules que es van dir.

Els tres punts de què consta el discurs són : la nació, la societat i les persones. La nació. De quina nació parlem? Òbviament, parlem de la nostra nació, parlem de Catalunya, i en això hem de rebutjar qualsevol compromís; n'hem d'acceptar, de compromisos, en la vida política, n'hem d'acceptar, prou bé que ho sabem, però no pas aquest. Catalunya és una nació i la seva cultura... Catalunya és una nació per la seva cultura, el seu dret, la seva llengua, per la seva història, per les seves institucions; ho és per la seva mentalitat col·lectiva, ho és fins i tot per un fet més circumstancial, que és la seva col·locació en el context espanyol, europeu i mediterrani, i ho és en la consciència que tenim i per la consciència que tenim de tot això i per la voluntat de defensar-ho.»

El to del discurs era aquest, senyores i senyors diputats. «Ja sabeu el que volem, ho hem explicat al Parlament no fa gaire, el mes de febrer d'enguany : nosaltres volem una solució a l'estructura de l'Estat espanyol, amb la qual la realitat de Catalunya com a nació quedi plenament respectada. Reivindiquem això amb el nostre estil, que no és violent; amb el nostre estil, que és pactista; que és, si ho voleu, realista, però sense oblidar en cap moment l'objectiu de fer-nos respectar com a poble.»

Més endavant : «Ja fa temps vaig insistir que Catalunya es construïa des de fent el Museu d'Art Romànic a Solsona fins fent el metro de Santa Coloma de Gramenet, de Santa Coloma de Gramenet a Solsona; allò que representa mil anys d'història de Catalunya, fins allò que és resoldre les necessitats més peremptòries i actuals dels ciutadans catalans, dels ciutadans que són aquí des de fa mil anys i dels que hi són des de en fa cinc o deu.»

Segon capítol : la societat. Els estic donant les línies mestres del discurs en els seus tres capítols, que tinc el dret a fer-ho perquè es tracta de posar en context les paraules que vostès van descontextualitzar. Segon capítol : la societat. «A Catalunya es dona un fet, i es dona, aquest fet, en un grau molt important, en un grau que, per entendre'ns, està bastant per sobre de la mitjana europea, que és que és un país amb una societat viva, que és un país que es mou no pas en el marc de les coordenades del Govern i de les superestructures, sinó que es mou per una immensa, tremenda, formidable, positiva, creativa, mobilització de la seva gent. La societat civil catalana, en el seu conjunt, n'és el protagonista.» Podria citar algun altre paràgraf més en aquesta línia... Aquí n'hi ha un de molt interessant. Diu : «Diumenge passat, més o menys a aquesta mateixa hora, vaig assistir a un acte polític, a un acte d'aquells que els qui tenim com a passió i com a ideal fer país, ens omple de satisfacció. A Sant Joan Despí, un acte fet per diverses entitats culturals a Sant Joan Despí; entitats de tota mena, entitats de tots orígens, procedents, algunes, de gent que, de tota la vida, des de l'època dels remences, ha viscut a Sant Joan Despí i de gent que va arribar ara fa tot just quatre dies. No era un acte basat en la nostàlgia, no era un acte basat en la frustració, sinó que era un acte que el que pretenia era definir per a Sant Joan i per a tot Catalunya un model de societat positiu.» El to del discurs era aquest, senyores i senyors diputats.

Les persones. «Què seria d'una nació de la qual es tingués només un concepte abstracte, un concepte teòric, un concepte en el qual totes i cadascuna de les persones no fossin preses en consideració, que el que busqués fos el bé abstracte també

d'una realitat abstracta? Què seria aleshores la nació? Seria una cosa que podria resultar perniciosa per a les persones, i nosaltres hem tingut, com sabeu bé, sempre un nacionalisme, una filosofia nacionalista personalista; és a dir, les coses són bones en el grau que són bones per a tots i cadascun dels ciutadans.»

Més endavant : «La mateixa defensa que ara fem de la nació catalana, la fem tenint en compte que els homes, cada un d'ells i individualment, agafats un per un, necessiten disposar necessàriament, necessiten pertànyer a un poble que sigui capaç de donar-los a cadascun d'ells una personalitat.» Aquest era, senyores i senyors diputats, el to del discurs.

«Nosaltres, en tot moment, hem de tenir en compte que la nostra política, a través de l'afirmació de la nació i a través del reforçament de la societat civil, té un últim destinatari i un principal destinatari, que són les persones.» Aquest era el to del discurs, senyores i senyors diputats; no el que s'ha volgut dir que va ser.

Més endavant, referint-se a la mateixa qüestió : «Ja que riuen tant, alguns, us explicaré una anècdota d'una persona de la qual, alguns que se'n riuen, d'això, quan ho dic jo, no se'n riuen quan ho diu ell; d'ell no se'n riuran, de mi potser sí. Però rient-se de mi i no d'ell, quedaran malament ells. Jo recordo una anècdota molt bonica, és del qui havia estat canceller de la república austríaca, el socialista Bruno Kreisky el dia que li van preguntar : "Senyor Cancellier" —un periodista— "em vol dir quin és el problema més greu que té Àustria?" I ell en va dir tres o quatre, i un dels tres o quatre, va dir : "és la gent gran", i el periodista li diu : "Senyor Cancellier, mai la gent gran no havia tingut tan bones pensions; mai la gent gran, a Àustria, havia tingut tantes residències o havia tingut tantes atencions", i Kreisky li va dir : "és veritat, però mai la societat se'ls havia estimat tan poc i els havia deixat tant de racó". Bé, doncs, quan diem això, quan ho diuen, quan ho diem a Convergència, quan diem "comprensió, cortesia", volem dir una altra cosa : volem dir sensibilitat humana. Jo sóc aquí per incitar-vos a construir un país, etcètera, «en el qual la sensibilitat humana sigui present.» Aquest era el to del discurs, senyores i senyors diputats, no era aquell to agressiu que vostès han volgut acomboiar cap a l'opinió pública.

I, finalment, entrant en el tancament del discurs, el Secretari General de Convergència deia : «Però l'objectiu, l'objectiu és construir Catalunya, i repeteixo que això no només es fa amb fets, sinó també amb actituds. Només es fa amb materials nobles, amb materials sòlids, amb materials bons». Per altra banda, és que tenir aquesta actitud és una feblesa?, o és una força? La gent vol que el país sigui un camp de batalla o vol que el país vagi endavant?, vol que els polítics ens respectem o vol que ens ataquem a ganivetades? Aquest era el to del discurs, senyores i senyors diputats.

«Vuit anys. Durant aquests vuit anys, no tot el que hem fet ha sortit exactament com ho hauríem volgut, i hem comès errors, i hem tingut timideses, timideses de vegades excessives. Jo no us oculto que, de vegades, penso que algunes coses haurien pogut anar més enllà, i no us oculto que, en alguns punts, jo em creia que hauria anat més enllà; però no és menys cert que hem fet un camí important i que, de fet, mai com ara —mai com ara— no havien funcionat tant i tant les nostres institucions, i que mai com ara, des de la perspectiva d'una Cata-

lunya autònoma, no havíem tingut unes perspectives culturals, socials, econòmiques i de projecció en el món tan plenes de possibilitats.» Aquest era el to del discurs, senyores i senyors diputats, no l'altre!

I més endavant diu: «Però ara hem de fer més» —i acabo amb aquesta citació, senyores i senyors diputats— «Nosaltres» —escoltin bé aquesta cita, perquè és molt demostrativa de com era realment el to del discurs— «Nosaltres, Convergència i Unió, no tenim l'exclusiva de res —no tenim l'exclusiva de res—, ni del nacionalisme, ni, òbviament, gràcies a Déu, de Catalunya, que és molt més gran que nosaltres, que ve de molt lluny, que té molta més profunditat, i que serà quan nosaltres ja farà molt de temps que haurem desaparegut. No tenim l'exclusiva de Catalunya ni tenim l'exclusiva de la política d'innovació, ni de l'europeisme, òbviament, ni de la sensibilitat social; no tenim tampoc l'exclusiva de l'ètica; però nosaltres no ho hem dit mai, perquè sabem prou bé quines són les limitacions dels homes, de tots els homes, també de nosaltres. No tenim el monopoli de res, però tenim —això sí—, des de la nostra humilitat i des de la nostra ambició —les dues coses alhora són perfectament compatibles—, des de la nostra humilitat i des de la nostra ambició de servir el nostre país, des de la nostra passió de servir el nostre país, tenim ganes de seguir treballant amb una gran dedicació al servei de Catalunya.» Aquest era el to del discurs, senyores i senyors diputats! I s'ha tret de context monstruosament.

I el to d'aquest discurs, senyores i senyors diputats, no es mereix —si no es fa amb una intencionada manipulació dels continguts— ni les interpellacions, ni l'aldarull, ni les mocions —òbviament, ni les mocions— presentades avui. Algun dels diputats que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit, ha parlat de befa política. Jo crec que és una befa política, precisament, la tergiversació del sentit, de les línies mestres del discurs del Secretari General de Convergència.

A més a més, senyores i senyors diputats, jo voldria afegir dos comentaris sobre dues afirmacions concretes que s'han fet des d'aquesta tribuna, i que em crec en l'obligació de comentar. Un alt dirigent del Partit Socialista, fa uns quants mesos, va acusar Convergència de ser el refugi de tots els franquistes del país, i això va provocar que un diputat del meu Grup parlamentari, molt antic lluitador per la democràcia, de molts més anys que molts diputats del meu Grup parlamentari, li escrivís, a la persona que ho va fer, una carta personal molt dolguda. Que jo sàpiga, no va tenir la resposta que havia d'haver tingut. I avui es fa una acusació similar en sentit contrari, i crec que és dolent, molt dolent, tornar a treure tota aquesta qüestió aquí.

Presència. Senyores i senyors diputats, vostès saben per què tenim avui un ordre del dia tan estrany? Vostès saben per què les mocions que ens estan ocupant en aquests moments han ocupat un lloc no habitual en l'ordre del dia? Jo, això, no ho hauria esmentat —jo, això, no ho hauria esmentat—, però em veig en l'obligació d'esmentar-ho a causa dels comentaris que ha fet algun grup parlamentari des d'aquesta tribuna. Doncs, senyores i senyors diputats, es va canviar l'ordre del dia per donar possibilitats a un diputat d'aquesta Cambra perquè assistís al Congrés d'un partit estatal. Llavors —quan això és així— resultarà que aquest senyor diputat deixarà d'assistir a les deliberacions de la representació més alta del poble de Catalunya i tots ho trobarem natural fins a un cert punt, i estem disposats a

modificar l'ordre habitual de l'ordre del dia! (*Remor de veus. Il·lustres senyors diputats abandonen el Saló de Sessions.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Silenci!

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, alguns diputats deixaran d'obsequiar-nos ara amb la seva presència, i ningú protestarà.

El secretari general del seu partit, d'un partit, fa un discurs en el seu partit; es modifica el contingut del discurs en el sentit de la tergiversació, de la treta de context de frases i es munta un immens globus. Jo tornaré, per acabar, a citar Sòcrates, una altra vegada, perquè, mirada en abstracte, podria ser votable, la Moció —mirada en abstracte— : «El Parlament està a favor que l'ètica del debat polític sigui al més alt nivell...» Molt bé. Doncs, mirin, els citaré una altra frase de Sòcrates, que diu : «La veritat de l'enunciat no correspon necessàriament a la realitat de l'esdeveniment que descriu». Estem en una flagrant situació d'aquesta naturalesa. La possible veritat de l'enunciat no correspon de cap manera a la realitat de l'esdeveniment que descriu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, anem a procedir a la votació de la triple Moció. Com que, pel que han dit els oradors, sembla que és indispensable que la votació es faci per parts, d'acord amb els tres paràgrafs que té aquesta triple Moció, posarem a votació ara el primer paràgraf de la Moció.

Els qui siguin favorables a aquest primer paràgraf, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta primera part de la Moció ha estat refusada per 35 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

Posem ara a votació el segon paràgraf de la Moció.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació d'aquest segon punt és : 42 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Finalment, posem a votació el tercer apartat de la Moció.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest tercer punt de la Moció ha estat refusat per 36 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre els nous sorteigs de loteria Primitiva establerts per l'Administració central, que formularà el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Aquesta Presidència, en el moment d'iniciar-se aquest debat... (*remor de veus*) ha de fer avinent que la interpellació número 16 és exclosa de l'ordre del dia, atesa la sol·licitud de l'Il·lustre senyor Joan Esteve Oriol, Portaveu del Grup Popular.

Interpellacions tramitades pel procediment d'urgència**Interpellació al Consell Executiu****sobre els nous sorteigs****de loteria primitiva establerts per l'Administració central**

Anem, doncs, a aquesta interpellació que hem anotat. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps, per presentar la seva interpellació.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, els dies 11 i 12 de novembre se celebrà en aquesta Cambra un debat sobre la situació del joc a Catalunya i, en paraules del senyor Conseller de Governació, una de les línies d'actuació principals —si no la més important, sí de les principals—, era la defensa de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de joc. Ens deia el senyor Conseller que la Constitució no feia —la Constitució Espanyola— referència als temes de joc ni en el seu article 149, que reservava les competències de l'Estat, ni tampoc en l'article 148.1, en què reserva les competències a les comunitats autònomes. Si la Constitució no en deia res, en canvi tots els estatuts d'autonomia havien recollit competències sobre joc, malgrat que en moltes comunitats autònomes ni tan sols s'havien començat a exercir.

Bé, el cert és que assistim —malgrat aquestes disposicions estatutàries, exercides o no, en el cas de Catalunya, òbviament, sí— a una recuperació de competències de l'Estat. Una recuperació de competències de l'Estat sobre el tema de joc, i jo diria més : assistim a una autèntica voracitat de l'Estat per percebre els ingressos que aquesta activitat genera. Això ens ha obligat, deia el senyor Conseller, a interposar cinc qüestions, conflictes de competència, i destacava entre ells el que es referia a la loteria primitiva. Ens explicava també el senyor Conseller que, ai las!, aquesta qüestió de competència dormia des de feia dos anys en el Tribunal Constitucional. I sap què ha passat, senyor Conseller, mentrestant? A través d'un desplegament publicitari no pas menor, la loteria primitiva va vendre, la setmana del 5 de febrer, 6.000 milions de pessetes, segons dades oficials de l'ONLAE; el dia 28 de gener, 3.800 milions de pessetes, amb 13 milions de butlletes segellades, i als seus últims sorteigs de l'any passat, les recaptacions van anar de 3.259 milions als 3.821 milions. Senyor Conseller, cal que li recordi què han recaptat les loteries de la Generalitat, mentrestant? Nosaltres no arribem als 12.000 milions de pessetes. És a dir, el que nosaltres recaptem en un any, la primitiva ho aconsegueix amb un parell de setmanes. Això sí, mentrestant, fa dos anys que el Tribunal Constitucional ha de resoldre una cosa òbvia, que és que la Generalitat té competències exclusives en matèria de joc. I el Parlament de Catalunya, en aquella ocasió, va adoptar una resolució que condemnava la invasió creixent de les competències. Vol, també, que li expliqui, després d'aquesta resolució, senyor Conseller, què ha passat, mentrestant? Hem assistit a una furibunda crítica de l'oposició, dintre de la Comissió d'Investigació creada a l'efecte, sobre el 2% del joc a Catalunya. Això sí, no s'ha obert la boca per defensar les competències estatutàries ni ens hem preocupat, ni molt ni poc, del 97% de la resta del joc a Catalunya. Segons l'oposició, el 2% del joc era molt dolent per a Catalunya, feia massa propaganda, pervertia menors a les pastisseries, als estancs i als *colmados*. Ara bé, el 97% del joc a Catalunya no feia

propaganda, ni incitava a jugar, ni tenia massa importància, malgrat que recaptava en dues setmanes el que les loteries de la Generalitat —anant bé— recaptaran en tot un any, senyor Conseller.

Però es veu que la voracitat de l'estat no té límits. Al senyor Solchaga, en data 2 d'octubre de 1987, li va semblar oportú diversificar els concursos de la loteria primitiva per tal d'implantar noves formes de sorteig, i la Resolució de l'ONLAE, de 4 de novembre de 1987, va aprovar un petit pressupost per al primer trimestre de 1988 per tal de posar en marxa aquesta diversificació que havia ideat el senyor Solchaga. Sap de quan és el pressupost, senyor Conseller? De 750.000 milions de pessetes; 750.000 milions de pessetes per tal de fer una petita propaganda que pogués implantar aquest nou joc, la Bono Loto. I el 20 de gener de 1988, finalment, seguint les directrius del senyor Solchaga, l'ONLAE ens explica en què consistia aquella diversificació : els sortejos es diran Bono Loto i es faran el diumenge, el dilluns, el dimarts, el dimecres... I sap què passa el dijous, senyor Conseller? Doncs que també hi ha sorteig : el de l'antiga Loteria Primitiva. El divendres i el dissabte és sabàtic, suposo que per poder recomptar els calés que han cobrat durant la setmana. Sobretot, perquè ningú se'n descuidi, no fos cas que algun ciutadà o ciutadana de l'Estat, de dimarts a dimecres, no se'n recordés, de jugar a la Bono Loto, és un abonament setmanal, de manera que «*todo atado y bien atado*». No els segueixo explicant les altres característiques de la Bono Loto perquè això ja ho fa Televisió Espanyola cada dia amb aquell pressupost de misèria de 750.000 milions de pessetes per un trimestre.

La traca final encara no ha arribat, senyor Conseller. La traca final és que esperem que d'aquí a uns dies, després del Congrés Federal, podrà sortir el Reglamento para la Operación de la Lotería Primitiva en los Cajeros Automáticos. Mitjançant això, mitjançant unes terminals bancàries, tots els ciutadans i ciutadanes de l'Estat —també els de Catalunya— podran jugar amb còmodes terminis, amb la seva targeta automàtica, i jugaran a Catalunya, senyor Conseller.

Quines actuacions s'han produït a nivell de l'Estat fins ara? Miri, Minoria Catalana va presentar una proposició no de llei per tal de suprimir o almenys minvar la propaganda respecte a les loteries; naturalment, aquesta proposició no de llei no s'ha vist al Congrés dels Diputats. Minoria Catalana ha presentat una esmena a la Llei de la Publicitat General de l'Estat, la Llei General de Publicitat —aquest Projecte suposo que sí que es veurà, perquè és del Govern— demanant la supressió de qualsevol tipus de propaganda directa o indirecta de qualsevol de les loteries de l'Estat, que se celebren a l'Estat. Esperem amb delit aquesta votació! Vostè, senyor Conseller, a través del Govern de la Generalitat, ha interposat cinc conflictes de competència, dels quals els que ens afecten més, perquè juguen cada dia, fa dos anys que dormen al Tribunal Constitucional, i el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució que condemnava la invasió creixent del joc organitzat pels organismes de l'Administració central. I, després d'això, la Bono Loto diària. No li estranyarà, senyor Conseller, que jo li preguntï quins són els motius de capteniment del Govern de la Generalitat per tal d'intentar frenar, no la voracitat de l'Estat, convertida en una invasió del joc, de les competències exclusives de la Generalitat sobre el joc a Catalunya; li demano quin

és el capteniment del Govern davant d'un joc que és illegal, illegal jurídicament parlant, que se celebra cada dia a Catalunya a partir del 28 de febrer, Sant Romà, verge i màrtir, any de traspàs.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Senyor President, jo demano, si és possible —hi ha una altra interpellació que té un sentit substancialment igual— de contestar les dues conjuntament, si se'm permet de fer-ho.

Interpellació al Consell Executiu sobre les competències de la Generalitat en matèria de jocs i apostes

El Sr. PRESIDENT : Passem ara, doncs, a la interpellació tramitada pel procediment d'urgència al Consell Executiu sobre les competències de la Generalitat en matèria de jocs i apostes, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a qui aquesta Presidència té el gust de donar la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, en fi, és normal que un mateix tema, doncs, se sumi, en fi, que es centri perquè el senyor Conseller pugui donar una resposta; el que passa és que possiblement les motivacions que induïen el Diputat senyor Jaume Camps a presentar aquesta interpellació són substancialment diferents als que em movien a mi.

He de dir, també, que si alguna vegada en aquesta Cambra hauré hagut d'improvisar, aquesta és la vegada que més hauré hagut d'improvisar, perquè per un error, pel que es veu, en un acord previ que s'havia pres, això havia d'haver anat a un altre punt de l'ordre del dia i em veig ara amb la impossibilitat de poder dir exactament tot el que volia dir. Però, en fi, diré el que podré.

Des que es va liberalitzar el joc, que si no recordo malament va ser l'any 77, per un Reial Decret de l'Estat, han anat proliferant els elements del joc d'una manera tan extraordinària, tan espantosa, que això ja és, en fi, totalment insuportable. Des d'aquesta tribuna —jo mateix n'he parlat moltes vegades, de les qüestions del joc—, he manifestat molt clarament que no em preocupava massa el fet que hi haguessin els casinos, perquè allà hi va el qui vol i el qui pot, ni dels bingos, perquè també hi va qui vol i qui pot; m'he queixat nombrosíssimes vegades de les màquines escurabutxaques, perquè estaven en bars o en establiments que hi podia entrar mainada, que hi podien entrar menors d'edat, i, respecte de les loteries, que és substantivament pel que estava feta aquesta interpellació, he de dir que ens hem manifestat nosaltres sempre molt a favor que la Loteria Nacional de Espanya hagués estat transferida a la Generalitat, perquè és una competència que, d'acord amb l'article 9.32 ens correspon plenament, amb exclusivitat. Això no ha estat possible perquè Madrid no ho ha donat, i naturalment no els podem pas enviar els pocs mossos d'esquadra que tenim per rescatar la Loteria Nacional; potser si en tinguéssim tanta com els bascos potser ho podríem fer, però nosaltres amb prou feines podem guardar el Palau del Parlament.

Bé, aleshores, com que la Loteria Nacional no ens la traspassen i, a més a més, alguna vegada també des d'aquesta tribuna s'ha dit : «oh, és que del que gira, del total del volum de negoci, només ens en donen un 1%», es veu que vostès van fer números i van dir : «és que això només suposa 600 milions de pessetes l'any, i aleshores tampoc ens surt massa...» D'acord. Si haguessin negociat, potser la quantitat justa era de l'1,7, tenint en compte la potència de joc de Catalunya en aquest tipus de Loteria Nacional. Era una qüestió de negociació, i llavors hauria estat possible; era com aquella discussió sobre sanitat, de si era el 16 o el 16,5, o el 15,5, i que al final sembla que es va arribar més o menys a un acord afortunat; en aquest cas potser també. El que passa és que hi havia també una voracitat recaptatòria per part del Govern de la Generalitat i aleshores es va dir : «doncs, anirem a fer la loteria catalana i, a més a més, farem el rasca-rasca, que és tan bonic això de veure la gent que rasca d'aquella manera; en farem després una d'instantània, una Lotto 6/49...» Bé, però és que resulta que abans ja l'ONCE passa de tres dígits a quatre, ja perd allò que tenia, eh?, que «carinyosament» la gent anava a comprar el cuponet de cinc duros; allò ja ho perd, ja s'ha transformat en una cosa mercantil; després no n'hi ha prou i de quatre dígits passa a cinc dígits, aleshores ja passen a tenir una xifra d'afers més important que no pas la Loteria Nacional d'Espanya. Bé, i tot això sumat al fet que ara, avui, el diari *Avui* —no sé si és casual— anuncia que la Generalitat Valenciana prepara una loteria ràpida a l'estil català. Bé, resulta que al País Basc també hi ha unes lotes —segons es diu, jo fa molt temps que no hi he estat— que també són de l'estil català, o les nostres són a l'estil seu. Bé, això és un marmàgnum impressionant.

No pot ser. No pot ser, perquè a més a més obeeix a una finalitat recaptatòria essencialment. Si una loteria com la Loteria Nacional d'Espanya dona el 70% en premis, jo no entenc per què ens hem de desmoralitzar..., vaja, hem de ser tan immorals nosaltres de donar en premis el 45% o, màxim, el 50% en premis; és voracitat recaptatòria, i aquí ja no entro si els guanys van només a la Generalitat o van a la Generalitat la meitat i l'altra meitat van a una empresa privada; ja no hi entrem, ja en vam parlar prou d'aquesta qüestió; només l'esment.

Referent a aquest tema, el que nosaltres vam fer..., perquè ara també surt la Bono Loto, i, és clar, això ja és el *desmadre*, això ja és incontenible. Aleshores, nosaltres el que pensem —i a tal efecte nosaltres hem presentat a aquesta Cambra una proposició no de llei—, és que convé que quedi clara la voluntat del nostre Parlament, d'aquest Parlament, la voluntat que el Govern de Catalunya demani al Govern de l'Estat seure entorn d'una taula, ambdós Governos, i discutir una política global de joc, si és necessari —i sense renunciar a cap de les competències que nosaltres tenim—, si és necessari creant un organisme estatal en què hi hagi participació de les comunitats autònomes que tinguin competència en matèria de joc. Penso que és un servei que nosaltres tenim perfecte, perfectíssim dret d'exigir al Govern de la Generalitat i al Govern de l'Estat, no només com a diputats, sinó com a representants del poble, i penso que el poble ho entendreà perfectament. És totalment inadmissible que un Govern hagi de recórrer al joc i al vici per recaptar 6.000 milions de pessetes, com consta en el pressupost de l'any 1988. És totalment inadmissible!

Penso que és convenient que es moralitzi tota aquesta qües-

tió i que s'arribi a un acord globalitzador que posi fi a una situació que, d'altra banda, ja és irreversible —malgrat el que digui l'article 9.32 de l'Estatut, em temo que és irreversible. I, a més a més, entenem nosaltres que no només ha de comprendre, aquest acord, les activitats de la Loteria Nacional, de la Bono Loto, de les loteries catalanes i la resta, suprimint el que calgui i el que no calgui, sinó també la de l'ONCE, perquè s'ha mistificat l'autèntic origen del cuponet de l'ONCE i s'ha transformat en una qüestió mercantil, i, en canvi, per altra banda, legítimament s'han prohibit les activitats de Prodiecu en matèria dels cuponets —legítimament— per part del Govern de la Generalitat i també per part del Govern de l'Estat, i hi estic totalment d'acord. Però naturalment si l'ONCE ha passat de ser una cosa, del que era, al que és avui, que és una societat mercantil, penso que, sense donar un caràcter finalista als guanys que en pugui obtenir, si més no, n'han de ser també beneficiaris no només els cecs, sinó també tots els que estan afectats de «minusvalies», i —ja ho dic— sense que tingui estrictament un caràcter finalista el guany, perquè seria contrari a la llei general pressupostària.

Aleshores, jo el que voldria saber és quins propòsits de capteniment té el Govern de la Generalitat al respecte, si pensen actuar en un sentit o en un altre, en fi, saber quin és el camí que pensen seguir al respecte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació d'aquestes dues interpellacions, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, una vegada, per una vegada almenys, en contestar dues interpellacions conjuntament aquest Conseller podrà mostrar-se amb opinions i amb criteris molt coincidents amb els dels il·lustres diputats autors de les interpellacions, i no perquè un d'ells formi part de la coalició que dona suport al nostre Govern, tota vegada que l'altre, el senyor Alay, doncs, és membre de l'oposició. Però han parlat els dos jo crec amb seny i, encara que des de plantejaments o des de motivacions diferents, han exposat la preocupació per un problema que ho és també del Govern de la Generalitat i, per això, ja donant per suposat que el to del discurs del senyor Alay diferiria del del senyor Camps, he demanat de contestar conjuntament per raó d'aquesta identitat en la pregunta final en què resum la interpellació, és a dir, el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb aquesta invasió de competències que en matèria del joc —per desgràcia no en aquesta única matèria— van sent objecte, doncs, les nostres competències per part de l'Administració central.

En primer lloc, he de dir que aquesta preocupació per la invasió de les nostres competències en aquesta matèria concreta, ve ja de lluny, perquè de lluny es van produint, i no, únicament, i no únicament en les dates més recents, sinó que ja, en certa manera, la imposició sense transferència, a la qual al·ludia el senyor Alay, de la Loteria Nacional, emparada en un monopoli de l'Estat ja representava una interpretació molt forçada de l'article 9.32 del nostre Estatut d'Autonomia, que únicament exceptua de les nostres competències les apostes esportivo-benèfiques. Bé, aquesta preocupació, expressada a través d'aquestes dues interpellacions, aquesta preocupació que bat a l'interior, a la motivació d'elles, compartida pel

Govern, compartida per aquesta Cambra, recordo —se n'ha fet menció aquí també— la resolució que va adoptar el 12 de novembre de l'any passat condemnant aquestes invasions competencials des de l'administració dels organismes de l'Administració central; aquesta preocupació jo la faria extensiva no solament en l'aspecte estrictament competencial, estrictament podríem dir de defensa de l'Estatut, sinó també en un altre aspecte que preocupa igualment, és a dir, a través d'aquesta invasió de competències que creen una situació contenciosa entre el Govern central i la Generalitat de Catalunya, es produeix un altre problema que és una invasió del nostre mercat del joc; una pertorbació del nostre mercat del joc per una administració que no hi té competències o que, en tot cas, les té limitades. Com acabo de dir, el tema de les apostes esportivo-benèfiques i, a tot estirar, el de la Loteria Nacional.

Aquesta invasió té la seva significació més clara, o la seva expressió, el seu exponent més clar a través de la loteria anomenada «primitiva» o loteria de números. No vull repetir..., el senyor Camps ha fet menció de les xifres, del diner que gira al voltant de la primitiva; jo corroboro aquestes dades, les de l'any 87 potser no estan encara absolutament consolidades, però, en fi, denoten un augment molt important en relació amb les de l'any 86, i es preveu, a més a més, un augment importantíssim en el 88 perquè ja en els mesos de gener i el que portem de febrer ve detectant-se, al voltant precisament, de la Loteria Primitiva. Però és que hi ha, senyores i senyors diputats, hi ha un problema que no és únicament —parlo de mercat— de captació de mercat, no és únicament d'apropiació d'un mercat que ens correspon el mercat del joc, sinó que a través de la creació i implantació a Catalunya d'aquestes modalitats lúdiques que tracta d'excusar-se perquè se'ls dona un àmbit de tot l'Estat, a través d'això, se'ns fa un mal encara pitjor i que jo, com a Conseller, puc copsar millor que els il·lustres membres d'aquesta Cambra, i m'estic referint que no és possible dur a terme, desplegar a Catalunya una autèntica política de joc a conseqüència, precisament, d'aquestes interferències, d'aquestes decisions que, amb efectes transcendentals en el nostre mercat de joc, són decisions preses més enllà de Catalunya i més enllà de la nostra administració i del nostre Govern. I aquestes decisions, que, a més a més, ens són comunicades, a vegades, a través del butlletí de l'Estat —que aquesta és la primera notícia que en tenim—, aquestes decisions ens afecten d'una manera extraordinària i alteren tota la planificació del joc que des d'aquí puguem establir i que la volem establir amb una línia de contenció.

Jo lamento com vostè, senyor Alay, la proliferació del joc des de l'any 77, en què es va obrir una línia, es va donar una obertura, una flexibilitat en el tema del joc que va culminar el 83, amb la seva despenalització. Però, no és aquesta, no ha estat aquesta, en cap moment, la política del nostre Govern, del Govern de la Generalitat, que ha tractat de contenir-la, i ha tractat de contenir-la en aquelles modalitats, precisament, més agressives com són, per exemple, les màquines escurabutxaques —a les quals vostè també ha fet referència—, que des d'una perspectiva de gairebé 100.000 màquines s'ha reduït a la vora d'un 60%, i que, a més a més, estan avui absolutament controlades i subjectes a una constant inspecció respecte al seu funcionament. S'ha fet una autèntica política de persecució del joc illegal; s'ha fet una limitació dels bingos, que ha resultat

profitosa per a les mateixes empreses i per al país en general; s'ha establert una tributació de caràcter racional. En fi, jo crec que la nostra política assenyala, marca unes pautes, però que es veuen constantment interferides —com he dit— per decisions que no haurien de regir aquí, però que hi transcendeixen i ens destrueixen la nostra planificació. Perquè, a més, tota nova activitat de joc tendeix a desplaçar, a disminuir els jocs de la competència i aquesta, doncs, reacciona amb una altra modalitat i s'estableix un joc d'accions i reaccions, una espiral, que porta a aquesta proliferació que el senyor Alay lamentava i jo m'uneixo a la seva lamentació.

Així veiem com, després de la primitiva, després de l'èxit econòmic de la primitiva, l'ONLAE no en té prou i ens crea ara aquesta nova modalitat coneguda per la Bono Loto. I abans que s'implanti, efectivament, això ha de ser, doncs, en un dia assenyalat a què es referia, amb certa gràcia, doncs, el senyor Camps, ja s'està preparant la reacció per part de l'ONCE, que és, possiblement, l'entitat organitzadora de joc que, previsiblement, es pot sentir més afectada per la Bono Loto. De manera que l'ONCE ja anuncia una nova reacció, i dret tindria, doncs, el Govern de la Generalitat de Catalunya i l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de també buscar, en defensa de les nostres dues loteries, aquelles maneres d'expressar-se o de buscar de disminuir aquesta competència que li torna a venir de fora.

En fi, sigui com es vulgui, la realitat és que en virtut d'aquesta invasió competencial es tracta, per part de l'Administració central d'apropiar-se un mercat i, a més a més, d'interferir, d'impossibilitar el desplegament d'una autèntica política de joc per part del Govern de la Generalitat. I ens trobem ara, davant un fet concret, anunciat, el d'aquesta Bono Loto, que va ser autoritzada per una ordre del Ministeri d'Economia i Hisenda del 28 d'octubre de 1987, quan aquí, quan aquí, totes les mirades i totes les crítiques s'adreçaven només a la nostra Lotto 6/49, des de fora d'aquí, des de Madrid, s'estava coent una nova modalitat de joc molt més, podríem dir, atraient i, per tant, molt més suggestiva que és aquesta Bono Loto i ho és, si més no, perquè el jugador sempre se sent incitat pel valor màxim del premi, no pel càlcul de probabilitats d'assolir-lo i és evident que, a través de la Bono Loto i de la primitiva, en general, l'organització, l'administració de l'Estat, l'ONLAE, pot oferir premis molt superiors als que es poden donar en una loteria a Catalunya, per raó, doncs, demogràfica evident dels sis milions i dels trenta-set o trenta-vuit milions que participen o són susceptibles de participar en les loteries d'ordre estatal.

Bé, aquesta ordre del 27 d'octubre i la resolució de l'ONLAE de 20 de gener, que són disposicions legals adoptades clarament —ho diu a l'exposició de motius— per raons comercials, per raons comercials, crearan, doncs, accentuaran, portaran a límits difícils de tolerar a Catalunya una nova invasió de les nostres competències, una accentuació, un increment en l'apropiació del nostre mercat del joc i una alteració, una nova preocupació, una nova pertorbació a la nostra política de planificació del joc.

Bé, i davant d'aquests fets —se'ns pregunta pels dos diputats interpellants—, quin és, quin serà el capteniment del Govern de la Generalitat? Bé, la reacció del Govern no serà —ha estat ja, si podem parlar en passat— perquè es va produir immediatament. A la primera reunió del Consell Executiu subsegüent a l'aparició d'aquestes disposicions en el butlletí es va prendre

l'acord de formular al Govern de l'Estat el requeriment previ al conflicte positiu de competències i formular-lo en termes de la màxima contundència i rotunditat; aquest requeriment ha estat presentat ja, recentment presentat, abans de complir-se el termini reglamentari, i si —com per desgràcia és de témer— no és contestat o ho és, però en forma que no accepti la petició que no s'apliqui a Catalunya aquesta nova modalitat de joc, no cal dir que serà interposat en el moment oportú el corresponent conflicte positiu de competències. Sabem, però, que amb aquest conflicte no suspendrem l'efectivitat immediata de la Bono Loto, de la seva implantació a Catalunya, ja que en aquest camp dels recursos d'inconstitucionalitat i dels conflictes de competències les comunitats autònomes juguen sempre amb desavantatge, ja que els conflictes o els recursos interposats pel Govern normalment obtenen la suspensió almenys per cinc mesos —facultat de què no gaudim les autonomies. Bé, i això ens porta a la pràctica seguretat o gran probabilitat que dintre de molt poc haurem d'afrontar la implantació d'aquesta nova modalitat del joc a casa nostra, i que el recurs al Tribunal Constitucional —que vam interposar al seu dia— contra la Primitiva fa més de dos anys, dos anys i dos mesos aproximadament, encara no ha estat resolt i, segons les nostres notícies, el tema va per llarg.

Previsiblement, el mateix passarà amb el recurs que calgui interposar amb motiu de la Bono Loto, i mentretant, evidentment, no podem estar amb els braços plegats. I, per això, i seguint una política que ja es va iniciar fa uns mesos, fa prop d'un any, dintre de la Comissió de Cooperació Estat-Generalitat, s'ha parlat ja del tema del joc, i s'ha arribat a crear una subcomissió *ad hoc* estrictament per debatre tots aquests problemes que giren al voltant del joc, que tant ens preocupen, en cerca d'aquest acord a què també es referia el senyor Alay; un acord ampli, un acord que abasti tot el problema del joc, de tots els jocs i de tot el que gira al voltant del joc, inclosa la publicitat. Aquesta subcomissió està formada per dues altes personalitats de l'Administració de l'Estat i dues persones significades, també, pel cantó de la Generalitat de Catalunya, han iniciat les seves negociacions i jo desitjo i espero que aquest acord pugui ser una realitat. Però no s'oblidi —i amb això estic assenyalant també un criteri de capteniment— que nosaltres podem adoptar, podem acceptar un acord que, a la pràctica, contribueixi a resoldre aquests problemes que ens preocupen, però que, en definitiva, no impliqui —perquè això és un patrimoni al qual no podem renunciar— una claudicació de les nostres competències exclusives en matèria de joc, que seguirem defensant. En una paraula, el capteniment del Govern de la Generalitat, els propòsits en matèria de joc del Govern de la Generalitat, són... Els objectius, els objectius són claríssims, són dos: la defensa de les nostres competències i la defensa del nostre mercat en el doble sentit de defensa en l'aspecte de diners, en l'aspecte econòmic, i defensa pel que fa al respecte a la nostra planificació, a la nostra política de joc; i que, per aconseguir aquests objectius, utilitzarem tots els mitjans legals al nostre abast, i, en definitiva, el conflicte de competències, i també tota la nostra voluntat, tota la nostra capacitat de pacte, per mitjà d'aquestes negociacions que estan ja iniciades i que estan en curs.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Els Il·lustres Diputats interpellants volen tornar a intervenir? (Pausa.) Bé, aleshores, suposo que l'Honorable Conseller tampoc... El senyor Alay? El senyor Alay té la paraula per a la rèplica.

El Sr. ALAY : Gràcies, senyor President. Miri, vostè, senyor Conseller, ha intentat de fer una defensa d'allò que nosaltres estem fent aquí malament, perquè resulta que a fora també ho fan malament. En fi, jo penso que això, en fi, un governant no s'ha d'agafar a arguments d'aquest tipus; jo penso que un governant, un Govern, una Cambra legislativa, qui sigui que li correspongui, el que han de fer és carregar-se de raó, encara que això hagi de ser en perjudici. Nosaltres tenim unes competències, les que diu el punt 9.32 en matèria de jocs i apostes, llevat de les apostes mútuo-esportivo-benèfiques. D'acord. Això, s'havia d'haver reclamat el traspàs corresponent; potser es va fer i no es va donar. Ignoro —no ho recordo ara— si es va arribar a plantejar algun recurs de competència per la qüestió de la Loteria Nacional. Si hagués estat així i la sentència hagués estat desfavorable per a la Generalitat, trobo bastant insòlit que ara pretenguin que amb la Primitiva puguin obtenir uns resultats diferents, i amb el Bono Loto exactament també diferent. Per tant, potser valdria la pena de veure els mals d'on vénen, i potser és que no s'ha actuat demanant i exigint les coses que s'havien d'exigir.

Ara hi ha declaracions, a Madrid —concretament el ministre Solchaga—, que semblen una mica favorables a poder arribar a un acord, si més no des del punt de vista de les publicitats a la televisió. I penso que això gairebé s'hauria d'agafar com una invitació o com un esquer per dir : «doncs ara parlem-ne». I, aleshores, vostè no em digui que hi ha una subcomissió formada per dos alts membres representants de Madrid i dos alts membres representant la Generalitat, perquè per a mi els alts membres són els consellers de la Generalitat i els ministres, i penso que és a nivell de ministres i de consellers que s'ha de resoldre aquesta situació, això és asseure's a la taula els dos governs, altra cosa és fer una faramalla de comissions que no resolen absolutament res.

El mercat del joc. Escolti!, ja he dit abans que un ha de carregar-se de raó, i perquè un faci una cosa malament no justifica perquè nosaltres la fem pitjor encara, encara pitjor! Perquè hi ha la qüestió dels llocs de venda —que n'hem parlat tant en els debats que hi va haver en aquella Comissió tan específica i tan secreta, i també en el debat sobre política del joc—, i això és quelcom que Madrid encara no ha gosat fer; en canvi, sí que han incitat, com vostès, el joc a través de la televisió, però també potser una mica més subtilment, donant els resultats però no incitant tant-tant, perquè una mica també.

Jo volia, per acabar —i per si el senyor Conseller pot donar alguna informació més—, aclarir una cosa que ha sortit en els mitjans de comunicació ja fa uns dies, i van ser unes declaracions del President de la Generalitat dient : «Quan es tractava de les loteries catalanes, els grups de l'oposició van posar el crit al cel, i ara que Madrid vol treure la Bono Loto, ara ningú diu absolutament res.» Bé, la intenció d'aquesta interpellació és per poder desmentir-li aquesta intencionalitat, perquè sàpiga el Govern que almenys un partit de l'oposició sí que s'ha queixat, i que jo, personalment..., si vostès llegeixen alguna vegada algun article meu, saben que fa quinze dies va sortir un article bastant fort, en un diari important, precisament en

contra del llançament de la Bono Loto, i, a més a més, també incitant que el Govern de la Generalitat prengués accions respecte al Govern de Madrid, per veure si d'una vegada per sempre es pot arribar a una solució definitiva i no transformar, en fi, el nostre país en un gran camp de joc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, només per a alguna puntualització al que acaba de dir en rèplica el senyor Alay.

Primer, jo no crec en cap moment haver defensat la nostra política en matèria de joc excusant-me en errors que es puguin cometre fora d'aquí; si, en tot cas, he dit això, o ha estat entès que deia això, és que no m'he explicat suficientment bé, i per això aprofito ara per aclarir-ho. El que jo dic és que nosaltres tenim una política de joc, i que aquesta política de joc l'hem aplicat quan hem pogut, i que s'ha significat, doncs, per la contenció del joc, per una banda..., i he explicat i he donat diferents exemples del capteniment que en aquesta matèria, en aquesta temàtica, ha seguit el Govern de la Generalitat, i afegeixo per dir que, allà on hem organitzat jocs propis —que representen, per tant, una introducció al mercat del joc de dues loteries—, ha estat sobre la base d'un acord d'aquesta Cambra, pràcticament unànime, autoritzant la creació o la constitució d'aquesta entitat autònoma perquè organitzés aquestes loteries, que ja havien quedat reservades, en virtut de la Llei del Joc, a l'explotació pública per part de la Generalitat de Catalunya. Si amb alguna cosa he comparat la nostra política, o he fet una referència a la de l'Administració estatal, ha estat en el sentit de queixar-me que les decisions preses fora de la nostra Administració— i que poden ser, o podrien ser bones pel que fa referència a la resta de l'Estat, en comunitats que no tinguin competències en aquesta matèria, aquí constitueixen una pertorbació d'aquest planejament polític nostre, i no excuso, per tant, que el nostre planejament o la nostra política no sigui bona perquè tampoc ho és fora d'aquí, sinó que dic que la nostra política, la nostra política ben pensada i ben reflexionada, es veu sotmesa a unes pertorbacions que li vénen de fora; i prou, i no vull dir res més en aquesta matèria.

I, per acabar, jo agraeixo, senyor Alay, la seva intencionalitat en presentar aquesta interpellació, que és, doncs, afegir, no deixar el Govern sol en el seu contenciós amb l'Administració de l'Estat en relació amb aquesta nova modalitat lúdica de la Bono Loto; bona intenció que es desprèn de la redacció que consta en el *Diari del Parlament* de la interpellació i del que vostè acaba de dir aquí expressament. Jo lamento, de tota manera —i ho dic amb tota cordialitat—, que, essent aquesta la seva intenció, no hagi desaprofitat, de tota manera, l'ocasió de pujar a la tribuna amb aquesta intenció per adreçar algunes noves crítiques als nostres jocs, que penso que és un tema que va ser ja, en el seu dia, àmpliament debatut, perquè sigui retret de nou en el moment que, precisament, el que hauria de fer aquesta Cambra és expressar la seva total solidaritat, en aquesta matèria, amb la política del Govern i amb les accions que dugui a terme per evitar, fins allà on sigui possible, la introducció d'aquests quatre nous sortejos setmanals a Catalunya.

I, per acabar, he de dir que, quan jo he dit que farem tot el

que calgui, tot el que calgui des del punt de vista de les vies legals i de les vies de la negociació i de l'acord, evidentment, senyor Alay, encara que hagi fet referència a una subcomissió, perquè ja existeix en aquest moment, això no elimina, en cap sentit, la possibilitat i la probabilitat i el desig de reunions al màxim nivell perquè, doncs, sigui una realitat que trobem una manera de restablir l'ordre en el nostre mercat del joc a Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre el reconeixement de les agrupacions comarcals alternatives

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que ha de formular al Consell Executiu, sobre el reconeixement de les agrupacions comarcals alternatives, l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Santacreu, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, clos el tràmit de tramitació de les comarques de Catalunya el 27 de març del 87, i en comissió el 27 d'agost, els ajuntaments que estaven afectats, o es van creure afectats, van fer unes cartes, van fer uns articles en què no estaven conformes amb aquestes delimitacions que se'ls estava posant a les seves comarques. N'hi ha unes quantes d'elles que no van estar conformes. Jo moltes d'aquestes no les conec ni conec la seva delimitació, però, en canvi, en defensaré una, que crec que amb aquesta es poden defensar totes, ja que totes, en l'ambient natural del seu temps, es van fer comarques delimitades que ja no tenien cap mica de dubte que aquelles comarques eren comarques naturals, i amb aquelles comarques naturals no hi havia discussió possible, i durant segles, segles i més segles s'han regit com una comarca. L'any 33 amb la República de Catalunya —o d'Espanya, però, en aquest Parlament, de Catalunya— es va aprovar una delimitació de comarques i es va fer d'una manera molt ràpida, es va fer no massa pensada. En canvi, jo em limitaré a parlar de la comarca del Lluçanès, una comarca plena d'història, una comarca que, en tota la nostra història de Catalunya, molt bona part d'ella comença allà, comença l'antiga Catalunya.

L'Alcalde de Prats, un gran alcalde de Convergència, va fer una sèrie d'escrits a *La Vanguardia*, als diaris comarcals, exposant que aquella comarca era una comarca que era un bressol, que, des de les muntanyes del Berguedà, les muntanyes del Ripollès i les muntanyes que donaven a Osona, quedava fet com un bressol, i que hi havia disset pobles que quedaven ben delimitats per una comarca, i que ells volien governar-se com a comarca.

Però, allò que passa, els alcaldes dels majors pobles d'aquella comarca són de Convergència i Unió. De seguida Convergència i Unió s'hi va ficar perquè continués la partició de la comarca, una partició que és una part del Manresà, una part de Berga i una part d'Osona, de Vic. Per tant, no es volien deixar perdre aquestes prebendes que ells creien que tenien. Jo crec que Convergència i Unió, i principalment vostè, Molt Honorable senyor Conseller Bassols, que té una responsabilitat històrica en aquest moment, crec que haurien de prendre mesures per respectar la història, la història de la nostra Catalunya.

El Lluçanès és l'antiga Catalunya, on el 885, Guifré el Pilós, amb els tres comtes del Lluçanès, que eren el Peguera, el Pinós i el Portella, aquests tres homes, emparats del mantell del rei el Pietós pel seu fill, que era al castell de Cardona, en Joan el Calb, van començar la tasca de treure els moros de Catalunya. I els van treure. Aquests homes, durant tres-cents anys i escaig, totes les seves famílies van ser en els consells executius dels comtes; aquells homes eren del Lluçanès, d'aquest Lluçanès que té una història de la qual jo podria parlar a vostès, senyors consellers, moltes hores; que té una història que va ser la locomotora de passar de l'edat primitiva a l'edat mitjana; va ser una locomotora perquè Catalunya pogués prosperar, perquè Catalunya pogués anar per tot el Mediterrani, i si veiem la conca del Mediterrani ens trobarem amb tots aquests pobles i poblets, noms tradicionals del Lluçanès, que aquella joventut va anar a fer el servei en aquestes posicions, i ens trobarem un noble, un gran noble, un home que va ser sempre en els dissenys dels comtes i de la seva família, que va ser en Pinós, que el 92 va tenir el privilegi que li va donar en Borrell II i que el va fer el primer ambaixador del món, i que va anar a fer l'ambaixada —com diem els catalans quan anem a solucionar alguna cosa : «anem a fer una ambaixada». En aquella era, va anar a la Santa Seu amb encàrrec per unes posicions que tenia la nostra Catalunya, a defensar-les, i va ser un noble de Catalunya, va ser el primer ambaixador del món. Aquesta carrera avui d'ambaixador, que és la carrera més noble, la carrera més apreciada i la carrera més respectada, i de Catalunya ve el nom d'ambaixador, i ve d'un home del Lluçanès.

Per tant, jo, avui, demano a aquest Consell Executiu que tingui en compte, que tingui en compte que el Lluçanès és una comarca carregada d'història, història digna d'unes homes que quan Almansor va envair Barcelona, en Borrell II va anar a Manresa, però és que no va anar a Manresa, va anar al castell de Pinós, i el castell de Pinós, al cap d'uns dies, que aquella comarca del Lluçanès era la més intensament poblada, van poder tornar a ressorgir aquelles persones, aquells homes, per poder tornar-la a recuperar, la nostra Barcelona.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, jo no voldria ser pesat, no voldria dir més anècdotes —crec que ja n'han sortit unes quantes d'importantes— perquè aquest Consell prengui posició, prengui posició d'aquesta comarca que no ha de ser partida; és una comarca que s'hauria de respectar, i, per tant —veig que se m'encén el llum—, podria parlar moltes hores per convèncer-los, perquè prenguin molta atenció, perquè la història s'ha de respectar. Els homes que no respecten la història no respecten res, i Convergència i Unió, que està per respectar la llengua, per respectar les nostres tradicions i per respectar les nostres comarques, crec que també ha de tenir present que aquesta vegada faci un esforç i pugui respectar i pugui fer que el Lluçanès sigui una comarca.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per contestar la interpellació té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la interpellació que contesto, des de la seva expressió escrita, anunciant-la, fins a la mani-

festació de l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu aquí ha sofert una reducció dimensional molt important. En realitat, doncs, la interpellació sembla que demani uns criteris de capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a tota la problemàtica de creació de noves comarques i de delimitació d'aquestes noves comarques, a través, doncs, dels mecanismes de transvasament de municipis que han demanat el canvi d'on inicialment han estat adscrits. El senyor Santacreu, en realitat, el que sent —i és una preocupació que considero molt lícita, molt legítima— és la preocupació de la possible futura comarca del Lluçanès. Dintre d'aquesta política general és, evidentment, un tema a contemplar.

Jo, doncs, d'una manera també més concreta, en contestar faré especial referència a aquest problema. Però el primer que he d'indicar és expressar la meua respectuosa discrepància amb una de les afirmacions amb què ha començat la seva exposició el Diputat interpellant, és a dir, el fet de parlar que la Generalitat de l'època de la República va tractar aquest tema de les comarques amb molta precipitació. Jo em penso que a l'inrevés, que és tot a l'inrevés. L'any 31 es crea ja la Comissió per a l'Estudi de l'Organització Territorial de Catalunya, que s'enfocava ja —perquè històricament i políticament era així— amb vista a l'estudi de l'organització administrativa de Catalunya, però sota el prisma de la creació d'una organització comarcal. Es crea aquesta Comissió ja l'any 31 sota la presidència d'un conseller, però de la vice-presidència i la presidència efectiva d'un il·lustre geògraf, el senyor Pau Vila, i aquesta Comissió va fer un treball precisament que jo crec minuciós, exemplar i molt dens, i, a més a més, de llarga durada, perquè fins a l'any 36 —és a dir, fins al cap de cinc anys—, el Govern de la Generalitat no va traduir en decrets el que s'havia estat treballant durant tant temps, i encara l'any 36 apareixen els dos decrets, establint aquesta divisió comarcal, que encara avui ens ha estat —inicialment— enormement útil, i l'estableix encara no creant la comarca autèntica tal com la concebem ara, és a dir, com un ens local, amb el seu govern, amb la seva jurisdicció pròpia, sinó simplement com un organisme de descentralització de l'Administració de la Generalitat, de desconcentració —potser seria més exacte—, d'uns punts on es col·locava l'Administració territorial de la Generalitat.

De manera que penso que el treball va ser llarg, intens, enormement ben fet, i avui, al cap de cinquanta anys, ens ha servit encara per començar la nova comarcalització de Catalunya i la Llei aprovada l'abril de l'any passat, la Llei 6, la Llei 6/87, que estableix l'organització comarcal de Catalunya, es basa en aquella del 36, si bé establint uns mecanismes, uns mecanismes d'ofici, podríem dir, per a la seva actualització, per a la seva adequació al moment actual. I com que el Lluçanès no va ser comarca en la divisió del 36, tampoc ho ha estat en la Llei 6 del 1987, ni en la Llei aprovada el 16 de desembre de l'any passat, darrer, per aquesta Cambra, que era una simple Llei de ratificació, de creació del mapa comarcal, però, en el fons, de ratificació de la Llei de l'abril. Però aquestes, totes les disposicions en matèria d'organització territorial han deixat obert un mecanisme de rectificació d'aquesta situació, procediment que s'inicia amb la consulta a tots els municipis de Catalunya perquè es pronunciïn sobre la seva adscripció inicial a una comarca determinada, i que ha estat aprofitat per una sèrie de municipis per demanar la creació de noves comarques o

perquè hi donin la conformitat. Aquesta consulta, el Govern de la Generalitat..., el resultat d'aquesta consulta, el Govern de la Generalitat l'ha traslladat, per imperatiu legal, a dues comissions: la Comissió de Delimitació Territorial i la Comissió Jurídica Assessora, prèvia la creació d'aquesta Comissió de Delimitació Territorial, que no existia i que la Llei 6 del 87 la crea, però que es va haver de constituir per decret i que va tenir la seva primera reunió formal de constitució el 28 d'octubre de l'any 1987, i que des de llavors treballa també amb una gran intensitat.

Llavors, el procediment, en general, de creació de qualsevol comarca i, concretament, la del Lluçanès, ha de passar pels informes previs d'aquestes dues comissions: de la Comissió de Delimitació Territorial i de la Comissió Jurídica Assessora, i jo puc dir-li —perquè presideixo la Comissió de Delimitació Territorial— que el tema del Lluçanès encara no ha estat objecte d'estudi. Aquesta Comissió ha centrat el seu treball en l'aspecte de creació de comarques més que d'adscripció d'ajuntaments —que ha estat tractat d'una manera encara molt particularitzada i sense profunditat—, en l'aspecte de creació de noves comarques, però a les terres de Lleida i de Girona, i no ha entrat encara, doncs, a la resta de Catalunya; per tant, ni descarto ni anticipo la creació de qualsevol altra comarca, i per tant, encara, d'una manera, doncs, més especial, la del Lluçanès. El que sí que he de dir-li és que aquesta Comissió s'ha de regir per uns criteris que són a la Llei; és a dir: la creació d'una comarca requereix que es tracti d'un espai geogràfic on s'estructurin relacions econòmiques, que tingui una comunitat, unes característiques comunes, de tipus social, de tipus històric —el que vostè ha fet, ha posat gran èmfasi en el tema del Lluçanès—, i, finalment, que creïn un àmbit adequat per a la major eficàcia administrativa, adequat per a la descentralització de serveis de la Generalitat, de les diputacions, i que, finalment, doncs, facilitin la prestació i la participació en els serveis.

I el capteniment del Govern de la Generalitat, en aquest tema, queda molt limitat per la Llei. Nosaltres interpretem des del Govern que, quan les propostes de la Comissió Jurídica Assessora i de la Comissió de Delimitació Territorial són coincidents pel que fa a proposar —ells han de fer la proposta— la creació d'una nova comarca, el Govern de la Generalitat, acollint la coincidència d'aquestes opinions, ha de formular, dintre el termini màxim de tres mesos, el projecte de Llei corresponent i portar-lo, introduir-lo en aquesta Cambra, que és la que, en definitiva, té la decisió sobre la creació de noves comarques. En el cas que aquestes comissions no estimin, no facin la proposta de creació de comarques, entenem que el Govern de la Generalitat, per iniciativa pròpia, no ha de passar al Parlament una llei creant-les, a través de la Disposició Transitòria que estem aplicant en aquests moments, sinó que, en tot cas, en la mateixa Llei s'estableixen uns mecanismes ordinaris, podríem dir, no transitoris com els que estem aplicant ara, per a la creació de comarques o modificació del mapa municipal o comarcal, concedint la iniciativa, és a dir, concedint la iniciativa legislativa als mateixos ajuntaments interessats i a les mateixes comarques, que aquest seria un tercer camí que quedaria obert a qualsevol aspiració d'aquesta índole, aspiració de sentit comarcal, que no fos proposada per la Comissió de Delimitació Territorial i amb la conformitat de la Comissió Jurídica Assessora.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat desitja intervenir? Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Conseller, moltes gràcies per la seva explicació, explicació convincent —tot són punts de vista, punt de vista que pel que fa a l'any 32-33 jo no hi estic d'acord; és un punt de vista normal, crec, i corrent. Ara bé, m'ha donat molta esperança. Crec que el Consell Executiu, que designa els destins d'aquest país nostre, crec que és un consell molt conscient de la seva història, dels seus actes, i que aquells actes que avui estem jutjant, de fa mil anys, de fa cinc-cents anys i de fa dos-cents anys, i de fa cinquanta, com la República, perquè jo ara estic jutjant, seran jutjats vostès dintre d'uns anys. Dintre d'uns anys, la història..., els polítics passen per aquella història, passen per aquell garbell que aquella gent haurà de fer. Crec que vostès tenen la immensa responsabilitat de fer justícia, d'estudiar-se bé què és la comarca del Lluçanès, i veuran que la comarca del Lluçanès va ser la gran locomotora de Catalunya. I aquesta locomotora no es pot deixar penjada i dividida com en aquells pobles d'aquelles repúbliques que, quan ve una guerra, sols pateixen els més petits, els més indefensos. Jo crec que aquesta comarca no pot ser partida com una república d'aquelles que hem vist durant la guerra passada. Aquesta comarca és una comarca viva, una comarca que vol ser comarca, i, per tant, jo..., les seves explicacions m'han donat molta esperança. Agrairia molt a aquest Consell Executiu que posés la màxima atenció perquè es pugui resoldre i es pogués fer justícia.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller desitja intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula per fer-ho.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, molt breument, només per a una puntualització respecte al que ha dit ara, en rèplica, el Diputat interpellant. Em diu que les meves explicacions li han donat moltes esperances; jo voldria puntualitzar que, pel que pugui fer referència que se segueix un procediment rigorós, a través de dues comissions expertes cada una en el tema que han de tractar, que el Govern de la Generalitat de Catalunya té la intenció que, quan aquestes propostes de creació de noves comarques siguin coincidents, que ha de portar a aquesta Cambra el projecte de llei, en aquest sentit, conforme; però que quedi molt clar que, pel que fa referència, podríem dir, a situacions concretes, les meves paraules són absolutament neutres i que, per tant, ni anticipen la creació del Lluçanès ni de qualsevol altra comarca, ni la descarten del tot. És a dir, absolutament i totalment neutres.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre les residències per a la tercera edat

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara la següent interpellació, que és la que també formula l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu, en re-

lació amb les residències de la tercera edat. Té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. Senyor Conseller de Sanitat, Molt Honorable Conseller, estic molt content de poder-li fer aquesta interpellació, perquè sé que serà escoltada i sé que posarà l'interès necessari, perquè el Conseller de Sanitat és un dels consellers..., com tots, per descomptat, però el Conseller de Sanitat ens deixa sempre molt bé en totes les interpellacions que fem.

Per tant, aquesta interpellació és que els pobles de muntanya ens trobem abandonats amb caràcter d'albergs per als nostres vellets. Això és un tema molt delicat, ja que molts dels vells s'han d'anar a portar a grans distàncies, i llavors, la gent de pagès, que són gent molt ocupada, no poden anar-los a veure, els seus néts tampoc els poden veure, i això porta una gran nostàlgia per a aquests homes i dones que estan en aquestes residències.

Vertaderament, el poble rural de Catalunya pateix que quasi no n'hi ha, i les que hi ha, moltes d'elles són privades —precisament, jo voldria parlar molt seriosament amb l'Il·lustre Conseller, que hauríem de posar un fre, hauríem de posar un control en totes les privades, que n'hi ha..., la majoria, que van molt bé, i moltes que van bé, però també n'hi ha alguna sense control, que no va gaire bé.

Crec que, la nostra vellesa, l'hem de cuidar i hem de preocupar-nos-en, i les autoritats crec que tenen l'obligació de posar un control perquè totes vagin immillorables, i aquells vells que tinguin la *mala pata* d'anar a caure en una d'aquestes institucions, que no sigui així, sinó que la que no porti una conducta seriosa i honrada no pugui continuar.

I, per tant, jo sé que el Conseller em contestarà —gairebé segur— dient que en farien moltes, que en podrien fer moltes, però que no hi ha diners, com sempre ens trobem que ens contesten en aquest hemicle. Jo li puc dir i li vull dir que hi ha les Caixes d'estalvis, que tenen una secció, que és la secció benèfica, i que les Caixes d'estalvis del nostre país són unes de les caixes més riques, potser, d'Espanya, i potser d'Europa, i que valdria la pena que destinessin un gran percentatge per poder nodrir les necessitats, que avui són peremptòries, de les comarques de pagès.

Per tant, senyor Conseller, jo ja sé que vostè s'ho prendrà seriosament, perquè és una cosa molt seriosa, i estic esperant la seva contestació, a veure què em pot dir sobre aquest problema tan greu que tenen les nostres poblacions, i que crec que no hem de tardar a poder-lo arreglar.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula, per contestar la interpellació, l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Santacreu, moltes gràcies, doblement, en primer lloc, per haver plantejat davant d'aquesta Cambra un problema tan greu, i al qual, en general, tant els mitjans de comunicació com l'opinió pública concedeixen tan poc ressò com el que representa les enormes necessitats que tenim en el país pel que fa a residències per a la tercera

edat, i moltes gràcies, també —no cal dir-li—, per les amables paraules que m'ha dirigit.

Jo voldria, doncs, reiterar una vegada més la importància d'aquest problema, la importància tremenda del canvi demogràfic a què estem assistint a casa nostra —com en la immensa majoria dels països del nostre nivell—, en el sentit que, com és ben sabut, la natalitat descendeix cada cop més i, en canvi —i afortunadament—, la gent viu també cada vegada més anys. No és que la vida s'allargui; és que són o som més les persones que arribem a la tercera edat i, fins i tot, a la quarta, moltes d'elles.

Això fa que la piràmide d'edats, la suposada piràmide d'edats es modifiqui d'una manera extraordinària i que, actualment, en moltes de les nostres comarques, més que d'una piràmide es tracta d'un con, amb una base que pràcticament no és pas més ampla a la base, com he dit, que no pas a les capes superiors d'aquesta estructura. I això requereix, no cal dir-ho, uns mitjans, uns equipaments, sobretot, dels quals malauradament no disposem, tot i que hem fet coses, que n'hem fet moltes, i que hem de procurar, entre tots, que els Pressupostos de la Generalitat —tal com hem fet aquest any, que hem donat un salt molt endavant pel que fa a serveis socials, i de manera especial pel que fa a les atencions a la tercera edat— puguin continuar creixent amb aquest ritme, a fi que, realment, totes les comarques de Catalunya tinguin els equipaments que necessiten, en tots aquests sectors dels serveis socials, i molt especialment pel que fa a les residències per a la tercera edat.

Vostè sap també, Illustre Diputat senyor Santacreu, que no sempre la residència és allò més convenient, des d'un punt de vista personal i sociològic, però és que, a casa nostra, a part aquest canvi demogràfic, estem experimentant també, per a bé i per a mal, tot alhora, un molt extraordinari canvi sociològic: canvi de costums, canvi d'hàbits, que, entre altres coses, comporta una erosió molt forta de la institució familiar. El nucli familiar té tendència a erosionar-se, com he dit, i cada vegada són més els vells que, com que aquesta estructura, tant a la ciutat com, especialment, als medis rurals —que tan bé coneix el senyor Santacreu— es modifica, ja no són acollits en el si d'una família àmplia, on un avi o una tia, o una persona gran, però familiar, trobava sempre un racó per sobreviure i per ser alimentat i mantingut tal com es mereixia, sinó que els avatars de la vida moderna i els canvis de costums fan que, moltes vegades, aquests avis es trobin en una situació de soledat que s'ha de combatre, o en la qual se'ls ha d'ajudar de moltes maneres. Entre d'altres, no cal dir, amb els serveis d'ajut a domicili, que han de ser extremament potenciats; enlloc està tan bé l'avi com a casa, i això ho hem dit moltes vegades, fins i tot amb eslògans de campanyes que ha fet el Departament, i molt especialment la Direcció de Serveis Socials.

Bé, aquest és el problema, i en podríem parlar hores, i, en aquest sentit, jo vull dir al senyor Santacreu que, a part aquesta conscienciació, nosaltres, el que propugnem —no cal dir-ho— és, d'acord amb el Mapa de Serveis Socials, establir una xarxa d'instal·lacions, per quan siguin necessàries, de residències que siguin amables, que siguin com grans famílies, on els avis es trobin bé, al voltant de totes les poblacions grans i petites de Catalunya; que no siguin massa llunyanes del lloc de residència habitual de la persona que té la necessitat de ser acollida en una d'aquestes residències. Això és difícil; tenim una manca de

places encara important; de residències pròpies, en tenim relativament poques, però tenim a Catalunya altres tipus d'iniciatives, i, en primer lloc, vull esmentar l'anomenada «iniciativa social». És a dir, hi ha moltes fundacions, molts patronats, que existeixen a moltes de les comarques catalanes, que han emprès la tasca de suplència de l'Administració des de fa molts anys, en aquest sentit, i que han construït residències, algunes de les quals són, fins i tot, centenàries.

El que ha fet el Departament, en aquest sentit, com és ben sabut, és establir un sistema de subvencions per tal de millorar l'estat d'aquestes residències, per tal d'ampliar-les, si cal, per tal que aquesta iniciativa social en faci de noves amb l'ajut de l'Administració. I, sobretot, també, d'establir unes subvencions de manteniment en virtut de les quals aquesta gent gran pot ser acollida pagant tarifes molt baixes, o bé, si és el cas, sense pagar absolutament res.

Aquesta és la política, que dic que no és que li falti planificació, sinó que el que li falta, en tot cas, són recursos; al costat d'això —també el senyor Santacreu hi ha fet esment—, al costat d'aquesta iniciativa social hi ha, evidentment, molts equipaments, actualment, atesa la necessitat i atesa la demanda que hi ha en aquest sector, del que en podríem dir la «iniciativa mercantil». Jo estic d'acord amb el senyor Santacreu a afirmar que algunes d'aquestes residències d'iniciativa mercantil, doncs, tenen uns nivells no solament acceptables, sinó molt bons, però també hem de confessar, hem de convenir que n'hi ha d'altres que no arriben a uns nivells mínims.

D'acord amb la Llei de Serveis Socials i amb el Decret que la desplega, el Departament ha establert una reglamentació, en virtut de la qual totes les residències —començant per les pròpies, no cal dir-ho—, però també les d'iniciativa social, i també les d'iniciativa mercantil, tenen un termini per inscriure's en un registre i per adaptar les seves instal·lacions a uns mínims establerts per aquesta normativa.

Com que, tal com els he dit també altres vegades, això no es pot fer en vint-i-quatre hores, perquè, evidentment, si féssim això, molta de la gent gran, o una part important de la gent gran es quedaria automàticament al carrer, se'ls ha donat un termini per tal que adequin les seves instal·lacions a aquesta normativa. I, en aquest sentit, també puc dir al senyor Santacreu que, en el pressupost d'enguany, 1988, s'han incrementat de manera molt considerable les subvencions per a inversió, per tal que aquestes residències d'iniciativa social posin els seus equipaments a l'altura de les circumstàncies. Les d'iniciativa mercantil, que no seran, òbviament, subvencionades, perquè són un negoci, estan també obligades per la norma. O sigui, també elles disposen del mateix termini per tal d'adequar les seves instal·lacions.

I, finalment, i per acabar, jo voldria dir al senyor Santacreu que, realment, on són més grans les necessitats, per moltes coses —pels factors demogràfics i pels factors sociològics que abans he esmentat—, és en les zones urbanes, tot i que a les zones rurals també n'hi ha, de necessitats. Per això li puc dir que, de les 231 entitats —equipaments; siguin centres propis, siguin centres subvencionats— que tenim actualment en funcionament a Catalunya, 165 són en un medi urbà i la resta, o sigui, 66, són en medi rurals. I aquí tinc una llarga llista de residències per a la tercera edat, que ara jo no llegiré aquí, però que poso —no cal dir-ho— a la disposició del senyor Santacreu,

perquè ell vegi que en tota mena de poblacions, grans i petites, allà on hi ha residència, nosaltres els ajudem.

Efectivament —i amb això acabo, senyor President—, aquest és un tema difícil, aquest és un tema que requereix una atenció constant i uns recursos encara superiors als que disposem; aquest —jo ho he dit moltes vegades— és un dels grans reptes que el Govern de la Generalitat, sigui quin sigui aquest Govern, té davant seu, perquè és un problema, el de la gran quantitat de la gent que requereix assistència social, i també sanitària, gent cada vegada més gran, serà cada vegada més important i serà cada vegada més costosa. I per això cal preveure i cal establir una xarxa d'equipaments socials, socio-sanitaris i sanitaris, per tal de donar resposta a aquest gran problema.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Només és per donar-li la conformitat, que estic coforme amb tot el que ha dit, i que tenim l'esperança que vostè posarà en marxa, en termini molt breu, tota aquesta manca de residències i que, d'aquesta manera, Catalunya es veurà ben atesa i que tots estarem molt satisfets, i, per tant, les seves explicacions són molt correctes i donar-li les més expressives gràcies.

Senyor Conseller, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació juvenil

Passem a la propera interpel·lació, que és la que adrecen al Consell Executiu els il·lustres Diputats senyors Xavier Guitart i Xavier Soto en relació amb la política d'ocupació juvenil. Té la paraula per presentar aquesta interpel·lació l'Illustre Diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, parlar de l'ocupació, senyores diputades, senyors diputats, és parlar d'economia, és parlar d'inversió, però és parlar de moltes altres coses. Parlar d'ocupació no es pot entendre parlant únicament de números i de pessetes; sobretot pel que fa referència a l'ocupació juvenil, sinó que cal parlar de factors socio-culturals, factors urbanístics, factors educatius, factors polítics i molts més, suposo.

Només des d'una perspectiva de globalitat, només tractant el problema de l'ocupació en la seva complexitat podem elaborar un programa i podem analitzar si les mesures que es prenen són les adients o no són les adients. Nosaltres hem analitzat l'actuació del Consell Executiu, que no vull dir la del Departament, sinó la del Consell Executiu —perquè, pel que he dit anteriorment, és obvi que aquest problema no pot quedar circumscrit a una determinada conselleria o a una sola conselleria—, hem examinat aquesta política d'ocupació i hem vist que hi ha hagut trets positius, sobretot aquests quatre anys hi ha hagut trets positius en relació amb anys anteriors; trets positius que volen dir que, a partir d'aquests anys, s'ha fet una política de vincular la política d'ocupació juvenil, inserida en el mercat real de treball.

Així, hem observat que hi ha una partida en el Pressupost de la Generalitat, una partida considerable de diners destinada a promoure contractes d'aprenentatge, contractes de formació de treball en pràctiques i una partida més que simbòlica, petita, ridícula —diria jo—, de 250 milions de pessetes, intitulada «Política d'ocupació juvenil». Nosaltres no podem criticar aquesta política, ni molts menys; en tot cas, en criticaríem l'execució. Pel que fa, a vegades, a fiscalització, tots sabem que hi ha hagut pràctiques no massa correctes, pràctiques jo diria abusives —no diria en quin percentatge, però sí pràctiques abusives— d'aquesta contractació en pràctiques o en formació, que s'han desviat cap a una pràctica que res té a veure, res té a veure amb la formació, sinó que té a veure amb l'antiga figura del mosso o de l'aprenent de molts anys endarrere, al qual no s'ensenyava res i se'l feia treballar, justament, en una activitat que res o poc li servia per al seu futur professional.

Si nosaltres critiquem, doncs, aquesta política, no és tant pel que s'ha fet, sinó bàsicament pel que no s'ha fet, que és molt, que és exageradament molt, comparat amb el que s'ha fet, i nosaltres pensem que el Govern de Catalunya, el Consell Executiu podia fer-ho.

El nostre Grup fa dos anys va presentar una Proposició no de Llei d'Ocupació Juvenil, que, com totes les proposicions, com totes les idees, tenia —suposo jo— algun encert i —suposo, també— desencerts. Aquesta Proposició no de Llei, que va ser elaborada per moltíssima gent que hi va col·laborar, va ser desestimada en la seva totalitat i va fer, va merèixer referències del portaveu del Grup de Convergència i Unió al Parlament, referències com la següent : «La Proposició no de Llei, és a dir, d'Ocupació Juvenil és un dels èxits, “pro èxits”, que es pot atribuir el Govern actual de la Generalitat», o altres que deien que aquesta Proposició no de Llei no es podia aprovar, perquè el que diu ja ho està fent el Govern de la Generalitat, o bé que «no diu res de nou la Proposició no de Llei».

Bé, més enllà del caràcter cofoista d'aquestes declaracions, que és «un dels grans èxits del Govern de la Generalitat», jo voldria analitzar, no pas per repassar la Proposició no de Llei, sinó per il·lustrar les meves paraules, alguns dels trets d'aquesta Proposició no de Llei, alguns dels trets que nosaltres demanàvem que s'apliquessin, que es podien aplicar a Catalunya sense massa esforç econòmic, sense implementar els pressupostos previstos, i que, més o menys, eren els següents : ens semblava que era difícil, impossible implementar un pla d'ocupació juvenil sense tenir un pla de política econòmica.

Tots els grups de l'oposició de la Cambra, en mocions reiterades, han aprovat, justament, bé, no han aprovat, van votar i van perdre per ser minoritaris, la següent proposició : «que el Govern elabori un pla de política econòmica, sense el qual no hi ha un nord, un punt de referència per treballar». Aquest pla de política econòmica no existeix, i jo els preguntaria, senyores diputades i senyors diputats : ¿fa falta o no fa falta, feia falta o no feia falta un pla de política econòmica en el qual inserir el tema de l'ocupació juvenil, el tema de l'ocupació en general? No n'hi ha hagut.

Dèiem, entre altres coses, que seria convenient treballar en la direcció de buscar acords amb la patronal, amb les organitzacions empresarials de cara a afavorir la contractació dels joves. Hi han hagut o no hi ha hagut aquests acords? Quants acords i de quina naturalesa? Era necessari o no era necessari fer aquest

tipus d'acords? Des del nostre punt de vista era absolutament necessari i era una política que estava a l'abast del Consell Executiu de la Generalitat i que no s'ha dut a terme.

Dèiem nosaltres que era bo, de cara a l'ocupació juvenil, promoure un programa de difusió de totes les formes de contractació juvenil, ajudes i programes que afavoreixin l'ocupació, que vostès saben que són molts. Potser se'ns dirà, en resposta a aquesta interpellació, que això ja s'ha fet. Jo faria una pregunta, de la qual no espero una resposta oral aquí, a totes les senyores i els senyors diputats: ¿vostès podrien dir en aquests moments, sabrien vostès dir quines són les ajudes a les formes de contractació previstes avui a Catalunya? ¿Vostès sabrien definir el que és un contracte de relleu, dels quals, a Catalunya durant els dos últims anys pràcticament només se n'han fet quatre o cinc? Aquesta resposta, la tindran vostès, però si nosaltres, diputades i diputats d'aquest Parlament, i presumeixo la resposta, probablement no donàrem una resposta suficient a dues preguntes tan elementals com aquestes, jo pregunto als ciutadans de Catalunya si realment han pogut tenir aquesta informació bàsica per utilitzar uns mecanismes previstos i que no s'han utilitzat.

Demanàvem nosaltres que es fes un programa específic. És evident que no tot és qüestió de números i d'estadístiques. Cert és que els joves que estan en ambients determinats, en barris i poblacions poc afavorides, immersos en situacions de degradació, tenen molta més dificultat d'ocupació que altres, és evident, i és evident també que per a aquests joves caldria fer programes específics que afavorissin aquesta contractació, perquè no és només un problema de desocupació, sinó que, per contra, genera, aquesta desocupació, altres problemes cars i costosos humanament parlant. S'han fet o no s'han fet? Era possible o no era possible?

Demanàvem nosaltres tota una sèrie de mesures d'economia social —i ho dic, molt succintament—, que, des del nostre punt de vista, algunes sí que s'han dut a la pràctica —i ens en felicitem i felicitem el Consell Executiu— i altres, en bona part, no. Però, anant al moll de l'os, demanàvem nosaltres la creació d'un consell de Formació Professional. És evident, senyores diputades, senyors diputats, que de tots els factors, un dels més importants, de cara a trobar ocupació, és l'ensenyament, és el factor educatiu. ¿Vostès saben, senyores diputades, senyors diputats, que avui a les escoles de Formació Professional s'està ensenyant encara a manejar els torns manualment, quan ja tot funciona amb càlcul digital? I un senyor que sàpiga fer càlcul digital, doncs, mourà el torn amb una precisió molt més considerable que un estudiant que hagi estat tres anys treballant manualment amb el torn. Doncs bé, a les escoles de Formació Professional dependents avui de la Generalitat de Catalunya s'està ensenyant encara amb torns manuals; hi ha quaranta torns, en una escola que tinc jo en el cap en aquests moments, una escola molt important de Formació Professional, i estan allà treballant, aquests joves, en una professió que no té sortida.

¿Saben vostès, senyores diputades, senyors diputats, que més del cinquanta per cent de la Formació Professional, dels joves que estudien Formació Professional, estan pràcticament treballant d'auxiliars administratius, quan aquesta és una professió que està a punt —ho sabem tots— de sofrir una duríssima reconversió industrial —podríem dir—, perquè la cosa ja va

cap a un altre cantó? Quines perspectives, doncs, donem nosaltres als joves professionals a partir d'una educació prèviament establerta? A nosaltres, ens preocupa i ens preocupa molt. Exemples com aquests —no els voldria pas cansar—, els en podria posar molts; és cert, és evident que a Catalunya una de les activitats econòmiques importants és el turisme. Doncs bé, l'Escola de Turisme de Catalunya, la més important escola de Formació Professional dependent de la Generalitat està tancada, amb capacitat per 400 places. Senyores diputades, senyors diputats, 400 places; està tancada una de les primeres activitats econòmiques de Catalunya.

Vaig a acabar. Nosaltres plantejem aquesta qüestió amb una voluntat de consens. Entenem que els temes de l'ocupació bàsicament han de ser de consens, i hem de treballar tots en un únic objectiu. Vàrem presentar fa dos anys una proposició no de llei —ho repeteixo— amb encerts i errors, suposo, però ens vàrem trobar amb una resposta absolutament, diguem, amb una resposta que ignorava tot el que nosaltres dèiem, com si tot el que dèiem estigués malament.

Dèiem aleshores, i ho repetim ara, que un Parlament ha de ser dues coses: bàsicament una cambra de cooperació, una cambra que parteix del pressupòsit, de la idea que ningú té tota la raó i que entre tots podem fer coses ben fetes o molt més ben fetes que si les fa un sol grup. Ha de ser també una cambra de confrontació, de crítica i control del Govern, és obvi; però no només: seria un error, seria tenir una mentalitat molt petita pensar que el Parlament és únicament una cambra de confrontació. Nosaltres, en aquest cas, hem ofert la possibilitat de col·laborar donant les nostres idees i sense tenir la pretensió que les nostres idees fossin «les» correctes, sinó que probablement en les nostres idees hi ha aspectes correctes que hi poden col·laborar.

Vostès van preferir convertir aquesta Cambra, pel que fa a aquest tema, en una Cambra exclusivament de confrontació, no ens varen escoltar per res i ens varen dir un «no a la totalitat, perquè ho dieu vosaltres; per tant, seguirem a la nostra manera». Això no hagués estat important si realment això que ens contestava el portaveu de Convergència i Unió: «ja s'està fent», s'hagués fet; el que passa és que hem observat que no s'ha fet, i per això estem molt preocupats. I aquest és el motiu de la nostra interpellació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia): Senyor President, senyores i senyors diputats, haig d'agrair el to realment positiu, constructiu de la present interpellació. Potser m'hauria d'explicar ara sobre els motius, les raons per les quals no va prosperar en el seu moment la Proposició no de Llei que havia presentat el Grup Socialista, però entenc que això es va fer en el seu moment, per unes raons que —aquí sí que discrepo amb l'interpellant— considero plenament vàlides.

Certament, s'ha fet molt i és molt el que encara es pot fer, però jo, em sembla que podré posar de relleu que s'ha anat per un camí realment constructiu, i començaré, precisament, per posar de relleu la política de resultats, els resultats que hem observat en aquests darrers anys.

Observin que des de l'any 1984 hi ha una franca millora i progressiva en la situació de l'ocupació i de l'atur juvenil. En xifres absolutes, el nombre de joves sense feina el setembre del 1984 era a Catalunya de 213.965; tres anys després, el setembre del 87... I em referiré concretament al mes de setembre, perquè és el mes que podem tenir les dades homologables; malauradament no hi ha prou agilitat en la recepció de les dades que ens facilita tant l'Institut Nacional d'Ocupació com el mateix INF, i, per tant, hi ha un cert retard a rebre aquestes dades; voldria poder-les donar ja del desembre, però, perquè siguin homogènies, em trasllado al mes de setembre, perquè així puc fer les comparacions d'any en any, però el mateix mes, i no apreciar les oscil·lacions que es donen dintre d'un mateix any en diferents mesos.

Per tant, el setembre del 87 el nombre de joves sense feina a Catalunya era de 167.300; hi ha 46.665 joves aturats de menys, que vol dir un 22% de menys. Quant al nombre de joves amb feina, el tercer trimestre de 1984 era de 254.800, mentre que el tercer trimestre de 1987 era de 342.400; o sigui, 87.600 joves ocupats de més. Això vol dir que hi ha hagut un increment de l'ocupació juvenil en aquests tres anys d'un 34%. Podríem aportar altres dades, però ho passaré per alt perquè potser no hi hauria temps.

Pel que fa a la taxa d'atur juvenil, el setembre del 84 era de 41,74%, mentre que el setembre del 87 era de 28,86%; una davallada del 31%. Malgrat aquestes xifres encara estem lluny de la mitjana europea i, per tant, el Govern de la Generalitat continuarà dedicant una especial atenció a la política d'ocupació juvenil.

Els objectius generals quins són? Doncs, evidentment, els de facilitar la integració dels joves en el món del treball, estimular la creació de llocs de treball per als joves, millorar permanentment llur formació i impulsar llur promoció professional. Jo volia entrar, aquí, ara en el tema ja més concret de les principals actuacions encaminades a l'obtenció d'aquests objectius. Aquestes actuacions, o les principals d'aquestes actuacions han estat les següents : primera, millora de la informació dels joves sobre el mercat de treball a través del coneixement dels diversos oficis i les perspectives d'ocupació existents. Això es continuarà desenvolupant sobre suport informàtic que s'està instal·lant a tots els centres públics de Formació Professional, BUP i COU de Catalunya; progressivament, s'anirà instal·lant als darrers cursos dels centres públics d'EGB i als centres privats de tots els nivells esmentats i a altres llocs, a altres ambients per aconseguir la màxima difusió. També es desenvoluparan programes associats amb l'ajut a la confecció dels *curriculum vitae* amb assistència d'ordinador; igualment es creen o es crearan —estan projectades ja per a aquest any— mediateques amb tota classe de mitjans sobre informació i orientació professional; assessorament sobre com buscar feina —precisament fa pocs dies vam presentar un llibre publicat amb aquest mateix títol—, etcètera. En diverses d'aquestes activitats es continuarà la col·laboració de la Direcció General d'Ocupació amb la Direcció General de Joventut. No cal dir que en aquesta política de cara a la incorporació dels joves al món del treball hi ha una permanent col·laboració amb el Departament d'Ensenyament, potser en aquest aspecte o, evidentment, que en aquest aspecte podria fer una exposició molt més precisa, molt més clara el mateix Conseller d'Ensenyament.

Segona : realització d'estudis de prospectiva per tal d'anar adequant la formació ocupacional a les necessitats de les empreses i, d'altra banda, aproximar els continguts al sistema educatiu reglat, els requeriments que imposen les noves realitats del sistema productiu. Evidentment aquí el Diputat interpellant té molta raó que hem d'avançar molt encara, sobretot en els mitjans per a les nostres escoles de formació professional.

Tercera : afavorir la transició de l'escola al treball a través de convenis entre gremis i empreses i centres de formació professional, per tal que els joves estudiants puguin realitzar pràctiques compartides en els seus estudis amb les empreses concertades. En aquest sentit s'ha fet un gran camí, s'ha avançat molt. Fins ara s'han beneficiat d'aquestes pràctiques l'any 1984, 2.342 joves; l'any 85, 4.524 joves; l'any 86, 8.307 joves i l'any 1987, hauran passat dels 11.000.

Quarta : ajudar a la recuperació o aprenentatge mitjançant la subvenció a les empreses que formalitzin contractes per a la formació d'aprenents, i també incentivar el pas dels estudiants al treball subvencionant la contractació de joves en pràctiques. El desenvolupament del Decret 325 del 84 ha permès que en total i comptant els tres anys —85, 86 i 87— els contractes subvencionats passin de 45.000. A més a més, també es dona suport a la creació d'escoles d'aprenents en gremis i grans empreses reprenent una antiga tradició molt positiva en el nostre país. Igualment, s'està procurant difondre la necessitat de buscar noves orientacions en aquestes matèries facilitant, per exemple, informació sobre el sistema dual alemany d'aprenentatge, etcètera. Cal afegir que al Decret 325/84 també s'hi acullen diverses modalitats de cooperatives juvenils.

Cinquena : impulsar les accions a la formació ocupacional dels joves contractats en la modalitat per a la formació; es continuà la tasca d'organitzar i finançar cursos de formació ocupacional destinats a l'esmentat col·lectiu. L'any 1985 es va donar formació a 3.834 joves el 86 a 8.184 i el 87 a més de 7.500. Això representa un total de més de 19.500 joves que s'han beneficiat dels cursos de formació.

Sisena : impulsar, igualment, accions de formació per a joves incorporats o no a un lloc de treball, aprofitant tots els programes que es puguin acollir al Fons Social Europeu. Durant l'any 1986, amb l'ajut del Fons Social Europeu, es va donar formació a 1.765 joves entre els Departaments de Treball, Ensenyament i Jubilació, a més dels ja esmentats dintre del programa de l'aprenentatge. Pel que fa referència a 1987, el total de joves que s'han beneficiat d'aquestes actuacions ha estat de 4.835, i per 1988 s'han presentat un total de 89 programes al Fons Social Europeu. De moment no se sap quan seran aprovats, però hi ha moltes possibilitats que es puguin incrementar considerablement les accions dels anys anteriors. S'entén continuar les actuacions en l'àmbit local en col·laboració amb els ajuntaments a través dels plans d'ocupació juvenil, que reuneixen els dos aspectes, de subvenció o contractació i formació especialment intensa; enguany es posa en marxa el Pla número 6.

Vuitena : afavorir les experiències de treball en diversos països i regions europees, a través del programa especialitzat i, realment, potser encara és incipient perquè requeriria molt més recursos dels que hi podem destinar, com és el tour de l'Europa dels joves. Cal destacar l'especial importància de l'ex-

periència laboral adquirida en unes condicions d'ambient que no és l'habitual ni familiar, i el coneixement més o menys intens que es facilita de la llengua de l'altre país.

I, finalment, subvencionar la contractació de joves per part de les entitats sense finalitat de lucre, la finalitat primordial de proporcionar una experiència laboral i una retribució a aquests joves i, a més a més, facilitar activitats d'interès social en general.

Bé, no em puc allargar més, però em sembla que amb això he donat una succinta idea de quina és la política del Govern de la Generalitat pel que fa referència a l'ocupació juvenil.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula ara l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart.

(Pausa.)

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, en la intervenció de l'Honorable senyor Conseller he observat dos eixos. Ha començat dient : «parlarem d'una política de resultats», i ha acabat llegint o recordant el que era —jo ho tinc al cap— el programa, la memòria del programa dels pressupostos i tota una sèrie de programes previstos que coincideixen, bé o no, diguem-ne, amb el que acaba de llegir l'Honorable senyor Conseller.

Comencem per la segona part; jo no sé si vostès s'hi hauran fixat, però quan el senyor Conseller donava gestió de les polítiques o «la política» —entre cometes— que ha seguit la Conselleria, parlava en termes de futur. No deia «s'ha fet», en cap moment; el *Diari de Sessions* en serà testimoni. Ha dit : «es desenvoluparà, es crearà, es promourà»; és que fins ara no s'ha fet, senyor Conseller, és que fins ara no s'ha fet. Que es pot fer en el futur? Li queden, miri, molt pocs mesos, molt pocs mesos i, justament, el que li dèiem és que algunes d'aquestes coses nosaltres haguéssim desitjat que s'haguessin fet en el decurs d'aquests quatre anys, si fos possible abans, però que s'haguessin fet en el decurs d'aquests quatre anys i no s'han fet, i vostè ho acaba d'afirmar aquí, quan ens parla en termes de futur; tant de bo que es compleixi en els tres mesos que queden i en la propera legislatura tant de bo; no serem nosaltres qui posem pals a la roda.

Però bé, ha parlat de resultats. Quan parlava el senyor Conseller de resultats a mi em recordava una mica allò del miracle dels pans i els peixos : són faves comptades. En els pressupostos d'enguany hi ha 1.700 milions, senyores diputades, senyors diputats, per promoure contractes d'aprenentatge i treball en pràctiques i 250 milions d'ocupació juvenil, total 2.000 milions de pessetes dividits pels llocs de treball que, segons el Conseller, s'han creat —80.000—; quants dies calculen vostès que haurà treballat un jove si fem aquesta divisió, quants dies haurà treballat un jove? No es tracta d'això, ni es tracta de dir que hi ha un pressupost destinat a promoure la contractació d'entitats sense finalitat de lucre donant a cadascuna 400.000 pessetes, 500.000 pessetes. Vostè creu que això és promoure l'ocupació? En una cosa estarem d'acord i és que el nivell d'ocupació a Catalunya ha millorat; és cert, i nosaltres ens en felicitem i reconeixem que el Govern de la Generalitat hi té una part, una part, diguem-ne, de responsabilitat positiva, és evi-

dent i li ho reconeixem; però d'aquí a sortir en aquesta tribuna i dir : «l'ocupació va molt millor, nosaltres hem fet pam, pam, pam...», És que jo penso que això no resisteix la mínima anàlisi. Jo recordo les paraules que deia un company del meu Grup fa ben pocs dies en un acte, que va dir : «Bé, és que això, és que en l'ocupació no incideix l'Administració central?» : És obvi; «no incideix l'actual situació econòmica del país?» : És obvi; «no incideix l'actitud dels empresaris?» : És evident; «és que no incideix l'actitud dels sindicats, senyor Conseller?» : És obvi; «que no incideix el Consell Executiu de la Generalitat?» : també, també, per què no? Ara, dir «la política del Govern de la Generalitat ha fet que el nivell d'ocupació variés ostensiblement», amb les xifres que vostè ha donat, em sembla francament exagerat.

Jo li diria, senyor Conseller, que hi ha una qüestió bàsica en qüestions d'ocupació. ¿Vostè, el seu Govern, està disposat ara o en el futur, si governa, si torna a governar, a pactar amb els sindicats i els empresaris un programa d'ocupació que sigui consensuat per tothom, que sigui equidistant de tots els punts de vista que hi pugui haver en aquesta Cambra i que representi, realment, la generació de llocs de treball, que no sigui subjectiu d'un grup —que sempre pot ser criticable aquesta subjectivitat—, estan disposats a fer-ho? ¿Estem disposats ja d'un cop a acabar amb la vergonya, amb l'escàndol nacional del que és la formació professional a casa nostra, sí o no? Perquè per més que ens escarrassem, per més que ens buidem les butxaques i omplim els pressupostos de dotacions encaminades a crear ocupació, si la formació que donem als nostres joves és una formació que després no té punt de referència en el mercat de treball, ens estem arruïnant per dues vegades, senyor Conseller : els diners que donem a la formació professional són diners malgastats i absurds i són diners malgastats i absurds els altres perquè tampoc tenen cap conseqüència positiva. Estem o no estem disposats a canviar i millorar la formació professional?

El senyor Conseller ens ha dit que tota una sèrie de coses ja s'estan fent. Jo diria : bé, quan el Govern de Catalunya fa coses, normalment els diputats se n'assabenten, entre altres coses, perquè se'ns passa documentació suficient —documentació que jo, almenys, agraeixo— i ens n'assabentem. Jo pregunto a les senyores diputades i senyors diputats —no només d'aquest cantó sinó del Grup de la majoria— : vostès en el que deia el senyor Conseller s'hi senten representats, vostès ho coneixen tot això, els sona, aquesta música l'han sentit alguna vegada o els ha vingut de nou? A mi, francament —i em dedico a aquestes coses bàsicament—, m'ha vingut de nou. Bons desitjos? No en dubto pas; a la realitat no s'han concretat, no s'han plasmat. I això és el que nosaltres desitjàvem que es fes. Bàsicament, que ens enfrontéssim ja i de cop amb la formació professional; nosaltres proposàvem una manera, però suposo que n'hi ha cinquanta i estariem disposats que qualsevol de les altres quaranta-nou fos la que tirés endavant : hi estariem d'acord, sempre que fos pràctica. El que no acceptàvem mai és que en un tema com aquest, gravíssim, per més xifres que es diguin —el tema de l'ocupació juvenil és un tema gravíssim—, que se sortís d'aquí amb una actitud cofoia : «això va molt bé, no us preocupeu que hem trobat el camí. No és cert, senyor Conseller. I li reconeixem mèrits, i li reconeixem el seu esforç des del nostre punt de

vista absolutament insuficient, però li reconeixem mèrits. No és cert que la cosa vagi molt bé, ni molt menys; hi ha una quantitat enorme de joves parats, i un jove parat condiciona el futur de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Celebro els molts punts de coincidència en l'exposició de l'Il·lustre Diputat; malgrat tot, m'ha deixat una mica desconcertat quan, per exemple, ha començat dient que jo només havia parlat de futur, que fariem, que fariem, quan a mi em donava la sensació que més aviat havia abusat de la paciència de la Cambra amb la quantitat de dades que havia donat sobre coses passades, perquè les dades totes han estat amb referència al passat. Però crec que, en tot cas, ha estat un lapsus, perquè, a més a més, s'ha contradit quan a continuació ha dit que —literalment, si no ho recordo...— «no resisteix l'anàlisi dir el que han fet», i aquí, llavors ha entrat ja a comentar el que jo havia comentat, a la vegada —valgui la redundància—, sobre el que s'havia fet.

Per tant, jo el que sí que voldria, sobretot, posar de relleu —potser abans no ho he dit, i sí que ho vull dir, que quedi clar— és que, de tota aquesta millora —insuficient, però autèntica millora—, no en té pas l'exclusiva participació el Govern de la Generalitat; però sí que haig de dir que el Govern de la Generalitat bé deu haver estat important en aquest sentit. I crec que ha estat important perquè potser..., i per això encara em sap greu abundar en algunes dades, però amb referència també al passat, de comparar l'evolució que ha fet l'ocupació juvenil aquí a Catalunya, o la reducció de l'atur que hi ha hagut aquí a Catalunya, en relació amb la reducció que hi ha hagut a nivell de l'Estat —jo tornaré a les referències de setembre a setembre, perquè són les dades de què dispo. Però observem que, a nivell d'Estat, el setembre de l'any 85, la taxa d'atur juvenil era d'un 41,42%, i a Catalunya d'un 41,27%, pràcticament la mateixa taxa; el setembre d'aquest any passat, a nivell d'Estat és d'un 37,57%, i aquí a Catalunya d'un 28,86%; s'ha reduït la taxa de l'atur juvenil a nivell d'Estat un 9%, no arriba a un 10%; la taxa d'atur juvenil a Catalunya s'ha reduït un 30%. Per tant, hi ha una diferència prou important. Ara, jo voldria dir que aquesta diferència encara fóra més important si haguéssim rebut les competències i els recursos de l'INEM, especialment pel que fa referència a la formació professional ocupacional, que això semblava ja un fet fa uns anys, i no hi ha manera que es pugui posar ja en solfa, que es pugui realitzar. Confiam que potser ara hi hagi més facilitats, i almenys el Ministre m'ho presenta com una cosa bastant imminent; però és que fa temps que no es nega la transferència, però no la materialitzen. Evidentment que les possibilitats de millora encara s'incrementarien si es tracés la gestió de totes les funcions de l'INEM a Catalunya; això, en definitiva, ens permetria la constitució d'un Institut Nacional d'Ocupació a Catalunya, o un organisme similar, en compliment, fins i tot, de la previsió establerta ja a l'article 52 de l'Estatut d'Autonomia.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les dades demogràfiques publicades per l'Institut Nacional de Estadística

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara ja entrar a la propera interpellació, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Marc Aureli Vila, en relació amb les dades demogràfiques publicades per l'Institut Nacional d'Estadística. Té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, no és lícit capir que es puguin planificar o programar les activitats de qualsevol societat en els aspectes econòmics, d'ensenyament, de la salut pública i de molts altres aspectes de l'ordenament político-social, sense comptar amb dades demogràfiques fidedignes. L'estadística demogràfica —i prou que això és del coneixement de les il·lustres diputades i diputats— tracta dels aspectes quantitatius dels naixements, de les defuncions i de les contractacions matrimonials, com també del moviment migratori. Aquestes dades i llurs sèries proporcionen la base, pel que fa a la població, de tota investigació, i les investigacions permeten planificar i programar de cara al futur. Per a poder treballar amb serietat i amb responsabilitat és imprescindible que les dades de les quals es disposi ens mereixin confiança plena. Aquesta confiança s'ha de recolzar en la serietat i solvència que *a priori* hom reconeix als organismes tècnics de caràcter oficial que elaboren i proporcionen les xifres que siguin del cas. Tractant-se de les dades demogràfiques que s'utilitzen per avaluar el creixement vegetatiu, les xifres referents a la natalitat i a la mortalitat permeten, juntament amb les xifres que reflecteixen els moviments migratoris, conèixer la dinàmica de la població d'un determinat territori, d'un determinat àmbit. També és de desitjar que les xifres que fan referència a la demografia, i igualment aquelles relatives als diversos comportaments de les societats humanes, corresponguin a un temps al més pròxim possible al que estem vivint; presentar xifres demogràfiques referents al 1982 el 1987, cinc anys després, resulta, si més no, penible; com és possible, amb dades de cinc anys de retard, programar amb prou coneixement de causa l'organització escolar d'un municipi?

L'Institut Nacional de Estadística del Ministerio de Economía no fa gaire que publicà el primer volum del *Movimiento Natural de la Población Española. Año 1982*. Per la seva part, el Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, que treballa sota conveni entre l'INE i la Generalitat de Catalunya des de l'any 1986, ens ha proporcionat, entre 1984 i 1986, les dades demogràfiques, junt amb moltes d'altres, de cada un d'aquests anys. El volum amb les dades de l'any 1986 va ésser editat l'any 1987, o sigui, en data correcta : cada any s'han de tenir a la mà les dades referents a l'any anterior. La gran sorpresa, gens agradable, és haver constatat que les xifres que ens proporciona l'INE per a l'any 1982, referents a naixements, defuncions i matrimonis de diversos municipis catalans amb més de 20.000 habitants, no concorden per res amb les xifres que ens proporciona el Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya per al 1985 i 1986. I tant les xifres que es refereixen a naixements com les que pertocquen a defuncions i als matrimonis no presenten diferències notables d'un any per l'altre, i

això és el que sol succeir en cas de no haver-se produït una malvestat catastròfica de proporcions gegantines; sortosament, no és aquest el cas de Catalunya entre 1982 i 1985.

L'eminent i malaguanyat historiador Jaume Vicens i Vives, recordat company dels nostres temps universitaris, posava molt de la seva fe en l'eficàcia del mètode estadístic en els treballs històrico-econòmics. Amb les dades estadístiques que proporciona l'INE per al 1982, la fe de l'enyorat amic Vicens i Vives s'hauria esvanit. El treball del Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya permet presentar amb percentatges el nivell d'absurditat de les xifres que proporciona l'INE per al 1982. Vegem-ne uns casos : diferència de naixements entre 1982 i 1986, en uns quants municipis, uns pocs : Granollers el 141%, Igualada el 429%, Ripollet el 352%, Sabadell el 1.526%, Cerdanyola el 127% i Vic el 1.025%; diferència de les defuncions entre 1982 i 1986, en uns quants municipis : Badalona el 99%, Cornellà el 83%, Igualada el 1.213%, el Prat de Llobregat el 301%, Sabadell el 13.210%, Sant Feliu de Llobregat el 22.300% i Vic el 27.200%; pel que fa al matrimoni —no ens allargarem gaire—, a la província de Girona resulta que, entre 1982 i 1987 —cinc anys només—, les unions matrimonials s'incrementaren en el 128%, quelcom que, si fos veritat, resultaria certament sorprenent. Creiem que interessa aquesta Cambra —en aquest moment tan poc concorreguda— conèixer les actituds i les actuacions que pensa prendre el Govern de Catalunya per tal de fer arribar al Govern espanyol l'estupefacció pel que es refereix a les dades demogràfiques referents a diversos —i no pas pocs— municipis de Catalunya que apareixen a l'estadística continguda en el volum del *Movimiento Natural de la Población Española* per a l'any 1982; diverses de les xifres que hi figuren i que es refereixen a Catalunya falsegen la imatge del nostre país i fan incomprensible als estudiosos la marxa dinàmica, demogràfica de la nostra terra, més tractant-se, en aquest cas, d'una publicació oficial. Si en féssim cas, ens portaria a creure que és impossible que la població del Principat arribi mai a superar els sis milions d'habitants, xifra aquesta que tenim ben apresada, motivat per la prestigiosa propaganda que en fa el Govern del nostre país.

Moltes gràcies, President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Il·lustre Diputat senyor Vila, la meua resposta serà molt breu, perquè jo no puc dir-li altra cosa sinó que coincideixo pràcticament amb tot allò que vostè ha manifestat des d'aquesta tribuna.

Jo he dit moltes vegades que una de les principals mancances —segurament la principal— amb què ens vam trobar en el moment que ens vam fer càrrec de la gestió de la sanitat a Catalunya va ser la d'una base estadística. Si no sabem el que hi ha, si no sabem què es necessita —tal com vostè deia molt encertadament—, amb molta dificultat es pot establir una mínima planificació i dur a terme una acció de govern que el que pretengui —com així ha de ser— sigui superar aquestes mancances i enfrontar-nos amb els problemes més importants que tenim davant nostre. En general, les estadístiques a casa nostra ni són fiables, ni són exhaustives, ni són actualitzades

—com vostè acaba de demostrar. I el volum a què vostè feia referència, corresponent a l'any 1982 —bé que publicat ara—, de dades demogràfiques de l'Institut Nacional de Estadística, ens fa pensar en allò que Disraeli tenia tota la raó quan va dir que hi havia tres classes de mentides : la mentida, la mentida grossa i l'estadística; perquè, realment, creure que l'any 1982 a Sabadell, o a Vic, hi ha hagut solament una defunció a cadascuna de les ciutats, a mi, en tot cas, el que a mi em provoca són ganes d'anar a viure a Sabadell o a Vic, a veure si jo tinc la fortuna de no ser el que li toqui morir l'any següent; però, realment, com que això és un absurd total, has de pensar que no et pots fiar absolutament gens de totes aquestes elucubracions.

L'INE, amb més certesa, té publicats els resultats agregats per províncies de l'any 1984 —estadístiques demogràfiques de tot l'Estat— i té publicada, finalment, la desagregació municipal d'aquestes dades corresponents fins al 1982, i és aquí on es troben aquesta enorme quantitat d'errors que el Diputat interpellant ja ha posat en relleu. Pot estar, de tota manera, tranquil, el senyor Marc Aureli Vila. Evidentment, nosaltres no ens podem fiar d'aquestes dades, i des de fa molt temps hem posat en marxa, com ell altrament també ha alludit, tota una sèrie de mecanismes per tal d'intentar superar aquesta absoluta desinformació.

L'any 1983 es va fer un conveni entre l'Institut Central d'Estadística i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, per un cantó, i l'INE per un altre, per tal que se'ns facilités, a nosaltres, l'elaboració de les dades sobre la mortalitat, perquè, òbviament, tota planificació —com ha dit el senyor Vila i jo he repetit— requereix un coneixement previ de la realitat i malament podem afrontar tots els temes sanitaris d'un país si no tenim una dada demogràfica tan important com és la de la mortalitat, o, més encara —com molt bé sap el senyor Vila—, la de la mortalitat infantil, que és un dels paràmetres que —segons consens internacional— reflecteixen d'una manera més fidel quin és l'estat sanitari d'un país. Deixi'm que li digui, entre parèntesis, que des d'aquest punt de vista estem molt bé : la mortalitat l'any passat a Catalunya —l'any 86, exactament, a Catalunya, després parlarem de l'any 87—, l'any 86, la mortalitat infantil a Catalunya ha estat de 7,7 per mil. Li vull recordar només que l'any 1900 era de 150 per mil; la diferència, doncs, és realment espectacular.

Bé, però, deixant això, nosaltres no solament fem —també en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona— l'anàlisi de la mortalitat, sinó que l'any 84 s'ha ampliat aquest conveni de la resta de dades demogràfiques, i a partir de l'any 1985 tenim dividida la feina a Catalunya, en el sentit que el Consorci de Documentació i Informació de Catalunya s'ocupa de la tabulació dels naixements i de la natalitat..., perdó, dels naixements i dels matrimonis, dels naixements i dels matrimonis, i nosaltres, el Departament de Sanitat i Seguretat Social s'ocupa no solament de l'elaboració de les dades numèriques quantitatives sobre mortalitat, sinó també de l'anàlisi de les causes. I és d'aquesta manera que ja tenim publicats tres volums —que segurament el senyor Vila té en el seu poder, perquè els hem repartit al seu moment a totes les senyores diputades i els senyors diputats— d'anàlisi de la mortalitat a Catalunya, els corresponents als anys 1983, 1984 i 1985, que contenen —ho repeteixo— un estudi molt aprofundit no solament del nombre de defuncions, sinó de quines en són les causes. I ara

està en premsa —i espero que dintre del mes que ve podrà ser repartit— el volum corresponent a l'any 1986.

I pel que fa a la tasca del Consorci d'Informació i Documentació, també li vull recordar que el Consorci i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, en estreta col·laboració, han començat a editar una revista, també repartida entre les senyores i els senyors diputats, un butlletí, més ben dit, més modestament, butlletí del moviment natural de la població, del qual ja han sortit tres números, el primer l'octubre del 86, el segon l'abril del 87, el tercer l'octubre del 87, i en aquest darrer hi ha totes les dades corresponents a l'any 1986, i li puc anticipar al senyor Vila i a totes les senyores diputades i senyors diputats que el mes d'abril d'enguany sortirà —com li deia abans— el butlletí de moviment natural de la població de Catalunya, on quedaran reflectides totes les dades demogràfiques referents a natalitat, mortalitat i nupcialitat de tot Catalunya.

L'única cosa que ens queda encara per acabar d'aclarir, i hi estem a sobre per tal de posar-ho també al dia, és el programa de les migracions, molt més difícil perquè, evidentment, no hi ha un registre —com hi ha als jutjats— de la mobilitat de la gent, sobretot de la mobilitat de la gent que deixa un domicili dintre Catalunya i retorna de vegades als seus llocs d'origen. Sabem que en el moment actual el saldo migratori és negatiu, però és més difícil de quantificar-lo amb exactitud, amb fiabilitat i amb actualització, tal com hem intentat de fer amb les altres coses.

Jo entenc que, amb les mesures que s'han pres i si anem seguint per aquest camí que hem iniciat ja des de fa uns quants anys, nosaltres podrem continuar disposant d'estadístiques demogràfiques absolutament fiables i que tan necessàries són no solament per a la natalitat, sinó també —com en una interpellació anterior ens ocupava— per a tot el tema de serveis socials, per a l'ensenyament —no cal dir-ho—, per a la construcció d'habitatges, etcètera. És a dir, per a la planificació de tots els serveis a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat desitja intervenir? Té la paraula per fer-ho.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Breument i des de l'escó, si se'm permet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Naturalment.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Agraeixo indubtablement totes les paraules i l'exposició de l'Honorable Conseller i vull aprofitar aquesta ocasió per dir que les publicacions del Consorci, les quals, indubtablement, no solament les tinc a la biblioteca, sinó que per raó quasi de feina també me les miro força, més d'una vegada ho he ensenyat a gent forana, gent d'altres països i realment estan sorpresos que Catalunya hagi organitzat el seu servei d'estadística amb el grau de qualitat que s'està fent, i que tots esperem que millori.

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Bé, substanciaré una darrera interpellació, però abans

aquesta Presidència, a requeriment de les parts, voldria demanar l'assentiment de la Cambra per posposar per a la tarda la interpellació quinzena, que formulen els Il·lustres Diputats senyors Abelló, Ayguadé i Aleu, i, en tot cas, aleshores, passariem a substanciar, si la Cambra no hi té inconvenient, la interpellació disset, tot seguit. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre les vies de comunicació del litoral

No significant-se, doncs, cap objecció, fem aquesta alteració de l'ordre del dia i passem a substanciar la darrera interpellació d'aquest matí, que és la que formula l'Il·lustre Diputat Josep Azorín, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. AZORÍN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, cada dia és més complicada la qüestió dels accessos a Barcelona pel litoral, sigui per la banda de dalt de Barcelona o bé sigui per la part de baix. Resulta això ja una preocupació tan extraordinària, que no solament es remet als caps de setmana com fins fa poc temps es produïa, sinó que ja és un problema diari, tota vegada que hi ha molta, moltíssima gent, molts ciutadans que desenvolupen la seva feina a Barcelona, però que resideixen fora de la ciutat. Això provoca uns embussos extraordinaris, sobretot en certes zones, una d'elles potser vertaderament important és la que va de Mataró cap a amunt —els pobles de Vilassar, Arenys, etcètera—, i també la que correspon a l'autovia de Castelldefels, encara que aquesta és més lleu entre setmana, encara que s'agreuja notablement els finals de festa.

Aquest problema..., no coneix el Diputat que els parla quina resolució es pren quant a la primera, o sigui, a la que doni una major viabilitat a la sortida de l'autopista, que dona des de la part del Masnou cap a amunt, o de Mataró cap a amunt. Ara, quant a la part de sota, la part de Castelldefels, hi ha hagut un avantprojecte que ja en cert moment va ser motiu d'una interpellació brillantment portada per la Il·lustríssima senyora Diputada Àfrica Lorente, i, per tant, no faré referència al que ella va dir, perquè allò ja està dit, sinó que partiré d'allà endavant.

Després d'aquest avantprojecte en el qual sembla que es va tenir molt present, i, no sé si m'equivocaré —en tot cas, el senyor, l'Honorable senyor Conseller de la Generalitat m'ho rectificarà o em donarà la raó—, va ser admès com a no vàlid, aquest avantprojecte, i es va portar a terme la possibilitat de nous procediments de trasllat per fer aquesta autopista de Castelldefels a Sitges.

Naturalment, no es coneix en definitiva —perquè sembla que això encara és en estudi—, voldriem saber quin procediment se segueix, perquè ens va sorprendre, o almenys a qui els està parlant, la carta o les declaracions que van aparèixer a la premsa, en les quals el mateix Conseller comentava que aquest avantprojecte havia estat desestimat i que s'havien proposat nous procediments.

Davant aquests nous procediments, de nous projectes que s'estaven estudiant, sembla que hi ha hagut una reacció contrària per part de Sitges, de la població de la vila de Sitges, perquè hi ha certs barris que queden tallats o inutilitzats, com al principi passava quan es va fer el primer avantprojecte, en passar per Castelldefels, i, per altra banda, també hi ha la preocupació de

pensar que si l'autovia que s'està, tenim de Barcelona a Castelldefels, es projecta eixamplar amb dos carrils més, el problema que es donava de marginació de la part de població de Castelldefels amb el que és la part de platja, tenint molt present que la part de platja —molt habitada, summament habitada el bon temps— havia d'anar a comprar i a fer els serveis de compra o d'altra mena a la zona de població, eren notablement restringits, atès que només hi havia dues sortides.

Jo pregunto al senyor Conseller, a l'Honorable senyor Conseller Bigatà, que ens pugui informar sobre aquest punt.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, voldria fer una precisió pel que fa referència al tram que vostè ha esmentat de Mataró a Malgrat.

Vostè sap que, en les transferències de carreteres a la Generalitat de Catalunya, aquest és un tram que correspon —perquè correspon a la Nacional II— a l'Administració central

Aleshores, nosaltres, sempre —també recordarà que havíem demanat i sol·licitat la possibilitat d'una gestió única de carreteres a Catalunya, encara que se'n conservés la titularitat per la resta de les altres administracions—, però en aquesta sempre hem considerat que era de màxima urgència el fet de desdoblant la Nacional II, sobretot de Mataró, la variant de Mataró, fins a Malgrat.

En aquests moments, per part del MOPU ens consta que s'està desenvolupant el projecte que ha de fer possible aquesta realitat. Nosaltres, des del Departament d'Obres Públiques, ja fa quasi un any, set o vuit mesos, vam presentar a tots els alcaldes del Maresme i també el que conformava el Maresme, tant el Maresme nord com el central, com la part sud del Masnou, un estudi que es va elaborar de totes les alternatives que podien facilitar la comunicació, precisament en aquesta sortida de Barcelona i també en aquesta comarca en què hi ha veritables problemes, com vostè diu, de comunicació.

Aleshores, amb aquest estudi, que es feia una avaluació —que ara jo no m'hi estendré— tècnica i econòmica, que és a mans dels ajuntaments i que ho estan estudiant, a part de preveure aquest desdoblament que corresponia a l'Administració central i que en aquest moment és en la redacció del seu avantprojecte com a autovia —si fem autovia—, també preveiem la possibilitat de comunicar des del Masnou a Mataró i també tota la problemàtica que planteja la barrera ferroviària.

Aleshores, aquesta preocupació hi ha estat; és una preocupació amb els mateixos ajuntaments juntament amb l'Administració central, també amb RENFE, de relligar, a través d'aquest estudi base, amb el qual es va estar treballant dos anys, per trobar una sortida i una solució, i que, aleshores, davant aquesta planificació o aquesta programació, les diferents institucions poguessin actuar amb el vist-i-plau dels municipis que conformen aquesta comarca. Li dic això, aquesta precisió, perquè hi ha hagut més aquella voluntat de participar i de corresponsabilitzar-se en una solució, més que en la mateixa titularitat competencial de l'Administració catalana, però també hi hem treballat, i estem disposats a treballar perquè definitivament, com sembla, es pugui anar solucionat la problemàtica de

tota la zona de la comarca del Maresme.

El que sí que és cert —i vostè ho sap també— és que en el Pla de Carreteres de Catalunya es preveu la possibilitat que l'autovia de Castelldefels —que és competència de la Generalitat de Catalunya—, la seva perllongació a través d'una autopista que inicialment es parlava de l'autopista de Castelldefels a Coma-ruga i que nosaltres, inicialment, s'ha tret a informació pública un avantprojecte, d'acord amb el Pla de Carreteres, entre Castelldefels i Sitges. Ho repeteixo, un avantprojecte, informació pública, perquè és l'única manera que l'Administració té, a part que als ajuntaments abans se'ls havia fet arribar, que totes les parts afectades oficialment puguin dir el que els sembla aquest avantprojecte de traça. Aleshores, això es va enviar i hi han pogut fer alegacions els particulars, d'altres institucions i entre ells els mateixos ajuntaments.

Inicialment es treu el tram —en l'avantprojecte— entre Castelldefels i Sitges, i, alhora, s'escull una traça que inicialment no afecta el parc natural del Garraf, d'acord amb el pla especial ja fet al seu dia, i que ja s'havia previst en la mateixa Diputació de Barcelona, i aleshores es rebutgen —per dir-ho d'alguna manera— inicialment les dues opcions, la que anava al costat del mar, perquè enteníem que l'impacte era molt clar, i la que anava per dalt del parc del Garraf, perquè incidia precisament en el parc natural del Garraf. Aleshores, tret d'aquest avantprojecte, s'han produït unes negociacions; vostè m'ha esmentat també una pregunta de la Il·lustre Diputada de què vostè ha fet esment, i en la qual jo em vaig comprometre —sobre la base d'aquest avantprojecte, i així s'ha fet— a parlar amb els ajuntaments afectats per arribar a aquell punt just, que hi estem treballant en aquest moment; no hem acabat de tancar encara el procés, i aleshores s'ha entrat en negociació amb l'Ajuntament de Castelldefels; hi ha una carta meua, de fi d'any de l'any passat, del 30 de desembre, concretament, en la qual una sèrie de prescripcions que sol·licitava l'Ajuntament de Castelldefels, com vostè molt bé sap, han estat acceptades pel Departament, tot i que haig de dir que en el projecte inicial es respectava escrupolosament el pla de costes aprovat al seu dia per la Corporació Metropolitana, el que s'anomenava el pla de costes. I l'Ajuntament de Castelldefels demana una variació, que, inicialment, el Departament la fa seva, que és de treure-hi el concepte d'autopista, a la carretera comarcal, i convertir-la en carretera.

Aleshores, jo crec que de la resta —i així mateix ho ha manifestat l'Alcalde de Castelldefels públicament—, s'han recollit, jo diria, més de la meitat de les alegacions; per tant, això modifica el Projecte, i, en relació amb la part de Sitges, hi ha un acord inicial amb l'Ajuntament i els seus serveis tècnics quant a la sortida que agafaria la població per un altre lloc, més enllà de la variant de la Generalitat, entre Sitges i Vilanova, i aleshores hi ha un fet, que crec que podem solucionar, que és el tema d'aquesta urbanització, que inicialment estava previst un pas, i que, alhora, en aquest moment..., i així hi ha la meua carta a l'Alcalde de Sitges, comunicant-li que es faria el pas aquest, per no trencar el pas entre aquesta urbanització i el nucli de Sitges, el pas no en trinxera ni en talús, sinó que es faria per túnel artificial, amb la qual cosa es donaria una continuïtat al terreny per salvar aquesta situació.

Jo haig de dir, també, que hi ha alguna alegació, precisament, d'alguns veïns, que demana que passi per la part molt

enrere de Sitges; jo haig de dir que això afecta la mateixa planificació urbanística de Sitges i la ubicació futura del cementiri de Sitges, a part de ser econòmicament molt cara.

Aleshores, jo diria que vostè em pregunta : quina és la situació? La situació, en aquest moment, és d'acceptació, jo diria, de moltes de les alegacions que han fet els dos Ajuntaments; també de la Diputació de Barcelona, perquè s'ha arribat a un acord en certs aspectes puntuals que l'afectaven, però en aquest moment, dintre d'aquest diàleg i d'aquesta bona voluntat que hi ha entre les institucions, que la traça definitiva sigui aquella que realment faci el mínim impacte —perquè tenim el convenciment que, realment, hem de donar una sortida per a Barcelona, perquè vostès saben que en aquest moment estem amb intensitats mitjanes diàries de més de 20.000 vehicles i els caps de setmana a 40 i a 45.000, en un dissabte i un diumenge; per tant, hi hem de donar una solució—, estem en aquella situació d'arribar a l'acord definitiu. I en aquest moment, amb els serveis tècnics d'ambdós Ajuntaments, i també amb la Diputació, volem acabar de dibuixar, amb un document urbanístic tècnic, que estigui consensuat i aprovat pels mateixos Ajuntaments i també per la Diputació, i alhora, al seu moment, treure-ho a concurs i treure la traça definitiva amb concessió privada de peatge, tal com està previst inicialment.

Per tant, vostè pregunta quina és la situació : hem avançat molt; hi ha una bona col·laboració. Hem d'acabar de tancar aquests aspectes, perquè realment —i aquesta és la voluntat del Departament— no hi hagi problemes amb cap municipi en el moment que es tregui aquest concurs a licitació i adjudicació definitiva.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat desitja contestar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Azorín.

El Sr. AZORÍN : Amb el seu permís, senyor President, únicament per donar les gràcies per la informació que em dona el senyor Bigatà, i, únicament, pregar-li que tot això es faci al més ràpidament possible, perquè el problema és existent, que no sigui cosa que, quan estigui això fet, tornem a tenir un problema similar a aquest, o pitjor.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Ara sí, suspenem la sessió, que reprendrem a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues de la tarda i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pla de reactivació econòmica per a les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà

Tenim ara a la vista el punt quinze del nostre ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre el pla de reactivació econòmica per a les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, que formularan els diputats Il·lustres senyors Joan Maria Abelló, Pere Ayguadé, Ramon Aleu i Laureà Pérez i Ciudad, del Grup Socialista, a un dels quals, l'Illustre Diputat senyor Ramon Aleu, tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en el tràmit de discussió dels Pressupostos de 1987, que es van veure el desembre de 1986, el Diputat del Grup Socialista senyor Pere Ayguadé va presentar una esmena sol·licitant la inversió per a cada una de les comarques que anunciem, tant del Priorat, com de les Garrigues com de la Conca de Barberà, una inversió de 1.500 milions per a cada una d'elles.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta esmena, finalment —els faig memòria—, va ser retirada en escoltar les paraules del que en aquells moments era Conseller d'Economia i Finances, senyor Josep Maria Culler, i jo els haig de llegir, forçosament, aquestes paraules, i també les que deia el senyor Subirà en nom de Convergència i Unió. El senyor Culler va intervenir precisament en un moment que es debatia la conveniència, la possibilitat reglamentària de discutir aquesta esmena o de no discutir-la, possibilitat que va presentar el Molt Honorable senyor Barrera, i el senyor Conseller va dir el següent : «Jo no sé si podria ajudar d'alguna manera, doncs, a solucionar aquest problema dient que, per part del Govern, existeix la voluntat de, en el transcurs de l'any 87, poder presentar en aquesta Cambra un pla de reactivació per a les comarques de les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, de forma que totes les activitats que s'estan realitzant, totes les accions que ja s'estan realitzant a les mateixes comarques, es presentessin de forma coordinada en aquest Parlament; coordinació dels diferents departaments del Govern de la Generalitat, juntament amb els ens territorials d'aquestes comarques, i que això, dintre les possibilitats pressupostàries, fos presentat en aquest Parlament com a pla de reactivació durant l'exercici de 1987. Jo no sé si això pot donar satisfacció a les diferents parts que estan en litigi en aquests moments.»

Posteriorment, després de la intervenció del Diputat Pere Ayguadé defensant aquestes esmenes, el senyor Subirà va dir : «Sí, senyor President, moltes gràcies. Només formalment per fer un torn en contra, en el sentit que el nostre Grup parlamentari no és partidari, en la Llei de Pressupostos, de votar direccionaments territorials de les característiques que ens han estat explicats.» Això ha passat en altres ocasions, concretament en el precedent que s'ha esgrimit, precisament, per donar tràmit a aquesta esmena. Però, en canvi, el nostre Grup —i aprofito per dir-ho— en aquest formal, només formal torn en contra fa totalment seves..., és sensible a la problemàtica que és, per altra banda, coneguda pel nostre Grup mercès als diputats que tenim en aquelles comarques i, en aquest sentit, fa seves totalment les paraules que va pronunciar sobre aquesta qüestió l'Honorable Conseller d'Economia i Finances ahir.

Vull fer aquestes manifestacions, precisament, arran de les darreres paraules que el Diputat senyor Ayguadé ha pronunciat des de la tribuna; a la vista d'això, el senyor Ayguadé diu : «davant les explicacions del portaveu del Grup de Convergència i Unió ens n'alegrem i, per tant, retirem l'esmena. Moltes gràcies.» Això és el record de la intervenció parlamentària.

El desembre del 1987 i també en tràmit de discussió dels Pressupostos de 1988, jo mateix vaig reivindicar una inversió semblant per a les tres comarques esmentades i, a més a més, la Terra Alta i la Noguera. Aquesta vegada va ser el portaveu de Convergència i Unió, sense que li sortís rubor a la cara, com en ell és habitual, que va dir que les esmenes no tiraven endavant. Mestrestant, què ha passat? Primer, cal remarcar el que va dir el Conseller en nom del Govern de Convergència i Unió : «existeix la voluntat, en el transcurs de 1987, de poder presentar en aquesta Cambra un pla de reactivació de les comarques de Les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà.» I també del senyor Subirà, com a portaveu de Convergència i Unió : «El nostre Grup fa seves totalment les paraules que va pronunciar sobre aquesta qüestió l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.» A partir de la constatació d'aquestes afirmacions, aquest Parlament havia de suposar que, per part del Govern, hi havia un compromís de fer un pla de reactivació per a cada una de les tres comarques; era legítim creure-ho i és legítim, avui encara, reivindicar-ho. Però és que podem constatar que els primers que s'ho van creure van ser els diputats de la majoria, els diputats de Convergència i Unió. Jo els he d'explicar que al Priorat un diputat va preparar una reunió a Falset amb representants de tots els ajuntaments del Priorat, els va explicar aquest compromís com si fos una iniciativa de Convergència i Unió, i els va convidar que escrivissin la carta als reis, i més d'un els la va escriure. És a dir, tots els diputats de la Cambra van entendre que el Consell Executiu havia agafat el compromís de presentar al Parlament un pla de reactivació per a les tres comarques amb una inversió de 1.500 milions per comarca; aquest era un compromís en ferm; compromís que pensaren que no li costaria gaire de dur a terme perquè el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat havia realitzat i editat un estudi que representava una diagnosi per a dues de les tres comarques afectades. L'estudi del Priorat, encomanat al senyor Joaquim Margalef, és prou explícit i està suficientment detallat com per poder decidir les accions a començar i les inversions a fer, i la diagnosi comarcal de Les Garrigues del senyor Romà Pujades també defineix quines són les necessitats comarcals i què cal fer per a resoldre-les. Quedava només la comarca de la Conca per estudiar. Per tant, el compromís era creïble, i fàcilment factible i assumible per part del Govern; si, a més, un és aficionat a llegir els pròlegs dels estudis ha d'explicar als altres companys diputats i diputades que encara s'ho ha de creure més en constatar l'eufòria planificadora que traspuen pertot arreu els dos pròlegs signats per l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques en aquell moment, senyor Cullell, i pel Director General de Política Territorial, senyor Agustí Darana, que rivalitzen en professions de fe de vocació planificadora amb abundància de cites al popperisme marxista o al marxisme popperià.

Bé, el temps passa i dos diputats preguntem al Consell Executiu —dos diputats del Grup Socialista— què passa i què pensa fer el Consell Executiu. La resposta del Conseller d'Eco-

nomia i Finances, senyor Basáñez, és desencisadora. Resumint-la, ens diu que ja ho han acordat, que la culpa és de la Comunitat Econòmica Europea i que les Lleis d'organització territorial ho han espatllat tot. Primer, que el 29 de gener el Consell Executiu acorda coordinar les inversions dels diferents departaments de les tres comarques; decisió d'una transcendència que no ha notat ningú. Segon, que el febrer de 1987 es demanen subvencions a la Comunitat Econòmica Europea —concretament, que aquestes comarques siguin assistides pel FEDER—, i que el maig de 1987, finalment, la Comunitat Econòmica Europea no ho accepta. I, referent a la tercera part, prefereixo llegir-ho textualment : «L'aprovació de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya el propassat mes d'abril ha vingut a incidir de manera decisiva en el planejament de les línies d'actuació sobre les comarques esmentades; les previsions de coordinació institucional del Pla Director d'Inversions Locals de Catalunya, i de la iniciativa de les mateixes comarques en l'elaboració dels plans parcials, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya modifiquen, substancialment, el marc de referència legal en la matèria. «Saben les senyores diputades i els senyors diputats on és el Pla Director d'Inversions Locals? Als llimbs. Saben què li costarà, a la comarca, fer una iniciativa de pla territorial? Senyors del Consell Executiu, això no és això. Això no es correspon amb les expectatives que van despertar a les comarques; vostès no han complert el compromís que van agafar davant la Cambra i entenem que un pla de reactivació no és una llista d'inversions, sinó que és molt més. I, per això, jo els pregunto : que el pensen fer, el Pla? I què, com i quan pensen fer per complir aquest compromís?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula per contestar la interpellació l'Honorable Conseller d'Economia i Finances senyor Basáñez.

(Pausa.)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep Manuel Basáñez) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, de les paraules de l'Il·lustre Diputat senyor Aleu es podria desprendre que, des del moment que cronològicament ell exposa els fets, el Govern de la Generalitat ha ignorat absolutament l'actuació a les comarques a què es referia. Jo voldria, per tal d'actualitzar els conceptes, intentar posar en el seu terme just les actuacions que es van portar a terme i els condicionaments que aquestes actuacions han tingut, amb el benentès que es poden tractar de manera superficial els problemes, fins i tot es poden ignorar els entrebancs que han pogut sortir en l'acció planificadora, però que val la pena exposar des d'aquesta tribuna el que han estat i com s'han mogut i quina ha estat la posició final del Govern des del punt de vista de la inversió, que estic segur que interessa més les comarques afectades que no les moltes definicions que es puguin fer.

El Consell Executiu de la Generalitat, en la línia d'aconseguir un pla de reactivació econòmica per a les diverses comarques que hem citat, va endegar l'any 86, és a dir, abans de produir-se, doncs, el debat parlamentari, una proposta de delimitació de zones assistides a presentar davant les Comunitats Econòmiques Europees com a part del programa de desenvolupament regional; és a dir, quan el meu antecessor, senyor

Cullell, doncs, parlava d'aquest tema ja s'estava treballant i, concretament, en el marc del programa de desenvolupament regional, en la reactivació d'aquestes comarques. La proposta de la Generalitat estava basada en un estudi elaborat a l'efecte, en el qual, a partir d'un conjunt d'indicadors econòmics i socials, es delimitaven les àrees susceptibles de ser qualificades d'assistides. Com és sabut, la qualificació de zona assistida per la Comunitat Econòmica Europea permet obtenir una sèrie d'incentius regionals a més dels ajuts directes provinents del FEDER, Fons Europeu de Desenvolupament Regional. En el curs de les negociacions entre l'Administració central i la Comunitat Econòmica Europea per la delimitació de les zones assistides, la proposta de la Generalitat quedà seriosament reduïda i afectà, entre altres, les tres comarques esmentades. I, amb això, no vull fer una acusació, de cap manera, a l'Administració central; és possible que s'hagués pogut defensar d'una altra manera, però no és el meu objectiu, en aquest moment, fer una acusació a l'Administració central, sinó també tenint en compte els mecanismes d'aplicació de determinats fons tutelars europeus, que, en aquest moment, sembla que estan en període de revisió i que potser ens podrien ajudar a donar un cop de mà en aquest sentit.

L'acord definitiu de la Comunitat Econòmica Europea va produir-se el mes de maig de 1987 i considerava com a zones assistides únicament les localitzades a l'entorn industrial de Barcelona i a l'eix del Llobregat. L'actuació de la Generalitat en relació amb les tres comarques, les Garrigues, Priorat i Conca de Barberà, es plasmà en l'acord adoptat pel Consell Executiu el 29 de gener de 1987, de coordinar i, concretament, d'encarregar a la Direcció General de Programació Econòmica la coordinació de les previsions pressupostàries de l'any 88 adreçades a aquestes comarques. En aquest sentit i a la pràctica i d'acord amb la voluntat expressada en el curs del debat dels Pressupostos de 1987, l'esforç inversor de la Generalitat cap a aquestes comarques s'ha multiplicat notablement; prova d'això és el fet que les inversions reals adreçades a aquests territoris en el Pressupost de la Generalitat de 1988 és globalment un 38% superior al de l'any anterior. El total d'inversions adreçades a aquestes comarques l'any 88, afegint a les inversions dels departaments centrals de la Generalitat els de les seves entitats autònomes, suma un total al voltant de 1.300 milions de pessetes. I en relació amb el nombre d'habitants d'aquestes comarques, aquesta inversió significa un total d'aproximadament 24.300 pessetes per càpita. El mateix indicador pel conjunt d'inversions reals assignades comarcament en els Pressupostos de la Generalitat i les seves entitats autònomes representa un import de 6.200. Aquest és un altre bon indicador de l'esforç inversor previst. Evidentment, es poden fer servir en altres moments altres indicadors. No obstant això, és quatre vegades la inversió per càpita dels habitants de Catalunya i és un 38% d'increment respecte a l'any anterior.

Les línies principals d'actuació en aquestes comarques se centren, bàsicament, en dos grans camps, obres hidràuliques i carreteres. Així, la inversió en obres hidràuliques canalitza la meitat de la inversió total, i la de carreteres un terç; el tram restant es distribueix entre diferents departaments, principalment agricultura i cultura.

Per últim, i malgrat doncs que la intervenció del Diputat Il·lustre senyor Aleu ha deixat el tema, doncs, o sigui com real-

ment un obstacle, no és un obstacle, però és una realitat que, en el moment present, s'ha de tenir en compte la incidència que en la redacció d'aquests plans ha tingut l'aprovació de les Lleis d'ordenació territorial a Catalunya, puix que les línies d'actuació sobre aquestes comarques resten condicionades a les previsions de coordinació institucional del Pla Director d'Inversions Locals de Catalunya, o sigui, la Llei 8/1987, del 15 d'abril, i de la iniciativa de les mateixes comarques en les elaboracions de plans territorials parcials. Conseqüentment, caldrà tenir en compte aquest marc de referència a l'hora d'elaborar les futures actuacions de la Generalitat en aquestes tres comarques. Però, en qualsevol cas, en cap moment es pot dubtar de l'esforç inversor en aquestes comarques, que queda ben palès en la Llei de Pressupostos de la Generalitat per al 1988.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat, si desitja intervenir, pot fer-ho. Té la paraula per fer-ho, per tant, l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Jo accepto les explicacions que vostè m'ha donat, i accepto que, realment, la inversió en aquestes comarques ha augmentat. Això, jo no ho he negat mai. El que passa és que aquest no és el tema; és a dir, des del nostre punt de vista —i em sembla que no n'hi ha cap més—, del que es tractava és que hi havia d'haver un pla, un pla de reactivació d'aquestes tres comarques, que no havia d'anar, necessàriament, acompanyat d'un gran volum d'inversions, sinó un pla de reactivació. I això és el que entenem que no hi ha hagut. Tot el que ens diu que s'ha multiplicat la inversió, de la relació respecte al nombre d'habitants, o que si el que jo dic és un obstacle, o és una excusa o és una realitat, o que no es pot dubtar de l'esforç; jo, això, no ho dic. El que jo crec és que vostès no han fet res per complir el compromís de presentar, davant d'aquest Parlament, un pla de reactivació.

En qualsevol cas, jo no vull caure en la demagògia de fer una llista de necessitats; vostès les coneixen i, la major part dels diputats, haig de pensar que les poden conèixer, i, per tant, no puc entrar a discutir les necessitats. Però sí que els vull fer notar algunes coses : la primera és que, quan es va presentar això, quan es va presentar aquesta petició dels 1.500 milions, hi havia una realitat palpable, que era la secada de tot l'hivern del 86 —de tot l'estiu del 86 i l'hivern del 86—, que va deixar sense collita d'oli totes les Garrigues i bona part del nord del Priorat, i va deixar sense collita de vi la Conca de Barberà i la part del Priorat que viu del vi. I això és una realitat. I avui, a la major part dels pobles petits d'aquestes tres comarques, el principal ingrés és la suma de les jubilacions dels vells : a base de 33.000 i 33.000 i 33.000 pessetes, sumen més que la major part dels ingressos fruit del treball. I això és una realitat. Per tant, demanar una actuació concreta en aquestes comarques, no ho entenguin com una demagògia, sinó que és una realitat.

Però, és que jo crec que aquestes comarques han d'actuar com unes comarques adultes i se'ls ha de considerar com un tu, com una part d'un país, d'una nació que es diu Catalunya, i que, qualsevol Govern que hi hagi, no les pot oblidar, perquè són una realitat.

Jo vull acabar la intervenció demanant-los que recuperin el

to i l'esperit planificador dels pròlegs que he citat abans i actuïn en conseqüència. I no resisteixo de fer-los una cita que fa el senyor Culler al pròleg que signa, en què diu : «*Ducunt fata volentem, nolentem trahunt*». Siguin planificadors, donin l'esperança que la fatalitat no ha de caure damunt d'aquestes comarques, sinó que, amb l'activitat econòmica planificadora, es pot arribar que aquestes comarques tinguin un futur. I, en qualsevol cas, constato que vostès, el compromís de fer un pla de reactivació, fins avui, no l'han complert.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat, al llarg de la meua exposició anterior he tingut l'ocasió d'exposar de forma concreta i entenedora la posició del Consell Executiu de la Generalitat en referència al tema objecte de la seva interpellació.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

No insistiré en la cronologia dels fets, ni tan sols faré, des d'aquesta tribuna —com vostè ja ha demanat que no es faci—, una relació exhaustiva dels projectes que integren l'actuació, i que es pot qualificar, sens dubte, d'extraordinària sobre les comarques esmentades, perquè les senyores i els senyors diputats ja disposen de la documentació que va acompanyar el Projecte de Llei de Pressupost per al 1988, ja debatut i aprovat per aquesta Cambra.

Li recordo que el Consell Executiu, mitjançant aquest acord —diverses vegades citat—, doncs, del 29 de gener del 87, va encarregar a la Direcció General de Programació Econòmica la coordinació de les previsions pressupostàries —que és on es reflecteix la voluntat del Govern— dels departaments, inversions per al 1988 en aquestes comarques.

És evident, doncs, que no vam poder tirar endavant, malgrat els estudis previs realitzats, malgrat les justificacions fetes, malgrat les anàlisis que vostè ha citat i que van servir de base per a la nostra presentació al FEDER, no vam poder tirar endavant el Pla de reactivació per la via del FEDER. No obstant això, no es pot acusar el Govern, en cap moment, de paralitzar el camí, perquè aquesta coordinació s'ha arribat a portar a terme en el terreny dels fets, en el terreny del debat intern en el si del Govern, del Pressupost per al 1988.

El Pressupost —com vostè sap, senyor Diputat— és el moment de fixar, en el marc de necessitats, que, per definició, són limitades, quins són els projectes —i sobre quina part del territori es portaran a terme— que tindran cabuda dins del document pressupostari. Això suposa anàlisi de necessitats, això suposa planificació, sens dubte, i això suposa decisió de Govern.

En virtut d'aquest encàrrec, i en la línia de fixació de prioritats de govern en el Pressupost per al 1988, figura en el conjunt de les tres comarques aquest creixement de la inversió en un 38% —que vostè ha reconegut i que jo li agraeixo— propera als 1.300 milions de pessetes, aproximadament quatre cops superior a la inversió mitjana per habitant de Catalunya.

Aleshores, amb els entrebancs que hagi pogut, doncs, tenir aquesta planificació via els fons estructurals, amb les condici-

ons que realment altres tipus de normativa aprovada per aquesta Cambra introdueix, amb independència d'aquests arguments exposats en la primera part i en aquesta primera part de la segona intervenció, puc afirmar-li, sense cap dubte, que la voluntat de Govern de la Generalitat, en la línia del suport a les comarques esmentades, ha quedat ben palesa en les actuacions previstes per a aquest exercici del 88. I, al mateix temps, vull indicar-li que no hi haurà cap inconvenient donat que existeixen els estudis de base, prou aprofundits, per tirar-ho endavant, a tirar endavant aquest projecte de reactivació, dins del marc de la Llei 8/1987, Municipal i de Règim Local de Catalunya, i respectar la iniciativa de les mateixes comarques en les elaboracions dels plans territorials, d'acord amb la Llei 6/1987, del 4 d'abril.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Cinturons de Barcelona i de les Ciutats de la seva Conurbació

El Sr. PRESIDENT : Retornem ara a les mocions, i ens pertoca ara ocupar-nos de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Cinturons de Barcelona i de les Ciutats de la seva Conurbació, presentada pels Il·lustres Diputats senyors Rafael Madueño i Jordi Parpal, i per les Diputades Il·lustres senyores Rosa Barenys, Pilar Ferran i Àfrica Lorente, del Grup Socialista, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula. L'Il·lustre Diputat senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'altre dia el Conseller de Política Territorial, el senyor Bigatà, en resposta a la meua interpellació, reconeixia que el problema dels cinturons de l'àrea metropolitana de Barcelona —deia ell— és un greu problema que tots reconeixem que hem de solucionar. Aquest és un greu problema per als 269.000 habitants del Maresme i per als 406.000 habitants del Barcelonès Nord, en total 675.000 habitants de Catalunya, que pateixen aquest problema quan van a treballar diàriament a Barcelona i es troben el coll d'ampolla a la ciutat i al municipi de Montgat, o aquells que, diàriament, van a Barcelona i es troben el coll d'ampolla a l'autopista A-19, a les Glòries; és un problema que pateixen diàriament els ciutadans d'aquesta zona quan van a treballar al Baix Llobregat, quan van a Mercabarna, quan van a l'aeroport, és a dir, quan han de travessar diàriament la ciutat de Barcelona; que pateixen així mateix els ciutadans de Barcelona, de l'Hospitalet o del Baix Llobregat quan van a l'altre cantó de la ciutat.

¿És aquest un problema d'ara, o és un problema, o serà un problema per al 1992? Jo crec que aquest és un problema que ve de lluny. Ja el 1976, quan es va plantejar un acord per resoldre aquest tema, la Corporació Metropolitana de Barcelona juntament, amb el MOPU, signaven un acord per resoldre i per plantejar-se els cinturons de la conurbació de Barcelona. Posteriorment, aquests acords i aquest problema va ser reconegut també en el moment dels traspassos, quan es plantejava que la Generalitat de Catalunya es subrogava a la realització d'aquests cinturons. La subrogació, per què? Perquè era un problema que patia, no qualsevol lloc de Catalunya, sinó el 50% dels ciutadans de Catalunya. I què s'ha fet per resoldre

aquest greu problema, que tots reconeixem, com deia el senyor Bigatà? Abans de 1976, ben poc : per la part del Barcelonès Nord es va construir la A-19, Barcelona-Mataró, que va dividir les nostres ciutats amb un mur de formigó, deixant sense sortides i entrades, des de Mataró a la ciutat de Montgat, que pateix un gravíssim problema de circulació en aquests dies, i fa temps, i va deixar coses que després hem hagut d'arreglar els municipis. I, després d'això, no s'ha fet res.

L'altre dia vaig donar algunes dades que avui voldria concretar. Què ha fet el Govern de la Generalitat per resoldre aquest problema, que tots reconeixem que és molt greu? Parlem dels diners dels Pressupostos de la Generalitat : dels 65.225 milions que ha destinat el Govern de la Generalitat per fer carreteres, des de 1981 fins al dia d'avui, és a dir, des que té les competències —i haig de dir que ha destinat ben poc dels Pressupostos; aproximadament, l'1,6 del seu Pressupost, molt poc—; quant ha destinat, d'aquests 65.000 milions de pessetes, per resoldre aquest greu problema, que reconeixia el Conseller Bigatà al Barcelonès Nord, on viuen 406.000 persones? Doncs bé, entre 1981 i 1988 ha destinat la irrisòria quantitat de 286 milions de pessetes, és a dir, el 0,44%, i tots invertits pràcticament en una ciutat, per desfer un nyap de l'autopista A-19. I, a més, tots dintre solament d'un sol municipi. Aquesta irrisòria quantitat equival a dir que no s'ha invertit pràcticament res per resoldre un greu problema reconegut des del començament pel senyor Conseller. I, en el mateix període, un altre organisme que, per decisió del Grup majoritari de la Cambra, desapareixerà recentment, ha actuat com un ens equilibrador del territori. Què ha invertit aquest ens reequilibrador del territori, que és la Corporació Metropolitana, on només el Consell Executiu hi invertia 286 milions? Doncs, la quantitat de 2.346 milions de pessetes. Aquesta situació es repeteix a tota l'àrea metropolitana, no només al Barcelonès Nord, on viu el 50% de la població. Per resoldre aquest greu problema, el Govern de la Generalitat, des del 1980 al 1988, ha pressupostat 4.180 milions de pessetes, és a dir, exactament, el 6,4% dels 65.000 milions de pessetes de què abans parlàvem. És a dir que on viu el 50,08 de la població s'inverteix el 6,4% per resoldre un greu problema. Per al mateix període, l'extinta CMB pressupostava 7.059 milions de pessetes, és a dir, un 70% més que el Consell Executiu. Això explica per què alguns ajuntaments volien que continués aquest ens reequilibrador, i és només un motiu, i no per altres motius.

Aquesta clara discriminació d'aquesta part del territori, fonamentalment del Barcelonès Nord, ha quedat palesa, fins i tot, en la signatura dels convenis dels cinturons, on no apareix ni tan sols referenciat el tram de Montgat a la Trinitat; és a dir que partim de dues premisses : existeix un greu problema reconegut per tothom i existeix una greu discriminació. Quines són les mesures que ha pres el Consell Executiu per resoldre tot això? Quins propòsits té el Govern de la Generalitat per resoldre aquest greu problema? De la intervenció del senyor Conseller, la veritat —i ho lamento—, no en puc treure una conclusió esperançadora; no va dir res de com canviar aquesta tendència, de canviar aquesta política del Govern de la Generalitat. I penso que no ho va dir perquè els Pressupostos del 1988 continuen amb la mateixa tònica i parlen per si mateixos ben clar. Però, abans, deixin-me que els digui quina serà la inversió prevista dels convenis firmats per als cinturons : el MOPU in-

vertirà 24.100 milions de pessetes; l'Ajuntament de Barcelona, 28.000 milions de pessetes, i 15.600, el Govern de la Generalitat. Per aquestes dades veiem l'esforç extraordinari que fa l'Ajuntament, el MOPU i el Govern de la Generalitat. L'Ajuntament ha pressupostat per a l'any que ve, l'any 88, un esforç extraordinari : 8.000 milions de pessetes. El Govern de la Generalitat, una mica menys : 1.000 milions de pessetes —també un esforç extraordinari. Creiem que els Jocs Olímpics es mereixen aquest esforç extraordinari per resoldre aquest greu problema de què parlàvem des del principi. Però si descomptem aquest esforç extraordinari, quant pensa invertir el proper any del 1988 el Govern de la Generalitat al Barcelonès Nord? 6,9 milions de pessetes a Badalona, per desfer un nyap de l'autopista A-19; és a dir, el 0,06%. I a la resta de l'àrea metropolitana, es farà més? Doncs, exactament, 100.000 pessetes, que s'invertiran a l'Hospitalet. Total : 7 milions de pessetes d'un pressupost de 10.886 milions de pessetes per al total de l'àrea metropolitana. Sense comentaris.

Barcelona, com a capital de Catalunya, per resoldre un problema greu i per afrontar un fet extraordinari com són els Jocs Olímpics, fa un gran esforç; el Govern de l'Estat també ho fa i el Govern de la Generalitat també. Però aquest esforç extraordinari que fan totes les administracions pot quedar reduït realment a gairebé res si no s'acaba l'anella dels cinturons, perquè acabar el tros, el tram dels cinturons de la Diagonal al Cinturó del Litoral, és imprescindible perquè funcioni la circulació i perquè funcionin els Jocs. Nosaltres pensem que la finalització dels cinturons abans del 1992 és necessària per resoldre un problema existent des de fa temps, però acabar el tram Diagonal-Cinturó del Litoral és una necessitat si no volem provocar un col·lapse a l'entrada-sortida de Barcelona per la Diagonal, i això seria negatiu davant les nacions que ens visitaran i seria negatiu, sobretot, per als ciutadans de Catalunya, que en patiríem les conseqüències.

En definitiva, nosaltres presentem aquestes tres mocions..., perdó, les tres propostes de resolució, amb l'objectiu de buscar una solució a un greu problema que tots reconeixem que té una part fonamental del territori, que té la capital, la seva àrea metropolitana; el problema que té Catalunya. La solució d'aquest problema exigeix la confluència d'esforços, hi estem d'acord. Però, en primer lloc, exigeix que el Govern de la Generalitat canviï la seva política envers el territori : no pot continuar aquesta discriminació històrica que pateix part de Catalunya; no es pot negar la inversió a zones que pateixen taxes d'atur del 30%, que han patit la crisi econòmica amb el tancament de nombroses empreses; que el Govern no autoritza l'obertura d'uns gran magatzems a una localitat del nostre territori perquè no existeix la xarxa viària que la mateixa administració no ajuda a realitzar; manca d'inversions que impedeixen vertebrar un territori castigat per un urbanisme especulatiu, un territori degradat i abandonat per les anteriors administracions i que esperaven —els ciutadans— més de les noves administracions. Una situació que demana un canvi de política. Si vostès són sensibles a aquest problema i fan una variació a la seva política, tindran el nostre suport. Per continuar amb la mateixa discriminació, per no fer els cinturons en la seva globalitat, no podran demanar la nostra complicitat.

Les nostres propostes de resolució —i amb això acabo— deixen a les seves mans les iniciatives que els corresponen com

a Govern. En aquestes iniciatives tenen el nostre suport, com ha quedat demostrat des de les instàncies on tenim responsabilitats de govern: l'Ajuntament de Barcelona ja ho ha demostrat, l'extingida CMB també, però fins i tot els ajuntaments més petits i amb greus problemes econòmics també han ofert el seu suport econòmic; molts esforços que el Govern no pot desapropiar per resoldre aquest greu problema, que és urgent resoldre'l per a Barcelona, que és urgent resoldre'l per al bé de l'àrea metropolitana i que és un bé resoldre'l per al bé de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Comença el debat, i, com que no s'ha presentat cap moció, es passa directament a la intervenció dels grups parlamentaris. El Grup Mixt sembla que no hi és present; el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya vol intervenir? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Vila té la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA: Moltes gràcies, President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en aquesta qüestió hem de prendre posició, i la prenem. I la prenem començant —i que em perdonin uns i altres— per fer una correcció d'un terme, un terme que el trobem repetit constantment i que no s'adiu gaire al nostre idioma: el terme «cinturó». La paraula «cinturó» tots sabem que és un castellanisme i com a tal està citat en els diccionaris, però, a més a més —això seria el de menys, en aquest sentit—, perquè moltes vegades un ha d'emprar termes procedents d'altres llengües per manca del terme precís en la llengua d'un. I el tenim, aquest terme, i permeteu-me que assenyali que «cinturó» ve de cintura, i que vol dir quelcom que cenyeix, el que sigui —el cos humà, per exemple—, per la cintura, però no que el rodeja; per a això tenim el terme «cinyell» en català. I quan l'Il·lustre expositor anterior ha parlat d'aquests cinyells, realment —i fent esment del problema que planteja l'àrea metropolitana de Barcelona i el seu futur en el sentit de viabilitat— vèiem cada vegada més que era «cinyell» i que no era cintura, perquè si fos «cinturó» potser sí que hauria de ser la Diagonal, que realment passa pel centre de la gran metròpolis de la ciutat de Barcelona.

Però, deixant a part això, i perquè després no em diguin que jo vinc a enverinar l'ambient —no crec que ho digués ningú—, diré que la nostra posició, per una raó que també explicaré, és de quedar a part de la votació, en el sentit de no prendre un partit determinat. Per què? Simplement perquè considerem el següent: Catalunya no és un Estat. Si Catalunya fos Estat, aquestes despeses tan fortes referents a l'àrea metropolitana capitalina serien pagades, en gran part, per l'Estat; com passa, per exemple, a Madrid, com passa a moltes capitals del món. Recordem que moltes capitals del món han estat pagades per l'Estat des de la primera pedra, com per exemple Camberra, com per exemple Brasília, etcètera. Per tant, nosaltres, per una posició quasi diríem de protesta contra una realitat política, ens eximim, bo i esperant que trobin, els uns i els altres, la solució més pràctica per a l'esdevenidor del país.

Moltes gràcies; gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup següent, que és el del Partit Socialista Unificat de Catalunya, vol intervenir?

El Sr. DÍAZ: Sí, senyor President. El nostre Grup, en el moment de defensar la interpellació, ja va explicar davant

aquesta Cambra...

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Màrius Díaz té la paraula.

El Sr. DÍAZ: Gràcies, senyor President. Sí, com deia, el nostre Grup, en el moment de defensar la interpellació que es va substanciar en aquesta Cambra, ja va manifestar clarament quins serien els perjudicis que suposarien la no-construcció del segon tram del cinturó, o del cinyell, com deia l'Il·lustre Diputat fa uns moments, del segon cinyell en el tram de la Trinitat fins a Montgat.

Nosaltres volem donar suport —i hi donarem suport— a la Moció que ha presentat el Grup Socialista, sobretot pel que fa referència a instar el Consell Executiu que en l'ús de les seves competències prengui les mesures necessàries per tal que el tram del segon cinturó comprès entre Montgat i el nus de Trinitat sigui fet abans del 1992.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En representació del Grup parlamentari Popular? *(Pausa.)*

El Sr. VERAY: Gràcies, senyor President. El Grup Popular, en aquesta Moció, farà una distinció entre el primer punt i els dos següents. En el punt primer, nosaltres votarem no. En els altres dos punts, votarem sí. I per què aquesta diferenciació?

Nosaltres creiem que una Moció que es presenta al Parlament de Catalunya, ha de ser una Moció constructiva i per a nosaltres el punt 2 i el punt 3 són constructius, no així el primer, ja que el primer no és una cosa constructiva, sinó constatar un fet que uns el podem constatar i altres no el podem constatar. Per tant, ja dic que, en ser una Moció i per a nosaltres, perquè hi donem suport, ha de ser una Moció constructiva, donarem suport al 2 i al 3, però no així a l'1.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per intervenir en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA: Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, anem a substanciar aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els cinyells —abans cinturons— de Barcelona i de les ciutats de la seva conurbació.

D'entrada, m'agradaria manifestar al senyor Madueño i al Grup Socialista, arran de les paraules que acaba de pronunciar en la seva intervenció, que ha dit que el que pretenia el seu Grup amb la presentació d'aquesta Moció era intentar buscar solucions a la problemàtica que tots reconeixem que existeix. El que passa és que la Moció, des del nostre punt de vista, poques solucions busca, perquè —i l'analitzarem en profunditat— així, d'entrada, escolti, primer: constata una clara discriminació —no és cap solució—; segon: insta el Consell Executiu que en l'ús de les seves competències exclusives prengui les mesures necessàries perquè es faci el tram —molt bé; demana, no busca solucions—; tres: insta el Consell Executiu que en el termini de tres mesos presenti un programa d'inversions amb infraestructura —bé; demana, no busca solucions. *(Remor de veus.)* És a dir, que, entre altres coses, el que cal fer quan se surt a aquesta tribuna és ser coherent amb allò que s'escriu, no realment escriure unes coses i després demanar-ne unes altres. *(Remor de veus.)*

Bé, passats a analitzar punt per punt cada un dels apartats de la Moció, que és el que ens porta a aquesta intervenció al Ple de la Cambra, què diu el primer punt? «El Parlament de Catalunya constata la clara discriminació del Govern de la Generalitat pel que fa a la inversió i infraestructura viària a la ciutat de Barcelona i als municipis de la seva conurbació, Barcelonès Nord i Sud, Baix Llobregat, etcètera.» Bé, evidentment, mirat des del punt de vista parcial, mirat des d'un arbre, això podria ser interpretat com una desatenció per part del Consell Executiu de la Generalitat envers el que fa a aquestes ciutats o a aquestes aglomeracions de ciutats. El que passa és que el que s'ha de fer és mirar-se conjuntament l'acció del Govern de la Generalitat en el tema de carreteres, és a dir, perquè nosaltres entenem que no cal mirar només un o dos arbres del bosc, sinó que cal mirar el conjunt del bosc. I el que cal dir, per exemple, és que en aquests anys del Govern de la Generalitat, doncs —tal com deia el senyor Madueño—, s'han invertit 65.900 milions de pessetes en carreteres. Evidentment, la *ratio* de quilòmetres de carretera en què ha actuat la Generalitat els anys 81-86, en nous traçats i grans condicionaments, és de 1.054 quilòmetres; en reforços d'«aferrat» i de millora de traçat, 475; reforços d'«aferrat» normals, 782, i obres diverses, 132 quilòmetres; això suma un total de 2.445,300 quilòmetres. És a dir, que ha actuat en el 51,4% de la xarxa total de carreteres de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Per tant, mirat des d'aquest punt de vista, també podríem dir que els ciutadans del Barcelonès centre també han sofert discriminació perquè resulta que el Govern de la Generalitat no ha intervingut en la xarxa viària que va des del Passeig de Gràcia, Major de Gràcia, República Argentina, perquè, evidentment, no hi ha intervingut. Tampoc ha intervingut en l'eix que va des de la Diagonal, des de la plaça de les Glòries a la plaça Francesc Macià. És a dir, el que cal és contextualitzar els temes, vull dir, no agafar una part aïlladeta, i sobre ella fer el garbuix que s'està fent en aquest tema. Per tant, nosaltres interpretem que aquest punt no es pot votar perquè constata una cosa que realment pensem que no s'ajusta a la realitat.

Segon punt: «Insta al Consell Executiu que, en l'ús de les seves competències exclusives, prengui les mesures necessàries per tal que el tram del segon cinturó comprès entre Montgat i la Trinitat i el comprès entre la Diagonal i el Prat de Llobregat quedin acabats abans del 1992». Molt bé. D'aquest segon punt valdria la pena separar dos conceptes: primer concepte, pel que fa al tram Diagonal-Prat de Llobregat. Escoltin, existeix un document signat entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya en què aquí queda palès que estan d'acord tant Ajuntament com Generalitat que aquest tram de la Diagonal al Prat es faci a partir del 1993. Per tant, si se signen unes coses determinats mesos enrere, el que no es pot pretendre, mentre no variïn les circumstàncies externes en aquest moment —sobretot financeres, que no competencials—, doncs un s'ha d'atenir a allò que s'ha signat.

Anem a la segona part, o a l'altra part, o a l'altra pota del que deia el senyor Madueño en la interpellació, del Cinturó del Litoral, segon cinturó, que quedava amb dues potes. Bé, la pota que podem dir de Trinitat a Montgat. Escoltin, vostès deuen saber tan bé com jo que en tots els documents, en tots els documents que obren en poder d'aquest Diputat, sempre, quan es parlava de la finalització del segon cinturó, Cinturó del Litoral

i l'elaboració de les dues cues d'aquests cinturons, en tots els documents es parlava que, del nus Trinitat-Montgat, se'n faria càrrec el Ministeri d'Obres Públiques: document del Ministeri d'Obres Públiques, esborrany de conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, quadre facilitat pel Ministeri d'Obres Públiques, en què diu, en l'apartat onzè, diu: «Trinitat-Montgat, segona fase, estudio de planeamiento y proyecto, MOPU, Corporación Metropolitana y Ayuntamiento»; conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i la Corporació Metropolitana de Barcelona per al finançament de les obres de la xarxa arterial metropolitana de Barcelona, etcètera: «és voluntat expressa de les parts firmants del conveni, completar per a l'any 1992 el conjunt de la xarxa arterial de la xarxa metropolitana de Barcelona», quan fa referència a la continuació dels trams entre el cinturó entre Diagonal-el Prat i entre Trinitat-Montgat.

Per tant, per tant, ¿què va passar, aquí, que, des de mitjan novembre del 87 fins a la data del 30 de novembre, que es va signar el conveni, aquest apartat, que totes les administracions estàvem d'acord que el nus Trinitat-Montgat, que formava part d'una actuació del MOPU, desaparegués de la signatura final del conveni? Jo remetria el senyor Madueño que demanés explicacions de per què va passar això a algun alcalde d'aquella zona, d'alguna ciutat en concret afectada pel tema, que amb la seva actuació va impossibilitar —amb la seva actuació i amb les seves exigències— que això es portés a terme i que, per tant, no es vulgui fer responsable al Govern de la Generalitat d'allò que no té la culpa. Potser si s'hagués actuat amb una altra cura i amb una altra, diguem-ne, *savoir faire*, doncs, en aquests moments, en el conveni signat al seu dia figuraria el tram nus Trinitat-Diagonal.

I, ja per acabar, el tercer punt de la Moció, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, en el termini de tres mesos, li presenti un programa d'inversions en infraestructura viària i obres públiques per al proper quadrienni 1988-1992 per als municipis del Barcelonès Nord i Sud i del Baix Llobregat.» Escoltin-me, això és una obvietat, perquè resulta que el que demanen vostès aquí està fet.

Aquí hi ha dues publicacions que diuen: *Pla de carreteres de Catalunya*, volum I, *Pla de carreteres de Catalunya*, volum II, on no solament es contempla el tema que vostès demanen aquí, sinó que es contempla el conjunt de tot Catalunya, el conjunt de tot el bosc; no el de dos, tres, quatre, mitja dotzena d'arbres del bosc. Per tant, com que això està fet, és obvietat demanar que es faci.

Per tant, de resulta de les meves paraules, senyor President, senyores i senyors Diputats, es pot deduir fefaentment que nosaltres votarem en contra dels tres punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, hem de passar a la votació, i, segons es desprèn de l'exposició dels qui hi han intervingut, sembla que hem de votar separatament el punt 1 de la Moció i els 2 i 3 d'aquesta mateixa Moció. Per tant, sotmetem a votació ara el punt 1 de la Moció.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat refusat per 20 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Ara sotmetem a votació, conjuntament, els punts segon i tercer.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és, quant al primer punt de la Moció, de 20 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions, i, quant als altres dos punts conjuntament, 22 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Cinturons de Barcelona i les Ciutats de la seva Conurbació

Passem ara a la Moció següent, número 19, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els cinturons de Barcelona i les ciutats de la seva conurbació, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Màrius Díaz, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. DÍAZ : Honorable President, senyores i senyors diputats, quan vam defensar la interpellació sobre els cinturons de Barcelona i les ciutats de la seva conurbació, ja vam exposar quines eren les raons que ens portaven a exigir del Consell Executiu de la Generalitat la construcció del segon... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdoni'm, Il·lustre senyor Diputat, permeti'm que l'interrompi per reclamar de la Cambra silenci i atenció. Pot prosseguir.

El Sr. DÍAZ : Gràcies, senyor President. Com dic, vam exigir al Consell Executiu de la Generalitat que no es perpetués una marginació que havia sofert una comarca com era la del Barcelonès Nord, durant quaranta anys, i la necessitat que hi havia de la construcció del tram del segon cinturó pel que fa referència al nus de Trinitat fins a Montgat.

En la nostra Moció, posterior a la interpellació, volem ser constructius, i per això parlem d'una iniciativa que portarà el Consell Executiu de la Generalitat a trobar una millora econòmica en el cost del que és la construcció d'aquest segon tram, d'aquest tram. I, sobretot, el que no volem deixar de banda són les manifestacions que vam fer de la necessitat que hi havia, per a aquesta zona tan important de Catalunya, d'aquest segon cinturó en el tram Trinitat-Montgat. I el mateix Honorable Conseller, en la seva resposta a aquest Diputat i al Diputat que m'ha precedit en la Moció anterior, ens va dir que ja l'any 1967 —crec recordar—, el 72, perdó, ja es produïa i es veia a primera vista que la xarxa arterial de Barcelona, i, aleshores, la seva execució, era molt necessària, i sobretot pel que feia referència al tram Santa Coloma-Badalona-Montgat. Més tard també afirma que, el maig del 76, el Ministeri d'Obres Públiques i la Corporació Metropolitana ja van detectar, aleshores, aquests problemes i la necessitat que hi havia de la construcció d'aquest cinturó. Més tard també afirma que, el febrer de l'any 1985 la Corporació Metropolitana, la Generalitat i l'Ajunta-

ment de Barcelona, amb atribucions per encarregar i aprovar projectes i trams, entre ells el del segon cinturó, proposaven continuar treballant, i es deia també que s'havien reunit trenta-cinc vegades en trenta-dos mesos. Més tard també, el 9 de febrer del 87, afirma que l'esborrany del conveni entre el MOPU i la Generalitat de Catalunya per a la construcció del segon cinturó, es preveu en l'esborrany la construcció per a després del 1992 el que fa referència als dos extrems, manifesta la voluntat expressa de les parts firmants de completar el segon cinturó i hi continua havent referències d'aquesta necessitat.

I en aquest sentit d'aquesta necessitat, que queda palesa, i en el sentit de poder donar sortida a una situació en la qual va quedar de manifest que el tram Trinitat-Montgat quedava despenjat de les firmes, de les signatures que hi ha hagut entre el MOPU, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, és pel que instem el Consell Executiu de la Generalitat que consideri el caràcter dels municipis de Badalona i Montgat com a zones assistides de la Comunitat Econòmica Europea, segons l'acord del 27 de maig de la Comissió Executiva de les Comunitats; que consideri el tram del segon cinturó, entre Badalona i Montgat, com una inversió d'infraestructura que correspon a les especificacions del FEDER, i que consideri també l'elevada taxa de rendibilitat social i econòmica que representa la construcció d'aquest tram del cinturó.

És per tot això, també, a més a més, que volem i demanem al Consell Executiu que es comprometi a incloure la part del projecte del segon cinturó en el tram Trinitat-Montgat com un programa quadriennal dintre de les atribucions i de les relacions de projectes d'infraestructura que el Consell Executiu de la Generalitat ha de presentar al FEDER per obtenir una subvenció del 50% a fons perdut, i que consignï les partides pressupostàries corresponents —en aquells moments dèiem 88-91; avui diríem 89-92— per afrontar aquell cinturó.

Ja per acabar, voldria dir que és molt necessari arribar-hi i que el Consell Executiu prengui les mesures necessàries perquè no continuï, doncs, aquesta marginació que hi havia hagut durant tants anys.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a començar el debat. Cal tenir en compte que se'ns han presentat unes esmenes de Convergència i Unió, i, per tant, per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, en aquests moments substanciem una moció subsegüent a una interpellació sobre el mateix tema, però, des del nostre punt de vista, amb una intenció, diguem-ne, constructiva, en la línia aquella de buscar solucions, que deia en la meua anterior intervenció. Jo voldria fer-ho arran del final de les paraules del senyor Màrius Díaz, en el moment de substanciar la interpellació, quan deia : «Senyor Conseller, facin estudis i, per favor, procurin que, a través del FEDER, que no m'han dit res, estem segurs que es pot realitzar, almenys, almenys, havent iniciat les obres abans del 1992.»

Bé, en funció d'aquesta voluntat expressada pel senyor Màrius Díaz; en funció que, d'alguna manera, entenem que en el que es demanava en la Moció presentada pel Grup del PSUC hi havia quelcom de positiu, que permeti d'intentar cercar so-

lucions per a aquesta greu problemàtica que tots estem d'acord que existeix, és pel que el nostre Grup ha presentat l'esmena que poso a la seva consideració.

Aquesta esmena es divideix en tres apartats. Fa unes consideracions inicials que, d'alguna manera, són pràcticament idèntiques a les que fa el Grup del PSUC en la seva Moció, i, quan fa allò que es diu «demanar que el Consell Executiu» faci un determinat tipus d'acció, es divideix en tres apartats o tres punts. El primer apartat demana que es considerin els punts següents: «a) el caràcter dels municipis de Badalona i Montgat com a “zones assistides” de la Comunitat Econòmica Europea, segons l'acord adoptat el 27 de maig passat per la Comissió Executiva de les Comunitats» —redacció congruent i pràcticament igual que la que proposa el Grup del PSUC en la seva Moció— «b) les característiques del segon cinturó, tram Badalona-Montgat, com una inversió d'infraestructura que correspon a les especificacions del FEDER». Aquí, d'alguna manera, el que diem és que tant Badalona com Montgat han estat declarades zones assistides per la Comunitat Econòmica Europea, amb continuïtat, i, per tant, creiem que és possible que aquestes característiques de declaració de zona assistida permetin de fer incidència en el tema dels fons del FEDER. I el subapartat c) del primer apartat diu: «L'elevada taxa de rendibilitat social i econòmica que representa el projecte pel fet de contribuir a la recomposició econòmica i a la reducció de l'atur en el Barcelonès Nord», que d'alguna manera és congruent o similar a la redacció presentada pel Grup del PSUC.

En el segon apartat de la nostra esmena, què és el que diem? que se sol·liciti al MOPU que les característiques del segon cinturó, tram Trinitat-Santa Coloma de Gramenet-Badalona, siguin considerades pel MOPU perllongació fins a Badalona del tram al seu càrrec, Cinturó del Litoral, nus Trinitat. És a dir que, d'alguna manera, per poder completar el que es demana en la Moció presentada pel Grup del PSUC, és a dir, la unió del nus Trinitat amb Montgat, hi ha un primer tros, que és el que hem definit, a través dels ajuts del FEDER, de Badalona fins a Montgat, i un primer tros, que va des del nus Trinitat fins a Badalona, que nosaltres entenem en funció del que es deia també en l'anterior Moció, que és un tema que d'alguna manera hi havia una certa voluntat del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, de fer-se'n càrrec ell, que en els documents que jo els he esmentat abans es considerava que se'n feia càrrec el MOPU, que, a causa de circumstàncies que ara no vénen al cas, doncs, aquesta voluntat del MOPU va quedar reduïda a zero per les actuacions que abans he esmentat. El que intenta aquest segon punt és recuperar aquesta voluntat d'entesa que hi havia el 15 de novembre de 1987, per, d'alguna manera, intentar que el Ministeri d'Obres Públiques faci allò que nosaltres, des del nostre punt de vista, entenem que ha de fer, és a dir, completar el nus Trinitat fins a la ciutat de Badalona.

I el tercer apartat de l'esmena que presentem: «Que es compromet a incloure la part del projecte del segon cinturó, tram Badalona-Montgat, com un projecte dintre de les relacions d'infraestructures del Programa Nacional d'Interès Comunitari (PENIC), actualment en redacció, que el Consell Executiu de la Generalitat presentarà a la Comunitat Econòmica Europea, per tal d'aconseguir una subvenció del 50% a fons perdut del seu cost durant els exercicis corresponents als anys 1989-1992», i aquí, senyor President, volia manifestar-li que

hi ha un error mecanogràfic de transcripció, ja que al document que s'ha lliurat al *Butlletí* posa 1988, i hauria de dir 1989, perquè, òbviament, els plans per al 1988 ja estan fets. I acaba dient: «i en el cas de no prosperar aquesta petició que s'inclouguin en les propostes del fons FEDER en idèntic període. Així mateix a sol·licitar al MOPU el seu suport polític», perquè, evidentment, com tots vostès saben, les peticions d'ajudes comunitàries s'han de fer a través del Govern de Madrid, «i la seva col·laboració econòmica per a l'execució de l'esmentat tram». I aquí, senyor President, també voldria manifestar-li que hi ha un altre error mecanogràfic, i a la paraula..., on diu «col·laboració conjunta» —que és una redundància, la col·laboració sempre és conjunta— hauria de dir «col·laboració econòmica», per un error de transcripció material.

Per tant, d'alguna manera, nosaltres entenem que aquest tercer apartat recull, complementa i clarifica les exposicions de la Moció fetes pel PSUC, al qual demanem que tingui a bé considerar aquestes esmenes presentades, que tingui a bé acceptar-les i que, per tant, nosaltres entenem que la Moció redactada com presentem és una moció constructiva, és una moció positiva, que endega una tasca de recuperar allò que entenem que avui per avui s'havia perdut amb el Ministeri d'Obres Públiques, i d'aconseguir fons de finançament perquè es pugui veure amb no massa temps enllà el tram comprès entre el nus Trinitat-Montgat, una realitat per a tots els ciutadans del Barcelonès Nord i la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara podran intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per tant, comencem pel Grup Mixt, que sembla que no és present, i després el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya... No vol intervenir? Bé. Aleshores, el Grup del Partit Socialista..., el Grup Popular.

El Sr. VERAY: Bé, com ja he dit abans, el Grup Popular sempre vol recolzar les mocions que siguin positives, les mocions que siguin constructives. Aquesta ho és. Per això, des d'aquí, jo vull agrair al Grup del PSUC el que ha fet, l'esforç que ha hagut de fer per poder presentar-ne una de positiva i una de constructiva com és aquesta. Anuncio jo ja, també, que si s'accepta l'esmena també la votarem, perquè l'esmena també és constructiva, potser encara una mica més del que hi havia allà, perquè «aquilata» més els llocs. De tota manera, no pensin vostès que només és perquè és constructiva, és que també el Grup Popular, en el debat de Pressupostos, va presentar una esmena al Departament de Política Territorial, Obres Públiques i Urbanisme, ja demanant que s'acabessin els cinturons —o els cinyells, com deia abans aquell senyor— que són dintre del Barcelonès i dintre de la ciutat de Barcelona. Per això, seguint amb la nostra tònica i amb la nostra manera de ser, donarem suport, ja dic, completament a aquesta Moció presentada pel Grup del PSUC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Complert ja el tràmit d'intervenció dels grups, convé... Perdó, el Grup Socialista, el senyor Parpal.

El Sr. PARPAL: Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor Marc Aureli Vila, jo gairebé li faria una contraproposta, que no parléssim ni de cinturó ni de cinyell, sinó que, després de la intervenció de l'altre senyor Vila, parléssim dels elàstics, perquè estem veient que en aquesta vall de números,

de xifres, de pactes i de confusió, poden ser uns cinturons que s'estirin per una banda, s'abonyegin per una altra, i que més que uns cinturons o uns cinyells siguin uns elàstics.

Bé, jo haig d'anunciar que el Grup Socialista no s'hi oposarà, ni a la Moció inicial, presentada pel Grup del PSUC, ni a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. En primer lloc hi ha un motiu clar, i és que, per primera vegada, oficialment i per escrit, es reconeix la competència de la Generalitat de Catalunya i la responsabilitat de la Generalitat de Catalunya en la realització del tram del segon cinturó entre Trinitat i Montgat. Jo recordo quan, al final de la negociació, i quan es discutia qui ho havia de pagar i qui era responsable i tal, que constantment, fins i tot des de la Presidència de la Generalitat, es va dir que això era responsabilitat i competència de l'Administració del MOPU, i em satisfà que quedi clar que això és competència de Catalunya, és un cinturó que és nostre, i ben nostre.

De tota manera, haig de dir que no podem estar d'acord amb cap de les dues mocions, o la Moció i l'esmena que es presenta, pels següents motius, que resumiré molt breument perquè el temps és curt. Primer motiu: un tema de prioritats i d'opcions, una mica el bosc, el bosc de carreteres i d'inversions que citàvem. Mirin, aquest matí estàvem parlant de l'interès de la Generalitat de Catalunya de fer l'autovia de Castelldefels i l'important que era perquè hi havia un trànsit de 40 o 50.000 vehicles, es deia; es parlava de l'interès de Trinitat-Montgat; es parlava de l'interès de Masnou-Mataró, de com és d'important fer l'alternativa de Masnou-Mataró, quan ja hi ha una autopista —hi ha problemes, però ja hi ha una autopista. Mirin, a Trinitat-Montgat es calcula, com a mínim, el mateix trànsit de Castelldefels, és a dir, 50-60.000 vehicles; però és que al final de la Diagonal, on acaba el segon cinturó —perquè a partir del 92 ja en parlarem, després en parlarem també—, al final de la Diagonal, on acaba el segon cinturó, se'n preveuen 120.000 —120.000 vehicles!—; ja no són 50, ja no són 60, són 120.000 allà on acaba el cinturó, la Diagonal, les autopistes i la carretera d'Esplugues. Per tant, primer argument: nosaltres creiem que és una prioritat del Govern de Catalunya fer aquest segon cinturó, i fer-lo ja.

Segon argument, segon motiu de discrepància —s'ha citat fa un moment—: no ens resol el problema de ponent, es resol el problema de llevant; en la proposta que avui es presenta es parla de Trinitat-Montgat, però es continua sense parlar de Diagonal-el Prat. Nosaltres, primer, sempre hem cregut necessari, important, el tractament equilibrat de les dues bandes, per un motiu funcional i per un motiu de dret territorial; per un motiu funcional: el cinturó, si no tanca l'anella —i ho hem dit moltes vegades i no cal repetir-ho— no funciona; un cinturó que acabi en un semàfor i que, en aquest cas, el semàfor és la Diagonal de Barcelona i d'Esplugues, és un cinturó que no funciona, és..., tots ho coneixen: el primer cinturó de Barcelona funciona fins que arriba al camp de l'Espanyol; quan arriba al camp de l'Espanyol el primer cinturó deixa de funcionar perquè es troba el primer semàfor. Per tant, el conjunt del cinturó del litoral més el segon cinturó, sense tancar i amb un semàfor entremig, no funcionarà; agreujarà els problemes de la Diagonal, agreujarà els problemes d'Esplugues, agreujarà els problemes de l'Hospitalet; agreujarà els problemes de Sarrià-Sant Gervasi, per exemple. Segon argument: la necessitat

d'estructuració territorial dels barris per on passa el cinturó és tan important o més entre Montgat i Santa Coloma, com entre Esplugues i el Prat de Llobregat; l'Hospitalet, Cornellà, el Prat i Esplugues tenen la mateixa urgència i el mateix dret que Santa Coloma, que Montgat, que Badalona i que Sant Adrià. Per tant, no podem estar d'acord amb una proposta que només tracta d'una banda i que deixa penjada l'altra. I aquí em permetran una matisació a la intervenció abans del senyor Vila: que es llegeixi ben bé el text de l'acord signat, perquè l'acord signat, allà on fa constar que el tram des de la Diagonal fins al Prat el farà la Generalitat de Catalunya a partir del 1993, no mereix la conformitat de l'altra part signant; està posat expressament i de mutu acord entre les dues parts signants: en el text del manifest, no de l'acord, hi consta expressament que «la Generalitat de Catalunya manifesta», no que l'Ajuntament de Barcelona ho accepta, i es va posar precisament aquí, fora del text de l'acord —i llegeixin, fins i tot, les declaracions d'aquells dies perquè s'entengui clar. És a dir, l'altra part signant mai ha acceptat, perquè no ho podia acceptar, que la part del Prat fins a Diagonal es construís a partir del 93.

Tercer argument: perquè aquesta proposta sí que trenca l'esperit del conveni, al marge dels diversos papers, ofertes, contraofertes que s'han fet durant un any i mig de negociacions. El que sí que és clar és que hi havia inicialment una voluntat política que les tres parts aportessin xifres similars; en aquests moments, i en funció de l'últim paper de l'últim mes —per dir-ho amb paraules ràpides—, el MOPU va quedar en 24.000 milions, l'Ajuntament de Barcelona va quedar, em sembla, amb 25 o 24 i la Generalitat de Catalunya va rebaixar de 24 a 15.600, amb la qual cosa l'equilibri entre les tres administracions ha quedat trencat; si en aquests moments una de les dues administracions que ja fan un esforç més superior, com són l'Ajuntament de Barcelona i el MOPU, se li exigeix encara un esforç superior per assumir una part que no li toca, trencaríem l'esperit del conveni que es va signar.

Quart argument —i aquest és el més important—: nosaltres creiem que la proposta que es fa pot ser possible, és una de les opcions que pot tenir qualsevol govern per finançar-se els seus programes, però creiem sincerament: primer, que no té cap garantia que sigui concebut, però, el que és més important, no tenim cap garantia d'amb quin temps, amb quin termini de negociació tindrem aconseguides les aportacions dels fons europeus. Nosaltres creiem que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha d'assumir la seva responsabilitat; la seva responsabilitat, en aquest cas, és construir aquest segon cinturó en el temps que és necessari, que és el 1992, per molts motius —i pels Jocs Olímpics, evidentment—, i que ja estem fent tard. Nosaltres creiem que la Generalitat de Catalunya avui ja hauria de començar a construir aquest tram de cinturó, com molt bé està fent —i *lo cortés no quita lo valiente*, que diuen els castellans— amb el túnel de la Rovira, o estem fent amb la part del cinturó que s'ha signat. Perfecte, s'està fent i estem, a més, d'acord; l'Ajuntament, la Generalitat estem treballant conjuntament per fer-ho en el temps necessari; però el que manca per fer, si no es comença avui, no està al 92. Que ho paguen els fons europeus? Abans les coses es passaven a Madrid, ara veig que ja les passem a Brussel·les, bé, potser d'aquí a uns anys les passarem a Nova York. Escolteu, ja ho veurem, és igual. A mi no m'im-

porta qui ho pagui, crec que la responsabilitat que tenim és que ho hem de començar ja, i la negociació amb Europa es pot fer, es pot fer, però podem trigar dos, tres, quatre, cinc mesos, un any; si aquests cinturons els comencem d'aquí a un any, el 1992 el merder de trànsit a Barcelona serà considerable; ho dic així com és.

Per tant, doncs, nosaltres creiem que s'hauria de fer ja, però que el Govern de Catalunya té plena llibertat per utilitzar les fórmules de finançament que cregui més oportunes —d'això no hi ha dubte. Segon : amb el tema de cinturons sempre hem estat pragmàtics i volem continuar essent-ho; no ens volem oposar a una fórmula que aquest Parlament decideixi, que la Generalitat de Catalunya cregui bona, si és bona i és possible; que és bona i és possible, nosaltres no diem que no; no ens agrada, creiem que no és bona, creiem que és tard, creiem que no és possible, però no direm pas que no; tampoc ens demanin que li donem suport; nosaltres advertim que no és la nostra fórmula, que no és la fórmula que creiem que ha de funcionar, però no ens oposarem que aquesta funcioni. Per tant, anunciem clarament la nostra abstenció en la proposta.

Creiem que en els temes que toquen el 1992 no hem de votar en contra mai de res, creiem que hem d'estar sempre a favor del que surti; per tant, si surt, perfecte. La nostra obligació és avisar i denunciar que... tant de bo m'equivoqui!, tant de bo m'equivoqui!, però crec que d'aquí a un any encara estarem, o estaran negociant a Brusselles, els cinturons no hauran començat i l'any 92 no estaran acabats, i a la Diagonal i a Montgat passarà el que passarà. Nosaltres ho advertim, ho advertim avui; ho repeteixo : tant de bo que ens equivoquem, però, si això passa, algú els en demanarà comptes. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hem de procedir ara a donar la paraula a l'Il·lustre Diputat presentant de l'esmena, ai, perdó, a l'Il·lustre Diputat presentant de la Moció, perquè fixi la seva posició en relació amb l'esmena per un espai límit de cinc minuts.

El Sr. DÍAZ : Sí, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup acceptarà l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. En primer lloc, perquè no desvirtua la Moció ni l'esperit de la Moció que nosaltres vam presentar. Sí que voldria esmentar que això no es faci com una proposta de supressió, una esmena de supressió, i com una esmena d'addició d'un apartat, i es presenti com una proposta de modificació. No obstant això, l'esmena agafa plenament tot el que es diu en la Moció i afegeix el punt pel qual es sol·licita al MOPU que les característiques del segon cinturó en el tram Trinitat-Santa Coloma de Gramenet-Badalona siguin considerades pel MOPU com a perllongació de Badalona, en el tram al seu càrrec, del Cinturó del Litoral, nus Trinitat.

És per això que nosaltres acceptem aquesta esmena, i, per tant, agràim l'esperit col·laborador de Convergència.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Anem, doncs, ara a procedir a la votació. Sembla que es pot fer conjuntament; no he sentit a ningú que demanés que distingíssim entre diferents parts d'aquesta Moció.

Per tant, les senyores i senyors diputats que siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Presidència ha d'advertir que hi ha unes propostes de correcció purament lingüística, que espero que no siguin obstacle per a la seva acceptació, i això ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Amb les modificacions tècniques que ha proposat el senyor Vila.

El Sr. PRESIDENT : Naturalment, naturalment, amb les modificacions tècniques. Sí, sí.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Però que consti que hi ha modificacions tècniques.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Futur dels Agents Forestals i dels Agents Rurals

Bé. Som ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Futur dels Agents Forestals i dels Agents Rurals, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Joan Maria Abelló, Pere Ayguadé i Manuel Nadal, del Grup Socialista, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula per presentar aquesta Moció. L'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Moció fa referència al tema del Servei d'Agents Rurals, o del Cos d'Agents Rurals, que vostès recordaran que, en un dels últims plens que vam tenir abans d'acabar l'any.

Vam fer referència a la problemàtica d'aquest cos, cos creat per la Llei de cossos de funcionaris de la Generalitat, Llei 9/86, i que té com a funcions les de policia, guarda dels béns forestals, cinegètics i piscícoles, de vies pecuàries i d'espais naturals protegits, i les tasques de col·laboració en les funcions específiques d'aquest àmbit. Recordem que aquest cos de nova creació, d'alguna manera, engloba o és hereu del que era abans la Guarderia Forestal del Estado, traspasada en el seu moment, en el moment en què es produeixen els traspassos de l'ICONA.

Aquest Diputat no voldria creure que la seva intervenció sigui considerada com una maquinació, un diabòlic pla per alterar el normal funcionament de la gent que fa prevenció d'incendis, com es va dir aquí, en el darrer Ple; aquest Diputat vol creure que està actuant en funció dels seus drets d'intentar que un servei funcioni al millor possible per al bé de Catalunya.

El primer punt de la Moció —recordem-ho— constata que aquest servei, aquest Cos d'Agents Rurals, s'està desenvolupant, s'està creant de nou, sota uns criteris que, al nostre entendre, desvirtuen el que hauria de ser el seu normal i correcte funcionament. Recordem : nosaltres voldríem que aquest Cos d'Agents Rurals servís, d'alguna manera, per fer unes tasques de protecció de la natura, de gestió de la natura, i no unes tasques fonamentalment repressives, que es deriven del que nosaltres creiem que en aquests moments s'està produint, que és la conversió d'aquest Cos en un cos d'estructura policial, d'estructura —si volen vostès, d'alguna manera— paramilitar.

Recordem quins són els arguments pels quals nosaltres creiem que s'està desvirtuant aquest sentit del que hauria de ser aquest Cos.

En primer lloc, per l'organització d'aquest cos; nosaltres creiem que aquest cos s'està estructurant d'una manera —ho repeteixo— policial i paramilitar. En segon lloc, les tasques que se li encomanen, al nostre entendre, no són unes tasques de gestió de la natura, de prevenció de la natura, sinó, fonamentalment, unes tasques repressives. En tercer lloc, està funcionant aquest Cos a través d'un reglament que nosaltres considerem caduc, obsolet i, si volen vostès, antidemocràtic.

Parlem de cada un d'aquests tres temes. Per què creiem que aquesta organització d'aquest Cos és una organització paramilitar, policial —si vostès volen? En primer lloc, pels requeriments que es demanen als agents que volen optar a una plaça en aquest cos. Estatura mínima, per exemple : 1,70 per als homes; 1,65 per a les dones, que són els mateixos requeriments que es demanen als funcionaris o als aspirants al Cos de Mossos d'Esquadra. En canvi, no s'exigeix un requeriment que sí s'exigeix als que eren els guardes forestals de l'Estat : la titulació de capacitació forestal o la titulació de Formació Professional de segon grau, amb especialitats agràries o de silvicultura. La formació que reben aquests aspirants : cinc mesos de formació forestal, dos mesos de formació policial. ¿Com s'estructura, un cop s'ha creat, el Cos? S'estructura amb una jerarquia i amb uns noms de la jerarquia fonamentalment policials : cap del Servei d'Agents Rurals, inspector, sots-inspector, cap de comarca, cap de patrulla. Això és la jerarquia, però és que els funcionaris, un cop han entrat, reben el nom d'agents de patrulla, uns, i uns altres, d'agents forestals tècnics. Això, per a un cos que vol ser un cos de prevenció dels incendis forestals, em sembla que té una estructura fonamentalment policial. Però és que, a més, entenem que s'està estructurant d'una manera supercentralitzada : els agents rurals depenen del Servei Central d'Agents Rurals, i només depenen dels serveis territorials aquells que tenen encomanades les funcions tècniques; és a dir, hi ha una estructura paramilitar, amb un servei paramilitar centralitzat a Barcelona, i, llavors, alguns pobrets, que s'encarreguen de fer el que haurien de fer, que és gestionar els boscos o gestionar els rius o fer aquestes tasques, aquests sí, aquests depenen dels serveis territorials. Aquí sí que hi ha descentralització; els altres, no. Estructura centralitzada, jerarquitzada.

I els signes externs d'identificació del cos : uniformes, armament, defenses, porres, pistoles, fusells, els llumets que utilitzen els seus cotxes, pilots blaus... (*Remor de veus.*) Em sembla que tots aquests elements configuren un cos amb una organització, una estructura i unes funcions fonamentalment policials. I que no se'ns digui, després, com diu el senyor Conseller en aquesta sessió a què he fet referència, en el *Diari de Sessions* número 116, pàgina 5426, que això no és un cos policial. Això és un cos amb estructura policial.

Segon element de crítica que nosaltres creiem que és important : he dit que hi ha un reglament que és obsolet. El senyor Conseller ens deia l'altre dia : «Senyors, aquesta gent porten armes, perquè el Reglament els en reconeix el dret.» Ara, escolti'm, jo el que li dic —i en la Moció, en el tercer punt, se li reclama— és que canviem el Reglament, perquè aquest Reglament no val, perquè... Jo li llegiré alguns articles, senyor Conseller; el que vostè em va llegir, sí senyor : «Los guardas forestales usarán armamento reglamentario.» Ara, també hi ha altres apartats del Reglament que diuen : «Para acceder al

Cuerpo, será necesario tener el título de capataz forestal.» O ara n'hi llegiré un altre que jo crec que és una veritable perla; si vostè creu que aquest Reglament és vigent, em sembla que no podem estar d'acord. Jo no hi estic d'acord, amb aquest article, però l'hi llegiré : «Como elemento auxiliar de los servicios de vigilancia y seguridad del Estado, los guardas cooperarán a la defensa del orden y de la seguridad general, con sujeción a las disposiciones legales y a las circulares y a los bandos de los gobiernos civiles.» ¿Vostè vol que aquest cos estigui sota les ordres dels governs civils, senyor Conseller? Endavant! Jo no estic d'acord amb aquest Reglament. Vostè m'argumenta que porten armes perquè aquest Reglament ho diu. Hi ha altres coses, altres perles : «Si encuentran alguna persona sospechosa, la conducirán al puesto más inmediato de la Guardia Civil.» Suposo que no està d'acord amb això. Per tant, aquest Reglament, per a mi, no és vàlid : cal canviar-lo.

El segon punt de la Moció. El segon punt és instar el Consell Executiu perquè, aquestes tasques de policia del medi ambient, les exerceixi el cos que li pertoca : la Policia Autònoma. Jo voldria deixar molt clares unes qüestions, perquè potser, tal com queda redactat aquest punt, hi pot haver algú que tingui alguns dubtes de quin és el nostre plantejament. Nosaltres volem que la Policia Autònoma de Catalunya respongui a les necessitats del poble de Catalunya i respongui al model policial que aquí es va discutir, en aquest Parlament, en una sessió que molts dels parlamentaris que hi ha aquí avui recordaran. I volem —ara hi ha hagut aquests dies uns conflictes—, volem que la Policia Autònoma pugui exercir els seus drets de policia judicial; volem això, però també volem que, si la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat preveu que assumeixin competències de protecció del medi ambient, la Policia Autònoma assumeixi aquestes competències. Per això reclamem en aquest segon punt que la Policia Autònoma faci la funció que li pertoca; totes les funcions que li pertocuen, totes; també aquestes de protecció del medi ambient. Si es fa així, queda molt clar que no necessitem que el Cos d'Agents Forestals faci de policia del medi ambient, perquè la Policia Autònoma ja farà aquesta funció, que és la que li pertoca, i el seu Cos, el Cos d'Agents Forestals, s'haurà de limitar a fer el que creiem que li convé, és a dir, fer la gestió de la natura. Altra cosa seria que aquí resulti que s'està fent una política que no respon als interessos de Catalunya, sinó que respon als capricis o a les ambicions de determinats consellers, que a la millor s'han equivocat de conselleria o d'ofici. Les tasques de policia a Catalunya han d'estar coordinades pel Departament de Governació; no per altres.

Tercer punt de la Moció presentada pels socialistes. Ja ho he dit : el Reglament que tenim és absurd, i nosaltres voldríem que, a partir d'ara, el Cos d'Agents Rurals funcionés amb un nou reglament; un nou reglament que eliminés tots aquests punts que he comentat que són obsolets, que s'adaptés al funcionament democràtic que té aquest país i que eliminés tots aquells elements —que jo diria— del passat, que em sembla que res diuen a favor d'un nou cos, un cos que s'està creant, pràcticament, de nou aquí Catalunya.

Nosaltres voldríem, per tant, que aquesta Cambra tingués en consideració aquesta Moció amb aquests tres punts, que ens sembla que ajudarien a fer funcionar correctament el Cos d'Agents Rurals de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Comença el debat de la Moció, a la qual han estat presentades unes esmenes pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre representant d'aquest Grup parlamentari, senyor Maties Vives, perquè faci la presentació de les esmenes.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, aquest matí el portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Subirà, parlava de Sòcrates per referir-se a la contemplació d'una moció presentada pels tres Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, els Socialistes i del PSUC. Realment, amb visió socràtica el nostre Grup ha enfocat les esmenes al text que avui es presenta per part del Grup Socialista. Perquè, és clar, si el text que se'n porta avui a debat fos un text en el buit, que no tingués res abans, ni res en aquest moment, segurament fóra votable. El que succeeix és que no és així.

El primer tema constata que el procés de creació i desenvolupament del Servei d'Agents Rurals, «basat» —diu— «en l'antic Cos de Guarderia Forestal de l'Estat, s'està fent sota uns criteris que en desvirtuen l'àmbit d'actuació.» La nostra esmena és : «s'està fent sota uns criteris absolutament continuistes» —és a dir, que continuen allò que ja hi havia abans—, que desvirtuen el seu àmbit d'actuació i els criteris, etcètera. Per què? Perquè entenem que una de les tasques essencials de l'autonomia —i així creiem també que ho reivindica la major part dels ciutadans d'aquest país— és notar que, quan una cosa passa del Govern central al Govern autonòmic, quelcom canvia en la seva gestió; i, lògicament, si es traspassen les confraries i no es modifica res, per exemple, els ciutadans afectats per aquest tema tenen el legítim dret de pensar que de què els serveix l'autonomia. I si es traspassa l'antic cos de Guarderia Forestal de l'Estat a la Generalitat, i res no es canvia, sinó que s'actua amb aquests criteris absolutament continuistes, els ciutadans tenen dret a pensar que ells, que sovint caminen pel bosc, tenen dret a pensar, aquells que hi treballen cada dia, tenen dret a pensar que l'autonomia els serveix de relativament ben poc. Per tant, és bo que critiquem que això s'estigui fent amb aquests criteris, però no és menys dolent que hi colloquem que això no és res més que l'absolut continuisme —si vol el senyor Nadal, i estem d'acord amb ell, corregit i augmentat—, amb els seus pitjors efectes, d'allò que ja tenien abans en mans de l'Administració de l'Estat.

Tema número 2 : «S'insta el Consell Executiu a fer complir a la policia autonòmica les funcions de conservació de la natura i el medi, dels recursos hidràulics i també de la riquesa cinegètica, piscícola i forestal que li pertoquen, d'acord amb la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. Completament d'acord. Ili estem completament d'acord. Llavors es plantejarà : » Per què, doncs, vostès formulen una esmena de supressió d'aquest apartat segon, si hi estan d'acord? » Bé, perquè aquest text, contemplat en el buit, és perfectament raonable i assumible per nosaltres, el que succeeix és que no som en el buit en matèria de policia autonòmica; i no som en el buit fruit de quelcom que al secretari general del meu partit i president del Grup parlamentari li agrada recordar, i perquè té tota la raó i legitimitat per fer-ho, fruit d'un pacte entre el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol i Minoria Catalana en el Congrés de Diputats, que defineixen els Mossos d'Esquadra com a

«Policia de Colaboración». I, lògicament, si això ho va acceptar Minoria Catalana a Madrid, és legítim que el Grup Socialista, ara, aquí plantegi que la policia autonòmica faci tasques que són importants, però que no deixen de ser tasques de col·laboració en les tasques centrals policíaques en matèria d'ordre públic. Per tant, com que estem davant d'un tema complex, hem de bellugar-nos amb una extraordinària prudència, i, en aquests moments, que el Parlament de Catalunya adoptés una resolució dient : «la policia autonòmica a tenir cura dels boscos, dels peixos, dels rius, de les muntanyes, dels arbres i de tot això, que les persones queden per a una altra policia» —que és la lectura que se'n desprèn, darrere d'aquest text, contemplat socràticament—, nosaltres òbviament no hi donarem suport mentre —amb interessos, d'una banda, i amb poca capacitat de pressió i de negociació, per l'altra— la Junta de Seguretat continuï tenint les tensions i, sobretot, les paràlisis que té —i no estic culpant una de les dues parts, o estic culpant-les totes dues i estic culpant una llei que cal revisar urgentment si volem que l'autonomia de Catalunya tingui el sostre que tots sovint ens n'omplim la boca des d'aquesta tribuna dient que es mereix—; mentre això estigui així, votar un text com el que avui se'n proposa entenem que no és adequat; en el moment que es reconegui, a través dels mecanismes legals corresponents, que la policia autonòmica de Catalunya té les funcions que entenem —el Grup parlamentari del PSUC— que ha de tenir, és a dir, la totalitat de les funcions en matèria policíaca a Catalunya, nosaltres, llavors, estariem d'acord a votar un text com aquest; mentre es mantingui això bloquejat, em sembla que no procedeix; per tant en plantejem la supressió; mentre la Junta de Jutges de l'Audiència Territorial de Barcelona mantingui que els Mossos d'Esquadra, amb una interpretació legítima dels textos legals —podem no compartir-la, però la interpretació des del punt de vista d'estricta doctrina jurídica és legítima—, que els Mossos d'Esquadra no poden fer de policia judicial, òbviament votar un text que els condemna a conservar el bosc, els rius, els arbres, tan important com és aquest tema, pot tenir una lectura que no ens satisfà; per tant, proposem la supressió d'aquest apartat segon des d'aquesta concepció, no perquè no estiguem d'acord amb el que diu, sinó perquè les lectures socràtiques que es desprenen de la realitat, no de l'enunciat, lògicament ens portarien a consideracions d'ordre diferent a les que realment estem votant.

I una esmena d'addició a l'apartat tercer, que diu que «Insta el Consell Executiu a elaborar el reglament regulador del Servei d'Agents Rurals i dels seus funcionaris». Completament d'acord. Nosaltres el que hi diem és que aquesta regulació d'aquest reglament es faci «d'acord amb criteris de protecció de la natura i no estrictament repressius»; és a dir, marquem una pauta, indiquem un camí, en línia amb el que plantejava el senyor Nadal : que aquest no sigui un cos estrictament, en la seva concepció, estrictament repressiu, sinó un cos que se situï en línia amb el que són els criteris de protecció de la natura, que aquest Parlament ha anat definint en diverses lleis, en diverses resolucions, en diversos textos parlamentaris que s'han aprovat. I aquestes són les esmenes que presenta el Grup parlamentari del PSUC, amb vista a constatar que l'actual gestió no és bona, però, d'altra banda, respon a criteris de continuïtat amb el que ja era abans, amb vista a no permetre lectures que podrien ser interessades —no per ningú de la sala, sinó fora—,

a posteriori, en relació amb les funcions de la policia autonòmica, i amb vista a concretar que els criteris del nou reglament del cos siguin, en definitiva, elaborats d'acord amb criteris de protecció de la natura, és a dir, en línia amb la filosofia —de la qual ahir els diferents portaveus feien gala des de la tribuna— en relació amb la Llei de Protecció dels Animals, i no amb els criteris que sembla ser que imperen actualment a la Conselleria, estrictament repressius en relació amb aquest cos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara aquesta Presidència ofereix la paraula als representants dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes, per l'ordre habitual. El Grup Mixt sembla que no està representat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Bé, de nou, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, la nostra posició —que la direm al final d'aquesta curta exposició— es basa en el següent : en primer lloc, considerem que els guàrdies forestals —i els altres noms que puguin rebre— no integren una força armada; que han de ser, simplement, uns guàrdies vigilants, atents a tot el que fa referència als aspectes de la natura i, especialment, la natura boscana; que han d'anar armats : indubtablement creiem que, si són individus armats, que és molt diferent d'una força armada, individus armats amb unes armes de les quals s'han de considerar, per al seu abast de foc —em refereixo a les de foc, no a la porra—, d'un abast molt limitat, simplement de defensa. Hem de pensar que aquesta gent es pot trobar, per exemple, amb caçadors furtius en temps de veda que vagin armats, i no se'ls pot contrarestar la força d'una escopeta, encara que sigui una escopeta carregada de perdigons, amb unes paraules eloqüents o que surtin del cor. Però són individus armats; per tant, no actuen com a policies, fora del cas —vaig a aclarir aquesta expressió— que siguin atacats, que actuen aleshores en defensa pròpia, i constitueixen, indubtablement, autoritat dintre de l'esfera en què actuen. Que vagin uniformats : oh!, és clar que van uniformats, també van uniformats els bombers. De les mides que se'ls exigeix d'alçada, per a mi, permeti'm, té un valor molt relatiu, no crec que tingui major importància, perquè, al cap i a la fi, són unes mides bastant generalitzades pel que he pogut veure, jo, pel que he pogut sentir.

Ara bé, hi ha uns aspectes que hem d'evitar de creure que puguin ser en un cert moment realment una policia complementària, que facin accions, activitats que surtin de l'esfera pròpia per a la qual han estat preparats, han estat, com es diu avui dia, «motivats», que és la defensa de la natura.

No m'allargaré més i diré que, dels punts de la Moció presentada, nosaltres ens abstindrem en els dos primers i votarem favorablement el tercer, dient, a més a més, que ens agradaria molt, però molt, que s'hi afegís l'esmena que s'ha presentat i que li dona més força en tots sentits.

Moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup Popular vol intervenir? El senyor Veray té la paraula.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President, i de l'escó mateix, si m'ho permet. Com que l'Illustre Diputat d'Esquerra Republicana ja ha demanat una votació separada, jo també demanaria exactament la mateixa : l'1 i el 2 per un

costat i el 3 per l'altre, perquè nosaltres votarem «no» al primer i al segon i votarem «sí» al tercer. En dir que votem «no» al segon, jo portava preparada alguna cosa, però resulta que el senyor Maties Vives, que ha enraonat abans que jo, doncs, m'ho ha aixafat, mala sort! (*Rialles.*) Quant al primer, nosaltres votarem «no» al primer perquè creiem que, quan es traspasa un servei que abans era de l'Estat i ara el té la Generalitat, el primer que s'ha de fer és fer servir el que ja hi havia, després ja ho anirem canviant; però, de moment, s'ha de fer servir el que hi havia, i, per tant, per fer servir el que hi havia s'ha de continuar; a mi, si són continuistes o no, m'és igual, però s'ha de continuar i, per tant, s'ha de tirar endavant el que tenim; que després ja ho podrem canviar i, per això, al tercer punt votarem que sí, perquè, amb un Reglament posat al dia, ja que hi ha moltes coses que, com ha dit el senyor Nadal —té raó—, són completament obsoletes, sí que s'ha de canviar; és en aquest nou reglament que, si de cas, podria ser que la Comissió de Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament tingués alguna conversa amb l'Honorable Conseller per arribar a saber quin és l'acord que hi ha d'haver per a aquest reglament. Ja dic, això és el que farà el Grup Popular en aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor... (*Pausa*) Josep Maria Graells.

El Sr. GRAELLS : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, com tots vostès saben, l'any 1980 es realitzen les transferències en matèria de conservació de la natura i es traspassen els cossos de Guarderia Forestal i els de guàrdies de pesca continental. El Reglament dels guardes forestals, del 10 de setembre de 1966, en el seu article primer, defineix les seves competències de la manera següent : «El Cuerpo Especial de Guardería Forestal del Estado tiene como misión principal la custodia y policía de la riqueza forestal pública y de la cinegética, dentro de los terrenos de su jurisdicción.» És molt clar que s'encomana al cos de guardes forestals una tasca de custòdia i policia administrativa. L'article 1 continua dient : «La dirección y fiscalización, cuando así lo ordene, del personal obrero en trabajos y servicios de aprovechamientos, conservación y mejora de los montes y en los de repoblación, así como cuántos servicios se le encomiende por sus jefes para la mejor conservación de los montes, tanto públicos como particulares», i és molt clar, també, que se li encomana una tasca tècnica. Si llegim l'article 1 del Reglament del Cos de Guarderia de Pesca Continental, igual definició de competències : una tasca de custòdia i policia i una altra de tècnica. I, en aquest cas, evidentment, els treballs estan encaminats a fomentar la riquesa de la nostra fauna aquàtica continental. Queda patent i clar que la guarderia tenia, i té encomanada, en un mateix àmbit —el medi natural— dues tasques de naturalesa ben diferents : una de custòdia i policia administrativa i una altra de tècnica. És evident, també, que, per a desenvolupar una tasca de custòdia i policia, per protegir la natura calen unes determinades aptituds, i que per a desenvolupar una tasca tècnica és necessària una determinada formació. Per això la separació del cos en agents forestals tècnics, per a accedir-hi els tècnics forestals de l'escola de Santa Coloma de Farners, i els agents rurals forestals de patrulla. Observin també, il·lustres diputats, que no estem parlant d'un àmbit de protecció, com poden ser per-

sones, béns, institucions, etcètera, propi dels cossos de seguretat; estem parlant de la protecció dels nostres sistemes ecològics. Per tot això, Convergència i Unió no pot estar d'acord amb el primer punt de la Moció, que diu: «L'adequació dels agents rurals s'està fent sota criteris que en desvirtuen l'àmbit d'actuació», perquè per a nosaltres, com hem intentat explicar, s'està duent a terme de la manera més racional i lògica. I d'antidemocràtic, Illustre Diputat, res de res.

L'article 45.1 del Reglament de 1966 dels guardes forestals diu també: «Los guardas usarán el armamento reglamentario que por la Dirección General de Montes, Caza y Pesca Fluvial se les asigne, siendo obligatorio ir provisto del mismo en todos los actos de servicio.» I l'article 27 de la guarderia de pesca continental repeteix exactament el mateix. És evident, doncs, el que deia el Conseller d'Agricultura, senyor Miró, en la substanciació de la interpellació: no ens ho hem inventat nosaltres que aquest sigui un cos armat i, a més, ho considerem de raó. O és que potser poden anar armats els guardes privats dels cotos, armats amb autorització dels governadors civils, i els guardes públics que han de supervisar aquests guardians de cotos no poden anar-hi o bé poden anar armats els agents de la Diputació de Barcelona i els nostres no?

Respecte a l'apartat 2 de la Moció, en què insta al Consell Executiu a fer complir a la Policia Autònoma les funcions de conservació de la natura i el medi, dels recursos hidràulics, i també de la riquesa cinegètica, piscícola i forestal que li pertocquen, d'acord amb l'article 38.3, és obligat dir també que l'article 38 fa menció de les competències que les comunitats autònomes poden exercir a través dels seus cossos de policia. En el primer punt defineix les més importants, les que són pròpies. En un segon punt aquelles que es prestaran en col·laboració amb les altres forces i cossos de seguretat i, finalment, en el punt tercer, parla de les competències indiferenciades de tots els cossos de seguretat, entre les quals assenyalava, en l'últim apartat, les que vetllaran pel compliment de les disposicions que tendeixen a la conservació de la natura. Però és evident, senyors diputats, que sens perjudici d'aquesta funció indiferenciada que pot tenir qualsevol cos de seguretat i que pot ser complementària, la vigilància que caracteritza el medi natural i que es reclama en aquest cas és la pròpia d'una policia administrativa amb dependència de la Direcció General de Política Forestal, no de Governació; tasca que ha tingut sempre i que és pròpia dels cossos de guàrdies forestals. I no fóra correcte encomanar aquesta custòdia administrativa als mossos d'esquadra. Nosaltres mai hem pensat en els mossos d'esquadra perquè facin una tasca de policia administrativa, encara que hom pugui pensar que fóra una compensació a la decisió dels jutjats de no acceptar els detinguts dels mossos d'esquadra.

En tota aquesta polèmica a l'entorn dels agents rurals forestals hi ha tot un seguit de fets que crec oportú referir-me. Com va dir el Conseller Miró en la substanciació de la interpellació, el Delegat del Govern, el dia 3 de juny de 1987, emparat en les notícies que té, l'indueixen a pensar amb certesa —com va escriure— que la reestructuració feta per la Generalitat dels agents rurals forestals tècnics i els agents rurals forestals de patrulla sobrepassen les competències d'una policia administrativa i s'adreça als governadors civils i els diu: «Les agrupacions de trànsit de la Guàrdia Civil efectuaran les oportunes denúncies dels vehicles dels agents rurals forestals que trobin, i que les

armes de tipus curt que en aquest moment poden estar atribuïdes als agents no són les adequades i que s'adoptin les mesures oportunes perquè es disposin en les intervencions que faci la Guàrdia Civil.» A continuació —i en ple més de juliol, temporada d'incendis, com va dir el Conseller senyor Miró— la Guàrdia Civil atura un Land Rover que intentava localitzar una columna de fum i li reclama els papers sobre els llums i les sirenes. És cridat un cap de comarca que té arma curta des que és funcionari perquè lliuri l'arma al *cuartelillo*, i retenen durant aquest temps 5 armes més d'agents forestals. Crec, senyores i senyors diputats, que tots estarem d'acord que no es pot permetre que, quan un funcionari de la Generalitat de Catalunya està desenvolupant una feina encomanada pels seus superiors, sigui desautoritzat, i menys per qualsevol funcionari d'altra administració. El 31 de juliol —després d'aquests fets— el Delegat del Govern escriu al Conseller senyor Miró negant el caràcter d'autoritat dels agents rurals forestals i manifesta el seu criteri que no poden anar armats. Vull recordar que el 12 d'abril de 1987 la Guàrdia Civil va lliurar a la Direcció General de Política Forestal 4.350 bales de calibre 38 perquè els aspirants a agents forestals fessin pràctiques, i quan es van traspasar els cossos de guarderia forestal es van traspasar aquest tipus d'armes. Seguidament el Gabinet Jurídic Central de la Generalitat —com va dir el Conseller Miró— va contestar aquest escrit i li va fer notar que la funció del Delegat del Govern no és aquesta; que el Delegat del Govern no pot decidir sobre l'àmbit de les funcions dels funcionaris d'una comunitat autònoma, i menys encara sobre els béns, de la titularitat dels quals, és depositària aquesta comunitat. El 18 de setembre el Delegat del Govern es compromet a retornar les sis armes curtes que havia retirat i els permisos per les armes llargues que se li reclamen.

Respecte al Reglament, jo haig de dir que està redactat i està a punt de sortir el Reglament d'aquests agents forestals.

Per tot això, nosaltres votarem en contra de la Moció i de totes les esmenes presentades per totes aquestes raons.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara procedeix donar la paraula a l'Illustre Diputat presentador de la interpellació, perdó, de la Moció, perquè fixi la seva posició en relació amb les esmenes.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, per prendre posició sobre les esmenes presentades. Hi ha una primera esmena que fa referència al punt 1, en què hi ha una addició que planteja que el procés de desenvolupament del cos d'agents rurals aquí a Catalunya s'està fent amb uns criteris estrictament continuistes. Jo he explicat —en la meua primera intervenció— que és veritat que aquest procés és continuista amb el passat, que la continuació queda evident, que encara és vigent el mateix Reglament que ho era quan era el cos de guardes forestals de l'Estat i que, d'alguna manera, s'estan accentuant els defectes d'aquell Reglament en el procés actual de desenvolupament del cos. Per tant, com que hi ha un acord total en aquest punt, acceptem l'esmena presentada a aquest apartat.

Pel que fa referència al segon punt, el Diputat del Grup del PSUC, el senyor Maties Vives, ha plantejat la supressió —en nom del seu Grup— d'aquest apartat perquè creu que, d'alguna manera se'n podria derivar l'opinió que només es vol que la Policia Autònoma assumeixi aquestes competències,

aquestes i cap altra. El Grup Socialista ja ha comentat, prèviament, que no vol aquest cas, sinó que considera que la Policia Autònoma ha d'assumir totes les competències que li pertorquin i, entre altres, també ha fet esment de les de policia judicial. Per evitar possibles males interpretacions d'un acord del Parlament que l'únic que feia era dir que s'assumissin també aquestes competències, acceptem l'esmena a aquest punt i, per tant, creiem que no s'ha de sotmetre a votació.

Quant al tercer apartat, que és el que fa referència a la necessitat del Reglament i que aquest Reglament es faci amb criteris de protecció de la natura i no estrictament repressius, el Grup Socialista insisteix en la necessitat de mantenir aquest punt i en l'esmena presentada pel PSUC. Per què? Doncs perquè el Reglament vigent —ja ho hem comentat abans—, que preveu, per exemple, encara que el servei d'agents rurals en teoria està al servei dels governs civils i de les ordres que d'allà es dictaminin, per tant, és un Reglament caduc. Que no se m'argumenti —com s'argumenta aquí— que es porten armes, doncs, pel fet que hi ha aquest Reglament, perquè hi ha altres apartats que ja he comentat que em sembla que ningú pot estar-hi d'acord. Però jo voldria estar alerta sobre l'anunci que ens ha fet el Diputat senyor Graells del Reglament que s'ha redactat. I voldria creure que algun document que aquest Diputat té —com el senyor Miró, també té altres documents que no sap per quina font li arriben—..., a aquest Diputat també li ha arribat l'avantprojecte de reglament i veu, amb molta tristesa, que continua la jerarquització del cos, continua la nomenclatura d'«inspector», «subinspector», «patrulles»; que es manté l'ús de l'armament; que en els criteris de selecció del personal hi ha els mateixos criteris que s'han esmentat; que es preveuen convocatòries específiques per als casos d'inspector i subinspector, als quals es demanaran uns requisits diferents; que es continua regulant de manera restrictiva els drets laborals del Cos d'Agents Rurals; que es manté el tema de col·laboració en la defensa de l'ordre; que es manté la capacitat de detenció dels ciutadans, i que hi ha tot un capítol de recompenses, amb atorgació de medalles, premis en metàl·lic, felicitacions públiques i privades, que ens fa creure que la crítica que hem fet de desenvolupament d'aquest cos en un sentit parapolicial es manté. Per tant, creiem que cal fer un reglament, però un reglament que eliminés aquests absurds que aquí s'han plantejat.

El Sr. PRESIDENT : Bé, podem passar ara ja a la votació, tenint en compte l'acceptació parcial que ha fet de les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya..., globalment. Aleshores... (*L'l. Sr. Graells demana per parlar.*)

Digueu.

El Sr. GRAELLS : Primer i tercer.

El Sr. PRESIDENT : Separadament el primer i el tercer? Molt bé, perfectament. Sotmetem, doncs, ara primer a votació els punts primer i tercer de la Moció... (*Remor de veus.*)

El primer? Molt bé, doncs el primer, tenint en compte les correccions d'estil que han estat proposades i que no han estat protestades.

Bé, els que siguin favorables al punt primer de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Aquest punt ha estat refusat per 22 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la votació del punt 2... (*Remor de veus.*) No? (*Remor de veus.*) El punt tercer. Sotmetem a votació el punt tercer.

Els que siguin favorables a aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Aquest punt ha estat refusat per 30 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei 26/1985, de Serveis Socials

Passem ara a la darrera Moció que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei 26/1985, de Serveis Socials presentada per la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. BARENYS : Si em permet, senyor President, des de l'escó mateix, per anunciar la retirada d'aquesta Moció, però voldria explicar a la Cambra per quin motiu la retiro. Aquesta Moció va ser presentada en el Parlament de Catalunya el dia 10 de novembre de l'any passat, quan encara no teníem indicis que el Consell Executiu donaria compliment a la disposició final primera de la Llei de Serveis Socials, en tant que abans del 20 de gener hi havia el compromís i l'obligació de desenvolupar un conjunt de normatives i de presentar el primer pla d'actuació social, el qual estàvem esperant des de feia, aproximadament, tres anys, donat que aquest pla d'actuació social era una conseqüència del mapa de serveis socials que s'havia elaborat l'any 82-83. D'aquesta data del mes de novembre fins ara el Consell Executiu, més ben dit, el Consell General de Serveis Socials ha informat una part d'aquesta normativa que nosaltres veníem a reclamar en plantejar aquesta Moció. És a dir, el Consell General de Serveis Socials —i suposo que el Consell Executiu ho deu haver aprovat o deu estar a punt d'aprovar-ho— ha presentat dos decrets i dues ordres regulant tota la part relativa al finançament i les prestacions econòmiques dels serveis socials, i la participació en els establiments socials, i, a la vegada, també, en l'últim *Butlletí* del Parlament, del dia 8 de febrer, s'ha presentat, per a coneixement de la Cambra, el Primer Pla d'Actuació Social, el qual ja era hora que entrés.

És per aquest motiu que la Moció que teníem presentada no la podem substanciar, encara que hi ha una part important d'aquesta normativa que no ha estat presentada pel Consell Executiu, i voldria fer-ne una relació, a fi que se'n prengui bona nota i, a la vegada, demanar al Consell Executiu de la Generalitat que s'apressi a elaborar-la i a presentar-la, perquè, realment, el termini de compliment, d'acord amb el que diu la Llei de Serveis Socials, s'acabava el 20 de gener. Aquesta normativa és la següent : reglamentació dels serveis socials d'atenció primària —hi ha una informació feta per un consell assessor explicat i establint com s'haurien de regular; això encara no s'ha fet—, les normes de coordinació dels serveis socials municipals amb els de la iniciativa privada la reglamentació dels consells sectorials d'infància i d'atenció primària, la reglamentació de la participació democràtica en les institucions i centres públics i privats subvencionats, la reglamentació de les funcions que

desenvolupin les persones i les entitats del voluntariat, i, a més a més, queden dues normatives més que estan totalment relacionades amb el desenvolupament de la comarcalització dels serveis socials, que, evidentment, aquestes és lògic que no es presentin dintre del pla reglamentari, perquè estan subjectes a una normativa més àmplia, que és la manera com s'han de comarcalitzar els serveis socials a Catalunya.

Repeteixo, doncs, que la Moció, com que no està cenyida al conjunt de normativa que es deriva d'aquesta Disposició Final Primera, no la puc presentar tal com estava plantejada al seu

moment; la retiro, evidentment, però volia que quedés constància que el compliment no ha estat totalment fet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Amb això hem acabat la nostra tasca per avui, aquesta llarga tasca, per la qual aquesta Presidència dona les gràcies a tots els Il·lustres col·laboradors.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de set de la tarda i un minut.)

Nota de la Redacció

El lector és pregat de prendre nota de la següent rectificació al Diari de Sessions, sèrie P, número 120, corresponent a la Sessió Plenària núm. 85.1, del dia 17 de febrer de 1988, pàgines 5679 i 5680.

On diu :

El Sr. PRESIDENT : Anem a començar la votació. L'Illustre senyor Secretari llegirà els noms dels diputats perquè vagin acudint.

(D'acord amb l'article 81 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre membre de la Cambra no ha estat cridat per acudir a la votació? *(Pausa.)* Bé, llavors, donem per conclosa ja la votació, i procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat d'aquesta votació ha estat : Xavier Llobet i Enric Mirambell, 95 vots cada un; Maria Rúbies, 1 vot, i, en blanc, 6 vots.

(D'acord amb l'article 81 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El resultat d'aquesta segona votació és : Bagés, 95; Castanyer, 92; Morante, 92; blancs, 8; Marta Ferrusola, 1; Flora Sanabra, 1.

Passem ara a l'escrutini de la tercera urna.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat d'aquest darrer escrutini ha estat, per a Miró, Castellet, Juárez, 92 vots a cada un; Trini Neras, 1 vot; Concepció Ferrer, 1 vot, i, en blanc, 6 vots. Amb això, doncs, hem completat aquest punt de l'ordre del dia.

Ha de dir :

El Sr. PRESIDENT : Anem a començar la votació. L'Illustre senyor Secretari llegirà els noms dels diputats perquè vagin acudint.

(D'acord amb l'article 81 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a les urnes les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre membre de la Cambra no ha estat cridat per acudir a la votació? *(Pausa.)* Bé, llavors, donem per conclosa ja la votació, i procedirem a l'escrutini.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Comencem per la Universitat Politècnica.

(Es procedeix a l'escrutini de la primera urna, corresponent a l'elecció de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat d'aquesta votació ha estat : Xavier Llobet i Enric Mirambell, 95 vots cada un; Maria Rúbies, 1 vot, i, en blanc, 6 vots.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Passem ara a la votació de la Universitat Autònoma, a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini de la segona urna, corresponent a l'elecció de tres representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat d'aquesta segona votació és : Bagés, 95; Castanyer, 92; Morante, 92; blancs, 8; Marta Ferrusola, 1; Flora Sanabra, 1.

Passem ara a l'escrutini de la tercera urna.

(Es procedeix a l'escrutini de la tercera urna, corresponent a l'elecció de tres representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat d'aquest darrer escrutini ha estat, per a Miró, Castellet, Juárez, 92 vots a cada un; Trini Neras, 1 vot; Concepció Ferrer, 1 vot, i, en blanc, 6 vots. Amb això, doncs, hem completat aquest punt de l'ordre del dia.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(girar/vec al portador)

....., de de 198 ..

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona